بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

bismillah

Kur'an Nasıl Anlaşılır
Kur'an Anlaşılmaz Diyenlerin Durumu

İnsan, akleden, karşılaştığı olay ve olguları, düşünce süzgecinden geçirdikten sonra değerlendiren; iyiye, güzele, doğru ve gerçeğe ulaşmaya çalışan, yaşadığı hayatın farkında olan, hayatı, hayvanlar gibi duygu ve hisleri ile değil aklıyla sorgulayan bir varlıktır. Bu özelliklere sahip olan kimseler, okuduğu bir eseri rahatlıkla anlayacağı gibi, karşılaştıkları olay ve olguları da sağlıklı bir şekilde değerlendirebilir.

Herhangi bir kitabın, bir eserin ya da konunun anlaşılması, öncelikle insanın kendisinde başlar. Kişi, okuduğu bir esere ne oranda ilgi duyuyor, ne oranda onu benimsiyorsa, o oranda okuduğunu anlar.

İçerisinde yaşanılan hayatın gerçeklerini düşünmeden alışkanlıklar doğrultusunda hareket etmek, olay ve olguları duygularla ya da başkalarının bakış açısıyla değerlendirmek akleden insanların vasfı değildir. Bu tür davranışlar, sahibini küçük düşürdüğü gibi onun, yaratılışta kendisine verilen özellikleri de yitirmesine neden olur.

Tarihi süreçte, kendilerine gönderilen ilahi mesaja karşı çıkanların, Tevhidi esasları inkâr edenlerin ve onlara boyun büküp itaat edenlerin hemen tümü, düşünmekten yoksun olan ve müşrik atalarından devraldıkları tarihsel küfür doğrultusunda hareket eden kimselerdir.

Yüce Allah (cc), insanların yeryüzündeki hayatlarını düzenlemeleri, kendisine karşı kulluk görev ve sorumluluklarını, kendi rızası doğrultusunda yerine getirmeleri için onlara, onların anlayacakları kolaylıkta Kitabı'nı göndermiş ve bunun anlaşılır olduğunu bildirmiştir.

"Elif, lam, ra; bunlar, apaçık okunan Kitab'ın ayetleridir." (Hicr, 1)

"Andolsun Biz, öğüt için

Kur'an'ı kolaylaştırdık, yok mu hiç öğüt alan!" (Kamer, 17)

İnsanın, Kur'an'dan sorumlu olabilmesi, ancak onu anlaması ile mümkündür. Bu nedenle yüce Allah (cc) Kur'an'ı, kullarının anlayabileceği kolaylıkta ve anlaşılabilir bir şekilde indirmiştir. Anlaşılmayan, anlaşılması zor olan bir kitaptan insanlar sorumlu tutulamazlar.

"Gerçekten Biz onu, senin diline kolaylaştırdık ki, umulur ki düşünürler." (Duhan, 58)

Kur'an, akleden, düşünme özelliklerini kaybetmeyen, onur ve haysiyetini muhafaza eden her insan tarafından anlaşılabilecek kolaylıkta bir Kitab'tır. Yüce Allah (cc), kimseye gücü üzerinde bir sorumluluk yüklemez.

"Allah, kimseyi güç yetireceğinden başka mükellef tutmaz…" (Bakara, 286)

Kur'an, elbette her aklıselim kişinin anlayabileceği apaçık bir Kitap'tır; bunda kuşku yoktur. Yüce Allah (cc), gönderdiği Kitabın ayetleri açıklanmış, apaçık bir Kitap olduğunu bildirmiştir.

"Elif, lam, ra; bunlar, apaçık Kitab'ın ayetleridir." (Yusuf, 1)

"Bilen bir kavim için Arapça okunan, ayetleri açıklanmış bir Kitap'tır." (Fussilet, 3)

Apaçık bir şekilde açıklanmış olan, bir kitap nasıl oluyor da anlaşılmaz! Şayet bir kitap, anlaşılmıyorsa bu durumda o kitap, açık değil demektir. Yüce Allah (cc), apaçık dediği halde *–ki, Allah elbette doğru söylüyor–* Kitabı'nın, anlaşılmamasının elbette ki nedenleri olmalıdır. Bu nedenleri iki başlık altında toplamak gerekir:

Birincisi, bu nedenlerin ilki insanın kendisidir.

İkincisi, Kur'an'da da belirtildiği üzere, Kur'an'a karşı olan kimselerin gayretleridir.

Bir Kimse, Kur'an'ı Anlamadığını Söylüyorsa, Bunun Nedeni Bizzat Kendisidir

1- Kişinin zekâ sorunu vardır ki bu durumda zaten sorumlu değildir. Yüce Allah (cc), akıllı kimselere hitap ediyor ve iman etmeyenlere sürekli, "Akletmiyor musunuz, düşünmüyor musunuz!" buyurarak akıllı kimseleri muhatap aldığını bildiriyor.

Kur'an'ı okudukları, önyargıları, geleneksel din anlayışları ve kimi insanların etkisinde kalmadıkları halde Kur'an'ı anlamıyorlarsa, bu kişilerde zekâ sorunu vardır demektir ki bunlar, akıl nimetinden mahrum ya da eksik bulundukları

için mazurdurlar.

2- Bu kimse, Kur'an'ı gereği gibi okumamıştır, doğal olarak gereği gibi anlayarak okumadığı bir kitabı da anlamayacaktır. Bu kimsenin durumu, bir öğrencinin durumuna benzer; ders çalışacağı kitabını eline alır, ancak gözü başka yerde, kulağı başka seste ve aklında başka şeyleri düşünüyor.

Bu kimse, başka şeyleri, okuduğu Kur'an'dan ve dininden daha değerli gördüğü için onlarla meşgul olmuş, doğal olarak dersine çalışmamış, onu anlamamış ve nihayetinde gireceği sınavda başarısız olacaktır. Bu kimse, dinini önemsemeyen bir fasıktır.

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabanız, kazandığınız mallar, düşmesinden korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler, size Allah'tan, Rasulü'nden ve O'nun yolunda cihat etmekten daha sevgili ise o halde Allah emrini getirinceye kadar gözetleyin! Allah, fasık kavmi hidayete iletmez." (Tevbe, 24)

"İşte, Rabb'inin, fasıklar hakkında söylediği: 'Onlar iman etmezler' sözü gerçekleşti." (Yunus, 33)

"Fasıklara gelince, onların barınakları ateştir, oradan her çıkmak istediklerinde, oraya geri çevrilirler ve onlara: 'Ateş azabını tadın ki, onu yalanlıyordunuz' denir." (Secde, 20)

3- Kişi, kitabı okuyor, anlıyor, ancak hayatına uygulamakta sıkıntı çekiyor. Bu kimse, tıpkı hasta olan adam gibidir ki, hastalığını iyileştirecek ilacı eline alır, üzerini okur, ancak kullanmadan bir kenara koyar, hastalığı devam eder. Bu kimse, Kur'an'dan sıkıntı duyan bir münafıktır.

"Şüphesiz münafıklar, Allah'ı aldatmağa çalışırlar, oysa O, onları aldatır; namaza kalktıkları zaman tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar, Allah'ı pek az düşünürler. Bu arada yalpalayıp dururlar, ne bunlara, ne de onlara; Allah'ın saptırttığı kimseye artık ona bir yol bulamazsın!" (Nisa, 142-143)

"Şüphesiz münafıklar, ateşin en aşağı tabakasındadırlar, asla onlar için bir yardımcı bulamazsın." (Nisa, 145)

4- Kişi, kitabı okuyor, neler yazıldığını görüyor, ancak ön yargıları, geleneksel din anlayışı, takip ettiği hoca ve benzeri kişilerin görüşlerine uymadığı için okuduklarını anlamadığını iddia ederek bırakıyor. Bu kimse, atalarının dinine tabi olan, önder edindiği kişileri ilah edinen bir müşriktir.

"Onlar bir kötülük yaptıkları zaman: 'Babalarımızı bu yol üzerinde bulduk, bunu bize Allah emretti' dediler; de ki, 'Allah kötülüğü emretmez, Allah'a karşı bilmediğiniz şeyler mi söylüyorsunuz!" (A'raf, 28)

"Ne zaman ki Musa, apaçık ayetlerimizle onlara geldi, dediler ki: 'Bu uydurulmuş bir sihirden başka bir şey değildir, önceki atalarımızdan bunun hakkında bir şey işitmedik." (Kasas, 36)

"Sonra onların dönüşleri, elbette cehennemdir, çünkü onlar, babalarını sapık kimseler buldular, işte kendileri de onların izleri üzerinde koşturuyorlar." (Saffat, 68-70)

5- Kişi, okuduğunu anlıyor, ancak nefsi, çevresi, işi ve başka kimi düşünceleri nedeniyle okuduklarının hepsini kabul edip yaşamıyor. Bu kimse de bir müşriktir.

"…Siz, Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz; sizden bunu yapan kimsenin cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka nedir, Kıyamet gününde de onlar, azabın en şiddetlisine itilirler. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir." (Bakara, 85)

"Kendilerinin hoşlanmadıkları şeyi Allah'a isnat ediyorlar, onların dilleri, en güzelin, kendilerinin olacak diye yalan söylüyor. Şüphe yok ki ateş gerçekten onlar içindir ve onlar, ona sürülecekler-dir!" (Nahl, 62)

6- Kişi, Kur'an'ı okuyor, içindekileri anlıyor, ancak kabul etmeyip bile bile inkâr ediyor. Bu kimse, bir kâfirdir.

"…Ayetlerimizi, kâfirlerden başkası bilerek inkâr etmez." (Ankebut, 47)

"Muhakkak ki, kâfirleri, uyarman ya da uyarmaman, onlar için birdir; iman etmezler." (Bakara, 6)

Bilinçli bir şekilde inkâr ettikleri için kâfirler, hiçbir şekilde iman etmezler. Onlar, kıskançlık ve çekememezlik nedeniyle bilinçli olarak Hakkı inkâr edip küfre yöneldikleri için kendilerine ne anlatılırsa anlatılsın, iman etmezler.

"Kendilerini sattıkları şey, ne kötüdür ki, Allah'ın, kullarından dilediği kimsenin üzerine lütfundan indirmesini kıskanarak, Allah'ın indirdiği şeyi inkâr ettiler; bu yüzden gazap üstüne gazaba uğradılar; kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Bakara, 90)

Kur'an'ı bilmeden inkâr eden kâfirler, bilinçli inkâr edenlerden farklıdırlar. Bu tür inkârcılara Hak anlatıldığında, belli bir önyargıları, geleneksel din anlayışları ve etkisinde kalıp onun söylediklerine göre hareket edecekleri kimseler bulunmadığı için ve akıllarını

kullanıyorlarsa iman edebilirler.

7- Kişi, Kur'an'ı okuyor, anlıyor, içindekileri kabul ediyor, bir müddet okudukları doğrultusunda hareket ediyor, ancak sonradan kimi nedenlerle terk ediyor. Bu kimse, mürtettir. Kur'an, bu kimseler hakkında apaçık hükümler ortaya koyar onların, imanla küfür arasında gidip geldiklerini, iman etmeyeceklerini, hepsinin kâfir olduklarını bildirir.

Bu kimseler, İslâm noktai nazarında, yukarıda sayılanlar içinde en tehlikeli olanlarıdır. Çünkü bunlar, Hakkı bildikleri, gerçekleri gördükleri halde Haktan yüzçevirmiş, küfre yönelmişlerdir.

Kâfirlerin, Hakkı kabul etmeden reddetmelerine karşılık mürtetler, bildikleri ve daha önce savunup bir müddet yaşadıkları Hakkı reddedip inkâr etmişlerdir. Bu nedenle kâfirlerden daha şedid İslâm'a zarar verirler, yüce Allah (cc) bunlara hidayet vermez ve varacakları yer cehennemdir.

"Allah, nasıl hidayet verir; iman ettikten, Rasul'ün hak olduğunu gördükten ve kendilerine açık deliller geldikten sonra inkâr eden bir topluma. Allah, zalim toplumu hidayet vermez." (Al-i İmran, 86)

"Kim, kendisine hidayet açıklandıktan sonra Rasul'e karşı gelir ve Mü'minlerin yolundan başkasına uyarsa, onu döndüğü yola yöneltiriz ve cehenneme sokarız; ne kötü bir dönüştür!" (Nisa, 115)

Mürtetler, İslâm'dan dönmekle İslâm'ı yetersiz görmüşler ve yüce Allah'ın üzerine iftira atmışlardır. Kavmi, Hz. Şuayb (as)'a, kendi dinlerine dönmesini teklif ettiklerinde Hz. Şuayb (as)'ın onlara verdiği cevap, mürtetlerin Haktan yüzçevirmeleri durumunda yüce Allah (cc) üzerine nasıl iftira atmış olacaklarını açıklamaktadır.

"Allah, bizi sizin dininizden kurtardıktan sonra eğer tekrar ona dönersek, Allah'ın üzerine yalan atmış oluruz. Rabb'imiz Allah, dilemedikten sonra o(sizin di)ne dönmemiz, bizim için olur şey değildir. Rabb'imiz, bilgice her şeyi kuşatmıştır. Biz Allah'a dayanmışız. Rabb'imiz, bizimle kavmimizin arasını Hak ile aç; şüphesiz Sen, açanların en iyisisin!" (A'raf, 89)

"…Sizden kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, işte onların bütün yaptıkları dünyada da, ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar, ateş halkıdır, orada sürekli kalacaklardır." (Bakara, 217)

Buraya kadar sayılan ön

edinimleri ile hareket eden, çıkarlarını ve dünyevi değerlerini önceleyen, akıllarını başkalarının hizmetine veren kimseler, kendi iradeleri ile vahyi anlamak istememiş, kabul etmemiş ve kâfir olarak ölmüşlerdir. Bunlar için ebedi bir azap vardır.

Kişinin kendisinden kaynaklanan Kur'an'ı anlamamasını, kişi kendisi iradi olarak değiştirmedikçe, dışarıdan bir çaba ile gidermek hiçbir şekilde mümkün değildir. Bu durumda olan kişiler, kendi elleriyle kendileri ve Kur'an arasına bir duvar ördüklerinden, kafalarına ördükleri duvarı, ancak kendileri yıkarak Kur'an'ı anlama şansını elde edebilirler.

Kur'an'a Karşı Olan Kimselerin Gayretleri

Kişinin kendi dışındaki kişiler tarafından Kur'an'la arasına, Kur'an'ı anlamamaları için örülen duvarların yıkılması elbette mümkündür. Bunun için yapılması gereken şey, o duvarların örülmesine neden olan fikri yapıyı yıkmaktır.

Risalet tarihi boyunca Tevhidi esaslara karşı çıkanların birçoğu, açık bir şekilde elçileri durduramayınca, önce elçileri kötüleyerek insanları ondan uzak tutmaya çalışmışlardır. Kafirlerin, elçilere karşı düşmanlıkları, onları kötülemeleri, Hz. Nuh (as)'dan, Hz. Muhammed (as)'a kadar devam etmiştir.

"Andolsun Nuh'u kavmine gönderdik, dedi ki: 'Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur, şüphesiz ben, üzerinize büyük bir günün azabından korkuyorum.' Kavminden ileri gelenler: 'Gerçekten biz seni apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz' dediler!" (A'raf, 59-60)

"Ve o kâfirler, Zikri işittiklerinde, neredeyse seni gözleriyle devireceklerdi ve 'Mutlaka o, mecnundur' diyorlardı." (Kalem, 51)

Günümüzde bu durum aynen devam etmekte, Tevhidi esaslara karşı olanlar, Müslüman davetçileri çeşitli şekillerde karalamaya çalışmaktadırlar. Müslümanların çağırdıkları Tevhidi esaslardan rahatsızlık duyan küfür, şirk, nifak ve fısk cephesi, Tevhidi esaslara karşı apaçık bir şekilde çıkamayınca, bunun yerine bu gerçekleri ortaya koyan Müslümanları hedef tahtasına koymuşlar, onlara saldırarak Tevhidi mesajı etkisiz kılma gayretine düşmüşlerdir.

Elçilere karşı çıkmakta başarısız olan küfür ve şirk cephesi bunun yerine elçiler-

den etkilenen kişileri, önce kınamaya, sonra iman ettikleri Tevhidi esaslardan kimi zaman fikirleri ile kimi zaman da baskı ve zorbalıkla döndürmeye çalışmışlardır.

"Nihayet kavminden, inkâr eden ileri gelenler dediler ki: 'Seni, bizim gibi bir insandan başka görmüyoruz ve kendileri bizim aşağılıklarımızdan peşin görüşlü olanlardan başkasının sana tabi olduğunu da görmüyoruz; sizin, bize karşı bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz, aksine sizleri yalancılardan zannediyoruz." (Hud, 27)

"Sana düşük olanlar tabi olmuşken biz sana iman eder miyiz!' dediler." (Şuara, 111)

"Onun kavminden, büyüklük taslayan ileri gelen kimseler, mustazaf/kendilerinden zayıf düşürülmüş iman eden kimselere dediler ki: 'Siz Salih'in, gerçekten Rabb'i tarafından gönderildiğini biliyor musunuz?' dediler ki: 'Şüphesiz biz, onunla gönderilene iman edenleriz.

Müstekbirler/büyüklük taslayanlar dediler ki: 'Gerçekten biz, kendisine iman ettiğinizi inkâr ediyoruz." (A'raf, 75-76)

Risalet önderi elçileri ve onlara tabi olanları yollarından döndüremeyen küfür ve şirk cephesi, bu sefer direkt olarak mesajı anlaşılmaz kılmak için çaba sarf etmişlerdir. Amaç, Hakkı anlaşılmaz hale getirip insanların ona yönelmelerini, onu kabul etmelerini engellemektir.

Tevhid şirk mücadelesinin her döneminde ortaya çıkan bu şeytani mantık taraftarları, birbirlerini birebir tanısın ya da tanımasınlar, anlaştıkları ve yapmaya çalıştıkları şey, vahyin, insanlar tarafından anlaşılmasını zorlaştırmak, böylece insanların onu kabullenmelerinin önünü kapatmaktır.

"Kâfirler dediler ki: 'Bu Kur'an'ı dinlemeyin, boş şeyler söyleyin, umulur ki ona galip gelirsiniz." (Fussilet, 26)

Kur'an'ın, insanlar tarafından açıklanmasından, insanların Tevhidi esaslara yönelmelerinden rahatsızlık duyan Allah düşmanları, Kur'an'ın anlaşılmaması için, hemen her dönemde çeşitli oyunlar oynamışlar, yalanlar ortaya atarak bu yüce Kelamın insanlar tarafından anlaşılmasını engellemişlerdir.

Hak Olmayan Şeyler İleri Sürerek Hakkı Bulandırmaya Çalışırlar

Risalet önderlerini ve davetçileri engellemekten, insanları Tevhidi esaslara yönelmekten alıkoyamayan şirk ve küfür cephesi, batıl şey-

ler ileri sürüp Hakkı bulandırmaya çalışmışlardır.

"Onlardan önce Nuh kavmi ve onlardan sonraki gruplar da yalanladı; her ümmet, Rasulü'nü yakalamağa yeltendi; batıl şeyler ileri sürdüler ve onunla Hakkı gidermek için tartıştılar; bu yüzden onları yakaladım; bak azabım nasıl oldu!" (Mü'min, 5)

Küfür cephesinin, Tevhidi esaslara karşı öne sürdükleri şeylerin başında, ayetleri kendi hevalarına göre yorumlayarak Kur'an'da açıkça bildirilen Tevhid ve yüce Allah'a ibadet konularını tartışmaktır.

"Onlar ki, kendilerine gelmiş bir delil olmadan Allah'ın ayetleri hakkında mücadele ederler. Allah yanında ve iman edenler yanında ne büyük bir kızgınlıktır! İşte Allah, büyüklük taslayan her zorbanın kalbini böyle mühürler." (Mü'min, 35)

"Ayetlerimiz hakkında âciz bırakmağa çalışanlar, işte onlar için pislikten acıklı bir azap vardır." (Sebe, 5)

Daha önceki toplumların ve Mekke müşriklerinin, kendilerince oluşturdukları inanç ve ibadet konularındaki anlayış günümüzde neredeyse aynı şekilde devam etmekte, günümüz müşrikleri, Kur'an'ı kabul ettiklerini iddia etmelerine rağmen Tevhid ve ibadet konusunda Kur'ani hükümlere aykırı hareket etmektedirler.

Sapık fikirleri ile Kur'ani hükümleri etkisiz bırakmaya çalışan müşrikler, **"namaz, salattır, salat destek olmaktır"** diyerek namazı terk ederlerken, Kur'an'daki tesettür hükmünü inkâr ederek kadınlarını adeta yarı çıplak bir halde giydirmektedirler.

Kur'an'ın Anlaşılırlığı Konusunda Kuşku Uyandırmaya Çalışırlar

Her dönem müşriklerinin ve belamlarının, vahye karşı ileri sürdükleri bir başka fitne de, Kur'an'ın, herkes tarafından anlaşılmayacağını, birçok anlamının bulunduğunu, bu nedenle onu ancak âlimlerin anlayacağını iddia etmeleridir. Yüce Allah'ın, Kur'an'ın apaçık olduğunu ve kolaylaştırdığını tekzip edercesine ortaya atılan bu sapık düşünce, Kur'an'a ters bir görüştür.

"Andolsun Biz, öğüt için Kur'an'ı kolaylaştırdık, yok mu hiç öğüt alan!" (Kamer, 17)

Kur'an'ın apaçık olduğunu inkâra dayanan bu anlayış, insanların Kur'an'a yaklaşmalarına ve onu okuyup anlamalarına engel olmuştur. Böylece insanlar, belamlara yönelmiş,

onların görüşlerine mahkûm olmuş, din adına bastırdıkları kitapları satın alarak onları zenginleştirmişlerdir.

Samiri soylu belamlar ve onların takipçileri, Kur'ani gerçeklerden uzaklaştırdıkları insanları kendilerine tabi kılmışlar, kendilerinin her şeyi en iyi bildiği konusunda bir algı oluşturarak, onları maddi ve manevi olarak sömürmüşler ve kendilerini onlar üzerinde adeta bir ilah olarak göstermeye çalışmışlardır.

İnsanları Kur'an'dan Şüpheye Düşürmeye Çalıştılar

Tağuti sistemler ve onların destekçileri Samiri soylu belamlar, Kur'an'da, bir devlet modeli belirtilmediğini iddia ederek Kur'an'ın, devlet yapısı ile ilgili hükümlerini ve Rasulullah (as)'ın İslâm Devleti başkanı olduğu gerçeğini inkâr etmişlerdir.

Tağuti sistem tarafından beslenen Samiri soylu belamların, daha önce iddia ettikleri Tevhidi kavramları, şirk ve küfür ile ilgili söylemlerini terk edip tağuti sistemi benimsemeleri, insanlarda İslâmi bir devlet modelinin olmayacağı kanaatini oluşturmaya neden olmuş, böylece insanları İslâm düşmanı sistemle bütünleştirmiştir. Samiri soylu belamların, önce İslâmi kavramları kullanıp sonra bunun zıddına hareket etmeleri, onları ayette belirtildiği konuma düşürmüştür.

"Kitap ehlinden bir grup dedi ki: 'İman edenlere indirilene, günün önünde inanın, sonunda inkâr edin; belki (onlar da) dönerler." (Al-i İmran, 72)

Kâfirlerin ve belamların gayretleri, fitne üreterek insanları şüpheye düşürüp Kur'an'dan uzaklaştırmaları, onların, ağızları ile Allah'ın nurunu söndürme gayretinden başka bir şey değildir. Ancak kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır.

"Ağızları ile Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar, Allah, kâfirler hoşlanmasa bile nurunu tamamlayacaktır." (Saf, 8)

Elbette ki, ne tağuti sistemlerin baskı ve zorbalıkları, ne Samiri soylu belamların, Haktan batıla dönmeleri, yüce Allah'ın nurunu söndüremeyecektir.

Hakkı Batılla Bulayıp Gerçekleri Gizlemeye Çalıştılar

İnsanları, Hakka yönelmekten ve Tevhidi esaslara iman etmekten alıkoyan şeylerden biri de, hiç kuşkusuzdur ki, günümüzde en çok yapılagelen Hakkı batılla gizleme çalışmalarıdır. Özellikle vakıf ve dernek gibi şirk ve küfür yuvalarında yuvalanan

Samiri soylu belamlar ve tasavvuf denilen cahili şirk bataklığında debelenen şeyhler tarafından yapılan bu küfür ameliyesi, insanları, Kur'an'ı anlamaz bir duruma düşürmüştür. Yüce Allah (cc) bunlara lanet etmektedir.

"Muhakkak ki, açık delillerden indirdiğimiz hidayeti, biz Kitapta insanlara açıkça belirttikten sonra gizleyenler, işte Allah onlara lanet eder ve bütün lanet edebilenler onlara lanet eder." (Bakara, 159)

İnsanların kendilerinden uzaklaşmamaları ve onları, maddi ve manevi olarak daha rahat sömürebilmeleri için Hakkı batılla gizleyen belamlara yüce Allah (cc), lanet etmekte ve onların, sapık kimseler olduklarını ve ateşe atılacaklarını bildirmektedir.

"Şüphesiz, Allah'ın indirdiği Kitap'tan bir şey gizleyen ve onu az bir değere satanlar, işte onlar, karınlarına ateşten başka bir şey koymuyorlar. Allah Kıyamet günü onlarla konuşmayacak ve onları temizlemeyecektir. Onlar için acıklı bir azap vardır. İşte onlar, hidayet karşılığında sapıklığı, mağfiret karşılığında azabı satın alan kimselerdir; ateşe karşı ne kadar da dayanıklıdırlar(!)" (Bakara, 174-175)

Kur'ani Kavramları Anlaşılmaz Hale Getirmeye Çalıştılar

Kur'an'ın anlaşılması önüne konulan engellerden biri de, Kur'ani kavramların anlamlarını değiştirmek, onları anlaşılmaz hale getirmektir. Günümüzde belamların bu çabaları sonucunda birçok kimse, Müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen Tevhidin ne olduğunu, şirk ve küfre nasıl düşüldüğünü bilmez hale gelmişlerdir.

Günümüzde birçok kimse, boğazlarına kadar şirk ve küfür içerisinde bulunmalarına rağmen kendilerinin Müslüman olduklarını iddia edebilmekte, Allah düşmanı tağuti sistemi destekleyebilmektedirler.

Hemen her dönemde kâfir ve müşriklerin yaptıkları bu kelimeleri yerlerinden kaydırma işini günümüzde cahili şirk yuvaları tasavvuf ehli ve tağuti sisteme bağlı vakıf ve derneklerde yuvalanan Samiri soylu belamlar yapmaktadırlar.

"Şüphesiz onlardan bir grup var ki, dillerini Kitapla eğip bükerler, siz Kitap'tan sanasınız diye, oysa o Kitaptan değildir ve derler ki: 'O, Allah katındandır' oysa o, Allah katından değildir. Allah'a karşı onlar, bilerek yalan söylerler." (Al-i İmran, 78)

İslâm düşmanlarının, Kur'ani gerçekleri ve kavramları, asıl manaları dışında

manalandırma çalışmaları, yalnızca geçmişle sınırlı kalmamış, değişik isimler ve yöntemler altında günümüze kadar devam edegelmiştir. Bunlar, değişik yöntemlerle Kur'an'ın anlaşılmasını engellemeye, Kur'ani kavramların anlamlarını değiştirmeye çalışıyorlar.

Kur'ani kavramların, asıl anlamlarına uygun biçimde anlaşılması ve Tevhidi esasların, Sünnetullahta cari olduğu şekliyle insanlara ulaştırılması halinde, dini kullanarak insanlar üzerinde kendilerine bir konum sağlayan Samiri soylu belamlar ile cahili şirk ve küfür içerisindeki tasavvufçular, durumları ortaya çıkmasın diye kelimeleri yerlerinden kaydırarak Kur'ani kavramların anlamlarını değiştirmişlerdir.

Kur'an'ın anlaşılmasını istemeyen unsurların en tehlikelisi, hiç kuşkusuzdur ki, Kur'an'ı önceledikleri iddia ederek Kur'ani kavramların anlamlarını ve mesajını çarpıtan, Hakkı batılla bulayıp Tevhidi gerçekleri gizleyen şirk ve küfür yuvalarında kümelenen Samiri soylu belamlardır. Bunlar, içerisinde bulundukları şirk ve küfür, anlaşılmasın diye Kur'an'ı kılıf olarak kullanan tağuti sistemin ve şeytanın insanlara sağdan yaklaşan temsilcileridirler.

Tevhid-şirk, Hak-batıl mücadelesi her dönemde olduğu gibi bugün de devam etmektedir. Bu, Sünnetullahın değişmez bir gerçeğidir! Bu nedenle Tevhidi esasların düşmanı küfür ve şirk cephesi, küfürlerini icra ederlerken, Hakkın temsilcileri olan Tevhid erleri de, insanları Tevhidi esaslara davet etmeye, onları tağuti sistemi reddetmeye, Samiri soylu belamların çarpıtmalarından kaçınmaya davet görevlerini sürdüreceklerdir.

"O adamlar ki, onları, Allah'ı anmaktan, namaz kılmak ve zekât vermekten ticaret ve alışveriş alıkoymaz; onlar, yüreklerin ve gözlerin döneceği günden korkarlar." (Nur, 37)

Küfür ve şirk cephesinin, Kur'an ile insanlar arasında ördükleri ve insanların, Rab'lerine yönelmesine engel teşkil eden batıl duvarlar, Tevhidi esasları ortaya koyan, Tevhid eri Müslümanlar tarafından tek tek yıkılmaktadır. Bu süreç, biiznillah, kıyamete dek devam edecek, Hak, batılın beynini parçalayarak ortaya konulacaktır.

Kur'an'a İman Etmek

İman etmek, insanın, bulunduğu halden başka bir hale, içerisinde bulunduğu konumdan başka bir konuma geçmesi, sahip olduğu değer yargılarını yeniden sorgulayarak yeni değer yargılarına sahip olmasıdır. İman etmek, tıpkı ölmek üzere bulunan, bitkisel hayat yaşayan birinin, yeniden dirilmesi, hayatı, çevresini, toplumu ve kendisini başka bir bakış açısıyla değerlendirmesi gibidir.

İman etmek, yepyeni bir kimlik kazanmak, kişilik kuşanmak, geçmişe ait her şeyi yeni iman edilen, sahip olunan değer yargısı süzgecinden geçirerek yeni kimlik ve kişilikle değerlendirmek, yeni konuma uymayan her şeyi, hiçbir sıkıntı duymadan terk etmektir.

Kur'an'la ilgili önceki yazılarımız, Kur'an'ın anlaşıldığı, kolaylaştırılmış bir kitap, tek kaynak, adalet ve eşitliğin kaynağı olduğu, yol göstericiliği, doğru yolu gösterdiği, onun anlamanın nasıl olacağı gibi Kur'an'ın özellikleri üzerinde idi. Bu yazımız, Kur'an'a iman etmenin ne olduğu ile ilgilidir.

Kur'an'a iman etmek, yalnızca onun, yüce Allah'tan geldiğini kabul edip varlığını tasdik etmek, Müslümanların Kitabı olduğunu ifade edip yüzünden ve mealen okumak değildir. Kur'an'a iman etmek, bunlarla beraber onun, kendisine iman edip hükümlerine tabi olmak, hayatı düzenleyen hükümlerine, hiçbir sıkıntı duymadan teslim olup o hükümlere uygun hareket etmek, her türlü sorunu onda çözmek, Kur'an'ın, iman edenlere onurlu, huzurlu ve mutlu bir hayat verdiğine iman etmektir.

Kur'an'a iman, sözel olarak "**bütün ayetleri kabul ediyorum**" demek ya da ayetleri ona buna okumak, ayetlerle konuşmak değildir; hayatın her safhasında, onun belirlediği ölçülere uygun hareket etmek, onu hayatın şaşmaz kılavuzu olarak almaktır. İslâm, düşünce ile sınırlı olan bir din, bir sistem değil, düşünce ile beraber hayata da yön veren, yaşamı baştan sona değiştiren bir sistem, bir yaşama biçimidir. Bu nedenle hayatın tümü Kur'an ile düzenlenmediği sürece Kur'an'a iman, sözel bir iddiadan öte bir anlam ifade etmez.

Kur'an'a iman etmek, şahsi

düşünce, söz ve davranışlardan başlayarak, aile, akraba, arkadaş, içerisinde yaşanılan toplum ve siyasi hayatı, kurulmuş ya da kurulacak dostlukları, eski dost ve düşmanlık durumlarını iman edilen Kur'an ile yeniden tasarımlamak, yeniden oluşturmak, yeni oluşumları meydana getirmektir.

Yüce Allah'ın kulundan, kulun da Rabb'inden razı olmasının temel şartı, Kur'ani esaslara tabi olmaktır. Geleneksel kültürün, İslâmi esasların yerini alarak din haline gel-diği, toplumun, Allah'ın Kitabından çok bu geleneksel kültüre göre yaşadığı günümüzde Mü'minler için Kur'an yegâne bir kılavuz, şaşmaz bir yol göstericidir.

Kur'an'a iman, teslimiyeti esas alır ve hiçbir şekilde iman edilen esaslar dışında bir arayışı kabul etmez. Buna göre Mü'minler, Rab'lerine karşı kulluk görevlerinden tebliğ ve irşat çalışmalarına, bireysel hareketlerinden toplumsal sorumluluklarına, kendi nefisleri ile ilgili konulardan diğer insanlarla ilişkilerine, siyasi, hukuki, sosyal ve bireysel davranışlarına varıncaya kadar her konu ve durumda Kur'an'ın belirlediği esaslara göre hareket ederler.

Kişi, Gerçekten İman Edip Etmediğini, Kur'an Süzgecinden Geçerek Görebilir

İnsan, Kur'an'a gerçekten iman edip etmediğini, kendisini Kur'an süzgecinden geçirerek çok açık olarak bilebilir. Bu, kişinin aynaya bakıp yüzündeki durumunu görmesi gibidir. Kişi kendi durumunu Kur'an ile çok net bir şekilde görebilir.

Akleden bir kimseye, bir başkasının kim olduğunu söylemesine gerek yoktur; o kimse, zaten üzerinde bulunduğu konumu çok net bir şekilde bilip görüyor. Yüce Allah'a iman eden, yoktan var edildiğini bilen, yaşadığı hayatın sonunda öleceğine inanan bir kimse, elbette yaşadığı hayatta ne yapması gerektiğini de iman ettiği Kur'an'ı okuyarak bilebilir.

Yüce Allah (cc), Kur'an'a gerçekten nasıl iman edileceğini, ona iman edenlerin kimler olduklarını, bunlara verilecek mükâfatları; ona iman etmeyenlerin kimler olduklarını, bunları nasıl bir sonun beklediğini çok açık bir şekilde bildirmiştir.

Kur'an' okuyan bir kimse, neler yapması gerektiğini, bunları yapması ya da yapmaması durumunda kendisini nasıl bir akıbetin beklediğini de bilir. Gerçekten iman eden bir kimse, şayet geri zekâlı, aptal ya da bilinçli bir İslâm düşmanı değil-

se, Kur'an'da gördüğü iki akıbetten elbette hayırlı olanı tercih edecek, hayatını ona göre yeni baştan düzenleyecektir.

Yüce Allah (cc), Adalet Sahibidir ve Kulları Arasında Ayırım Yapmaz

Şu bir gerçektir ki, yüce Allah indinde hiçbir kulun bir başkasından herhangi bir üstünlüğü sözkonusu değildir; kişi, Rabb'inin gönderdiği vahye teslimiyeti ve Tevhidi esaslar doğrultusundaki hayatı oranında yüce Allah (cc) yanında bir değere sahiptir.

"Ey insanlar, elbette Biz sizi, bir erkek ve kadından yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Şüphesiz Allah yanında en üstün olanınız, en çok korunanınızdır; muhakkak ki Allah bilendir, haber alandır." (Hucurat, 13)

Rasulullah (as) da: **"Ey insanlar dikkat ediniz! Rabb'iniz tektir; Arap'ın, Arap olmayana, Arap olmayanın Arap'a, siyahın kırmızıya, kırmızının siyaha, takvadan öte, hiçbir üstünlüğü yoktur. Şüphesiz Allah Teâlâ katında en üstününüz, Allah Teâlâ'dan en çok korkanınızdır."** *(Müsned-i Ahmed b. Hanbel, 5/411)*

Takvaya ulaşmak, ancak Kur'an'a teslim olmakla, onun belirlediği esaslara uygun hareket etmekle mümkündür. Bunun dışında hiçbir yol ve yöntem, insanı Rabb'i indinde değerli kılmaz. Rasuller ve onların izlerini takip eden Tevhid erleri, yalnızca vahye teslim oldukları için Rab'leri tarafından övülmüşler, kesintisiz mükâfatlara ulaşmışlardır.

Yüce Allah'ın, hiçbir kuluna özel kini bulunmadığı gibi, hiçbir kulu da O'nun yanında özel bir konuma sahip değildir. Nitekim hata yapan rasul de olsa anında uyarılmış ya da cezalandırılmıştır. Hz. Yunus (as)'ın, davet alanını izinsiz terk etmesi sonucunda uğradığı sıkıntıları yine yüce Allah (cc) haber vermektedir.

"O halde sen, Rabb'inin hükmüne sabret, balık sahibi gibi olma; hani o, sıkıntıdan yutkunarak seslenmişti. Eğer Rabb'inden ona bir nimet yetişmeseydi, o, yerilerek çıplak bir yere atılırdı, fakat Rabb'i, onun duasını kabul etti de onu salihlerden yaptı." (Kalem, 48-50)

"Ve Zünnun; kızarak gittiğinde, bizim kendisine asla güç yetiremeyeceğimizi zannetti, nihayet karanlıklar içinde: 'Senden başka ilah yoktur, Senin şanın yücedir, ben zalimlerden oldum!' diye seslendi. Nihayet Biz, onu kabul ettik ve onu tasadan kurtardık, işte Biz, Mü'minleri böyle kurtarırız." (Enbiya, 87-88)

Yüce Allah (cc), indirdiği hükümlere karşı hassasiyet göstermesi konusunda Hz. Muhammed (as)'ı da uyarmış, bu hükümlerden en küçük bir tavizin verilmemesini aksi halde çok kötü bir şekilde cezalandırılacağını kendisine bildirmiştir.

"Gerçekten neredeyse seni, sana vahyettiğimizden ayırıp ondan başkasını üstümüze iftira atman için kandıracaklardı, işte o zaman seni dost edinirlerdi. Eğer biz seni gerçekten sağlamlaştırmamış olsaydık, neredeyse onlara biraz yanaşacaktın, o zaman sana hayatın iki kat ve ölümün iki katı (azabı)nı tattırırdık, sonra bize karşı kendine bir yardımcı bulamazdın." (İsra, 73-75)

"Şayet o, bazı sözleri uydurup bize atfen söyleseydi, Biz de onun sağını alırdık, sonra onun can damarını keserdik, sizden hiçbir kimse de ona engel olamazdı." (Hakka, 44-47)

Bu gerçeklerden de anlaşılacağı üzere herkes, Rabb'ine olan iman ve O'ndan indirilen hükümlere teslimiyeti, Allah yolunda çalışması oranında yüce Allah (cc) yanında bir değere sahiptir. Bunun dışında insanlar, Rab'leri yanında eşit bir konumdadırlar.

Kişilerin, Kur'an'a yaklaşımlarına ve onu ne oranda kabul ettiklerine göre yüce Allah (cc) onları sınıflandırmakta ve sıfatlandırmakta, onları övmekte ya da yermektedir.

Kur'an'a Bir Bütün Olarak Teslim Olunmadıkça Ona İman Edilmez

Kur'an'a iman, yüce Allah'a olan imanın fiiliyatta apaçık bir şekilde gösterilmesidir. Yüce Allah'a iman etmek, O'ndan emin olmak, yani Mü'min olmak, Kur'an'a iman etmek, emin olunan yüce Allah'ın, her konu ve durumda insan hayatıyla ilgili hususları en iyi onun düzenlediğine, bu düzenlemeleri de Kur'an'da bildirdiğine inanıp Kur'ani hükümlere bir bütün olarak teslim olmaktır ki bu, Müslüman olmanın ta kendisidir.

Kur'an'a iman, kendisinden emin (Mü'min) olunan yüce Rabb'imizin, kulları için en iyi çözümü bildirdiği Kur'ani esaslara teslim (Müslüman) olmaktır. Bu teslimiyetin nasıl olacağını yüce Allah (cc), rasullerinin hayatlarında ortaya koyduklarını bildirmiş, ortaya konulan örneklikler, iman edenler için en güzel örnek olduğunu bildirmiştir.

"Andolsun onların kıssalarında akıl sâhipleri için ibret vardır; bu, uydurulacak bir söz değildir; lakin kendinden öncekinin doğrulanması, her şeyin açıklaması; iman

eden toplumlar için bir hidayet ve rahmettir." (Yusuf, 111)

Yüce Allah (cc) Kur'an'da, her rasulün hayatından Mü'minlerin alacakları örneklikleri apaçık bir şekilde vermiş, iman edenlerin, kendi nefislerine, ailelerine, yakınlarına, içerisinde bulundukları topluma, egemen siyasi güçlere karşı nasıl mücadele edeceklerini, karşılaştıkları zorluk ve sıkıntıları nasıl aşacaklarını, her rasulün hayatından bir örnek vererek açıklamıştır.

"Muhakkak ki İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır; o zaman kavimlerine 'Elbette biz, sizden ve Allah'tan başka itaat ettiklerinizden uzağız, sizi inkâr ediyoruz. Siz, bir tek Allah'a iman edinceye kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret ortaya çıkmıştır' demişlerdi…" (Mümtehine, 4)

Şirk ve küfür toplumlarına karşı Hz. İbrahim (as)'ın net tavrını, tağuti zorba güçlere karşı Hz. Musa (as)'ın Fir'avn'e karşı onurlu mücadelesini örnek veren yüce Allah (cc), Kur'an'ı ahlak edinip hükümlerine tam teslimiyetle ilgili olarak da son Rasul Hz. Muhammed (as)'ı, en güzel örnek olarak vermiştir.

"Andolsun, sizin için Allah'ın Rasulü'nde, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman ve Allah'ı çok anan kimseler için, en güzel bir örnek vardır." (Ahzab, 21)

Rasulullah (as)'ın Kur'an'ı ahlak edinen, vahyi en iyi şekilde yaşayan örnek hayatını, Mü'minler için en güzel örnek olarak veren yüce Allah (cc), bu örnekliğin esas alınmaması halinde kişinin sapıklığa düşeceğini bildirmiştir.

"Allah ve Rasulü, bir işte hüküm verdiği zaman, Mü'min erkek ve kadın için o işi kendilerine göre seçme hakkı yoktur, kim Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelirse, muhakkak apaçık bir sapıklığa düşer." (Ahzab, 36)

Rasulullah (as)'ın hayatı ve ona tabi olmak, Kur'an'ın buyruğu olduğuna göre, onun örnekliğinin her konu ve durumda örnek alınmaması, Kur'an'ın, o konudaki hükmünü inkâr etmek, küfür ve sapıklıktır.

Kur'an'ın Bütün Hükümlerine Teslim Olmak Gerçek İmandır

Kur'an, elbette kimi sorunlar ortaya çıktığında, hastanın ilaç alıp hastalığını giderecek misali, ona başvurulacak sıradan bir kitap değildir. Kur'an, hayatı ilgilendiren her konu ve durumda, her söz ve harekette esas alınacak bir kitap olması

yanında gelecek hayatın şekillendirilmesinde, yüce Allah'ın rızasının, ahiretin kazanılmasında kulun, Rabb'ine karşı görev ve sorumluluklarında neler yapacağını ortaya koyan bir kaynaktır.

Mü'minin, Kur'an'a olan ihtiyacı, adeta ölmek üzere olan bir kimsenin, kendisini hayata kazandıracak ilaca olan ihtiyacı gibi, onun hayatı için olmazsa olmaz bir ilaçtır. Bu nedenle de hasretle ilacını bekleyen ve ona kavuşan insanın durumu gibi Kur'an'ı okumalı ve yaşamalıdır. Yüce Allah (cc), gönderdiği vahye teslim olanların örneklikleri vermekte ve bu davranışları övmektedir.

"De ki: 'ona iman edin yahut iman etmeyin; şüphesiz, daha önce kendilerine ilim verilenlere okunduğu zaman çeneleri üzerine secdeye kapanırlar' ve derler ki: 'Rabb'imiz yücedir, gerçekten Rabb'imizin vaadi gerçekleşmiş oldu.' Ve ağlayarak çeneleri üzerine kapanırlar ve onların derin saygısını artırır." (İsra, 107-109)

"Rasule indirileni duydukları zaman, tanıdıkları Haktan dolayı gözlerinin yaşla dolduğunu görürsün; derler ki: 'Rabb'imiz, iman ettik, bizi şahitlerle beraber yaz! Biz, neden Allah'a ve bize gelen gerçeğe iman etmeyelim ki; gerçekten Rabb'imizin bizi salihler arasına katmasını umuyoruz!' İşte bu sözlerinden dolayı Allah onlara, altlarından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetler verdi; iyilik edenlerin mükâfatı işte budur!" (Maide, 83-85)

"İşte bunlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği nebilerden, Âdem ve Nuh ile beraber (gemide) taşıdıklarımız soyundan, İbrahim ve İsrail (Yakup) soyundan, hidayet verdiğimiz ve seçtiğimiz kimselerdendir. Onlara, Rahman'ın ayetleri okunduğu zaman ağlayarak secdeye kapanırlardı." (Meryem, 58)

Önceki Mü'minlerin, vahye karşı gösterdikleri duyarlılık ve hassasiyet gösterilmedikçe, Kur'an'a iman edildiği iddiası, sözel bir ifadeden öte bir anlam taşımaz. Kur'an'a iman, Allah'ın ayetleri hatırlatıldığında, hiçbir sıkıntı duymadan, hiçbir mazeret ileri sürmeden, ayeti tevil etmeden, hiçbir sıkıntı duymadan derhal teslim olmak, önceden teslim olanlar gibi teslim olup secdeye kapanmaktır.

"Bizim ayetlerimize gerçekten iman edenler o kimselerdir ki, kendilerine hatırlatıldığı zaman secdeye kapanırlar ve Rab'lerini hamd ile tesbih ederler ve onlar, büyüklenmezler." (Secde, 15)

"Gerçekten Mü'minler o kimselerdir ki, Allah anıldığı zaman

kalpleri ürperir ve O'nun ayetleri onlara okunduğunda imanlarını artırır ve onlar, Rab'lerine tevekkül ederler." (Enfal, 2)

Kur'an'a iman, Allah'a (Kur'an'a) ve Rasulü'ne (Sünnete) çağırıldığında, çağrıya anında icabet edip hatırlatılan hükümlere uyarak kurtuluşa ermektir.

"Aralarında hüküm vermek için Allah'a ve Rasulü'ne çağırıldıkları zaman Mü'minlerin sözü ancak: 'İşittik ve itaat ettik' demeleridir, işte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Nur, 51)

Kur'an'a iman, Hz. Nuh (as) gibi gerekirse 950 yıl boyunca, Hz. Muhammed (as) gibi kâfir ve müşriklerin, söz ve baskılarına aldırış etmeden son nefese kadar insanları Tevhidi esaslara davet etmek, yüce Allah'a teslim olup onu yüceltmektir.

"Andolsun, senin, onların dedikleri şeylere göğsünün daraldığını biliyoruz; o halde sen Rabb'ini hamd ile tespih et ve secde edenlerden ol ve sana yakin gelinceye kadar Rabb'ine kulluk et!" (Hicr, 97-99)

Kur'an'a İman, Tağuti Sisteme İtaat Etmeden Safları Netleştirmektir

Kur'an'a iman, Hz. İbrahim (as) gibi, safları netleştirmek, kâfir ve müşriklerin tüm tekliflerine Hz. Muhammed (as) gibi **"Güneş'i sağ elime, Ay'ı da sol elime koysalar, yine de bundan vazgeçmem"** deyip reddederek Tevhidi esasları ortaya koymaktır.

Kur'an'a iman, Hz. Musa (as) gibi Fir'avn benzeri en azgın zorbalara karşı Hakkı ortaya koymak, ondan izin alıp parti, dernek, vakıf kurarak dine hizmet altında tağuta itaat etmeden, sihirbazlar gibi Hakkı işitir işitmez derhal secdeye kapanıp teslim olmaktır.

"Sihirbazlar, secdeye kapandılar: 'Âlemlerin Rabb'ine iman ettik, Musa'nın ve Harun'un Rabb'ine!' dediler. Fir'avn, dedi ki: 'Ben size izin vermeden önce şimdi ona inandınız ha! Elbette bu, bir tuzaktır, halkını oradan çıkarmak için şehirde bu tuzağı kurdunuz; ama yakında bileceksiniz! Elbette ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra hepinizi asacağım!' dedi. Dediler ki: 'Biz şüphesiz Rabb'imize döneceğiz!" (A'raf, 120-125)

Küfrün kurallarına göre İslâm'ı anlatmaya çalışanlar, yüce Allah'ın hükmünü terk etmiş, Rab'lerine şirk koşmuşlardır. Yüce Allah (cc), kâfirlere en küçük bir taviz verilmeden onlara karşı yumuşak davranmadan hareket ederek onlara karşı durulmasını emretmiştir.

"Öyleyse yalanlayanlara itaat

etme, istediler ki sen, yağcılık yapasın da onlar da yağcılık yapsınlar ve itaat etme; hep yemin edip duran bayağı, arkadan çekiştiren, söz taşıyan, Hayrı engelleyen, zorba, günahkâr, kaba, bundan başka soysuz, mal ve oğullar sâhibi oldu diye." (Kalem, 8-14)

Kur'an'daki apaçık hükümleri, verilen örnekleri okumalarına rağmen yaşadıkları toplumlarda saflarını netleştirmeyenlerin Kur'an'a iman iddiaları bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Risalet önderleri ve Tevhid erleri gibi Tevhidi esasları apaçık bir şekilde ortaya koymayanlar, tağuti sistemlerden izin ve icazetli küfür ve şirk yuvaları vakıf ve derneklerde bulunanlarla belli dostluklar çerçevesinde diyaloglarını sürdürenler, Risalet önderlerinin Tevhidi mücadelelerine ihanet etmişlerdir.

Kur'an'a iman, kelimeleri yerlerinden kaydırıp tevil yapmadan hareket etmek, emrolunduğu üzere dosdoğru olmaktır. Bu hükümlere rağmen kendilerini netleştirmeyen, kristaller gibi her tarafa ayrı bir renk vermek için hareket eden yanardönerler, haddi aşmış kimseler olarak ateşe girecek kimselerdir.

"Öyleyse emrolunduğun gibi doğru ol; seninle beraber tevbe edenlerle haddi aşmayın, zira O, yaptıklarınız şeyleri görmektedir. Zalimlere meyletmeyin, yoksa size ateş dokunur, sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur, sonra size yardım edilmez." (Hud, 112-113)

Kur'an'a iman eden bir kimse, emrolunduğu gibi dosdoğru olacak, Hakkı batılla bulandırmadan, kendi nefsine karşı bile olsa gerçekleri ortaya koyacaktır.

"Ey iman edenler, Allah için adâleti ikame eden şahitler olun; velev ki kendinizin, anne babanızın ve yakınlarınızın aleyhinde olsun, şayet zengin veya fakir de olsalar (adil olun), çünkü Allah, ikisine daha yakındır. Öyleyse hevanıza uymayın, gerçekten adil olun ve eğer tevil ederseniz ya da çekinirseniz, muhakkak ki Allah yaptıklarınızdan haberdar olandır." (Nisa, 135)

Bu apaçık hükme rağmen, nefsini yüceltmek, içerisinde bulunduğu grubu temize çıkarmak, yakınlarını korumak içgüdüsüyle hareket edenler, adil olmamışlar, Kur'an'ın bu hükmünü arkalarına atmışlardır.

Kur'an'a İman, Müslüman Sıfatından Başka Sıfatlar Almamaktır

Kur'an, Mü'minlerin kardeş olduklarını bildirir; bu hükme rağmen, Müslüman isminin yanına ekleme ve çıkarmalar

yaparak belli bir hizbe mensup olanların, bu hizbi koruma ve yüceltme adına diğer Müslümanlara saldıranların Kur'an'a iman ettikleri iddiaları, apaçık bir yalandan başka bir şey değildir.

"Muhakkak Mü'minler kardeştirler, kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki, size rahmet edilsin." (Hucurat, 10)

İslâmi kardeşlik ancak Kur'an ve Sünnete tabi olmakla sağlanabilir; Müslüman sıfatından başka kendilerini mezhep ve meşreplerinin adlarını kullananlar, önderlerinin adı ile çağırılanlar, İslâm'dan çıkmış, şirke düşmüş, sapmışlardır.

"Öyleyse sen yüzünü, Hanif dine doğrult; Allah'ın fıtratına ki, insanları onun üzerinde yaratmıştır. Allah'ın yaratması değiştirilemez; işte dosdoğru din odur, fakat insanların çoğu bilmezler. O'na yönelin ve O'ndan korkun, namazı kılın ve müşriklerden olmayın. Onlar ki, dinlerinde tefrikaya düştüler ve fırka fırka oldular; her hizip yanında olanla sevinmektedir." (Rum, 30-32)

Kur'an'ın bildirdiği kardeşlik hukukunu, Müslüman sıfatını bırakıp kendilerini mezhep ve meşreplerinin ismiyle vasıflandıranlar, yüce Allah'a iman ahitlerini, Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini terk etmiş, Kur'an'ı arkalarına atıp imandan çıkmışlardır.

"Her ne zaman söz verip ahitleştilerse onlardan bir grup onu bozmadı mı; bilakis onların çoğu iman etmezler. Ne zaman kendilerine, Allah katından yanlarında bulunanı doğrulayan bir elçi gelse, Kitap verilenlerden bir grup, Allah'ın Kitabını sanki bilmiyorlarmış gibi, arkalarına gizlediler." (Bakara, 100-101)

Kur'an'a iman eden bir kimse, önceledi tüm mezhep, meşrep, grup ve hizip gibi gayri İslâmi oluşumları terk edip Kur'an'a teslim olmak, yüce Allah'ın verdiği Müslüman sıfatından gayri tüm sıfatları, Müslüman sıfatının önünde ve arkasındaki tüm ekleme çıkarmaları bırakmak zorundadır. Bunlar terk edilmediği sürece ne Kur'an'a iman edilmiş, ne de Müslüman olunmuş olunur.

Kur'an'a İman, Vahye Kesin Teslim Olmaktır

Kur'an'a iman, yüce Allah'ın bildirdiği ibadetleri Kur'an'da bildirildiği Rasulullah (as)'ın kıldığı şekilde ve zamanlarda eda etmektir. Özellikle de gece vitir namazını, belirlenen zaman diliminde kılmaktır.

"Ey örtüsüne bürünen! Kalk, yalnız gecenin birazında; yarısında yahut ondan biraz eksilt veya bunu

artır ve tane tane Kur'an oku." (Müzzemmil, 1-4)

"Gecenin bir bölümünde senin için fazladan teheccüd et/kalk; umulur ki Rabb'in seni, övülmüş bir makama ulaştırır." (İsra, 79)

"Bizim ayetlerimize gerçekten iman edenler o kimselerdir ki, kendilerine hatırlatıldığı zaman secdeye kapanırlar ve Rab'lerini hamd ile tesbih ederler ve onlar, büyüklenmezler. Yanları yataklardan uzaklaşır, korkarak ve umarak Rab'lerine dua ederler ve onları rızıklandırdığımız şeylerden infak ederler." (Secde, 15-16)

"Yoksa o gece vakitlerinde kalkan, secde eden, ayakta duran, ahirete hazırlık yapan ve Rabb'inin rahmetini uman gibi mi olur. De ki: 'bilenlerle bilmeyenler eşit midir?' Doğrusu ancak akıl sahipleri düşünür." (Zümer, 9)

Apaçık olan Kitab'a iman eden ve Tevhidi esasları insanlara duyuranların, öncelikle kendileri bu esaslara tam teslim olmaları, ayetlerin tümüne iman edip hayatlarını ona göre düzenlemeleri gerekir.

Kur'an'a İman, Düzenli Bir Şekilde İnfak Etmektir

Kur'an'a iman, yüce Allah'ın bildirdiği esaslara uygun hareket ederek infak etmek, infakın, en güzel sözü tasdik etmek, infak etmemenin en güzel sözü yalanlamak olduğunu bilip sahip olunan malların en iyisinden ya da parasal olarak düzenli olarak infak etmektir.

"Kim verir korunursa ve en güzeli doğrularsa, ona en kolayı kolaylaştırırız; ama kim de cimrilik eder, kendini müstağni görürse ve en güzeli yalanlarsa, ona da en zoru kolaylaştırırız." (Leyl, 5-10)

Unutulmasın ki, ferdi ibadetlerini Kur'an'da belirlenen esaslara uygun yapmayanların, Tevhidi esasları insanlara ulaştırmaya kalkışmaları, onların kendilerini aldatmalarından başka bir şey değildir.

"Sevdiğiniz şeylerden infak edinceye kadar asla birre (imana) ulaşamazsınız, ne infak ederseniz mutlaka Allah onu bilir." (Al-i İmran, 92)

İnfak, Mekke döneminde namazdan önce zikredilmiş, infak etmeyenlerin, Allah'ın nimetini inkâr ettikleri bildirilmiştir.

"Allah, rızıkta kiminizi kiminizden üstün kıldı, üstün kılınanlar, ellerinin altında bulunanlara kendi rızıklarını verip de onda onlar, eşit olmuyorlar, Allah'ın nimetini mi inkâr ediyorlar!" (Nahl, 71)

Kur'an'a İman, Rasullerin Tümüne, Aralarında Ayırım Yapmadan İnanmaktır

Kur'an'a iman etmek, rasul-

lerin en güzel örnekliklerini alıp onlar gibi Tevhidi esasları insanlara duyurmak, onlar gibi küfür, şirk, zulme ve zalimlere karşı mücadele etmektir. Rasullerin örneklikleri, yaşanan hayatta iman edenler tarafından mutlaka alınmalıdır.

Rasullerin tümüne iman edip aralarında ayırım gözetmemek, bazılarını kabul edip bazılarını inkâr etmemektir. Yüce Allah (cc), rasulleri arasında ayırım yapanların, gerçek kâfirler olduklarını bildirmektedir.

"Rasul, kendisine indirilen şeye iman etti, Mü'minler de! Hepsi, Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve rasullerine iman etti; biz, O'nun rasullerinden hiçbiri arasında ayırım yapmayız ve dediler ki: 'İşittik ve itaat ettik, Rabb'imiz, dönüş sanadır." (Bakara, 285)

"Onlar ki, Allah'a ve rasullerine iman ettiler ve onlardan hiçbiri arasında ayırım yapmadılar, işte (Allah) yakında onlara mükâfatlarını verecektir. Allah, çok bağışlayan, çok merhamet edendir." (Nisa, 152)

Rasuller arasında ayırım yapanların, rasullerin örneklikleri yaşamayanların, gerçek kâfirler oldukları Kur'an'da açık bir şekilde bildirilmektedir.

"Şüphesiz, Allah'ın rasullerini inkâr edenler, Allah ile rasullerinin arasını ayırmak isterler ve 'Bir kimine iman ederiz, kimini inkâr ederiz' derler; bunun arasında bir yol tutmak isterler. İşte onlar, gerçek kâfirlerdir; Biz de kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır." (Nisa, 155-151)

Özellikle son kırk, kırkbeş yıldır ortaya çıkan ve mealci olarak nitelendirilen kimi gruplar, Rasulullah (as)'ı inkâr, namazı ve benzeri ibadetleri inkâr ederek Kur'an'ın ayetlerinin bir kısmını alıp bir kısmını inkâr etmektedirler. İşte bunlar, gerçek kâfirlerdir.

Kur'an'ın Bir Kısmını Alıp Bir Kısmını Bırakanlar

Yüce Allah (cc), indirdiği Kur'an'a bir bütün olarak iman edilmesini ister, Kur'an'dan bir kısmını alıp bir kısmını bırakanları, ayetler arasında ayırım yapanların, küfür ve şirk içerisinde bulunduklarını bildirir.

Hoşlarına giden ayetleri, başkalarına karşı kullanmak için sloganik bir mantıkla kullanıp işlerine gelmeyen, yaptıkları fiillere uymayan, fedakârlık isteyen ayetlere sırt dönüp kaçanlar, davetçi olamaz, Tevhidi esasları insanlara anlatamazlar.

Müslüman şahsiyetler, hiçbir gerekçe ile ayetlere sırt dönüp ayetlerden kaçamazlar. Müslümanlar, ne tağuti sistem-

lerin korkusundan, ne içerisinde yaşadıkları geleneksel din anlayışına sahip toplumun kınama ve tepkilerinden ne de kimi çıkarlar uğruna ayetlerin bir kısmını terk edemez, onlara aykırı hareket edemezler.

Kur'an'a iman eden bir kimse, kendi nefsine karşı olan sorumluluğundan diğer nefislerle olan ilişkilerine, toplum içindeki konumundan Rabb'ine karşı sorumluluğuna, ticaretinden siyasetine, evlenme ve boşanmasından ailesi ile ilişkilerine kadar, kısaca hayatını kapsayan tüm duygu, söz ve davranışlarında Kur'an'ı ölçü olarak almak zorundadır.

Günlük hayatın bir kısmında bazı ibadi hükümlere ve bazı Kur'ani söylemlere yer verip, diğer alanlarda beşeri hükümlerle ya da nefsani duygularla hareket etmek kuru bir iman iddiasından başka bir şey değildir. Yüce Allah (cc), Kur'an'ın bir bölümünü alıp bir bölümünü bırakarak onu kısım kısım alanların müşrikler olduklarını onlardan bunun hesabını soracağını bildirmektedir.

"Kısımlara ayıranlara indirdiğimiz gibi, onlar ki Kur'an'ı, kısımlara ayıranlardır, bu yüzden Rabb'ine andolsun hepsine soracağız, yapmakta oldukları şeylerden, öyleyse emrolunduğun şeyi açıkça bildir, müşriklerden yüzçevir." (Hicr, 91)

Ferdi bazı hareketlerinde ve namaz, hac, oruç gibi ibadetlerinde Kur'an'ın emrini kabul edip siyasi, ticari, hukuki, sosyal ve toplumsal konularda beşeri sistemlere göre hareket edenler, Kur'an'ın bir kısmını alıp bir kısmını bırakmışlardır ki, bunlar için hem dünyada hem de ahirette rezillik ve şiddetli bir azap vardır.

"…Siz, Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz; sizden bunu yapan kimsenin cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka nedir, Kıyamet gününde de onlar, azabın en şiddetlisine itilirler. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir." (Bakara, 85)

Kur'an, ayetlerinin bir kısmını alıp bir kısmını terk ederek sapmış olan kişilerin, iman edenleri de kendileri gibi saptıracaklarına dikkat çekmekte ve iman edenlerin bu konuda uyanık olmalarını istemektedir.

Mü'minler, hayatları ile ilgili her konuda Kur'an'ı esas alırlar ve Kur'an'ın verdiği her hükme, hiçbir sıkıntı duymadan teslim olurlar. Bu nedenle onlar, Kur'an'ı rehber edindikleri için mutlu ve huzurludurlar. Onlar, müşrikler gibi, Kitabın bir bölü-

müyle değil, bütününe göre hareket ederler, hayatlarını ona göre düzenlerler, onun emrettiği ölçülere uygun bir şekilde yüce Allah'ı birlemeye ve Tevhidi esaslara iman etmeye davet ederler.

"Kendilerine Kitap verdiğimiz kimseler sana indirilene sevinirler; gruplardan, onun bir kısmını inkâr edenler vardır. De ki: 'Şüphesiz bana, yalnız Allah'a kulluk etmem ve O'na şirk koşmamam emredildi; O'na davet ederim, dönüşüm de Onadır." (Rad, 36)

Kur'an'ın bir kısmını alıp hoşa gitmeyen diğer bir kısmını bırakmak şirktir. Örneğin namaz kılıp örtünmemek, infak etmemek, küfür ve şirke, zulüm ve zalimlere karşı çıkmamak, Kitabın bir kısmını alıp bir kısmını terk etmektir ki bu, yüce Allah'a şirk koşmaktır.

"De ki: 'Şüphesiz ben, Rabb'ime davet ederim ve O'na kimseyi şirk koşmam." (Cin, 20)

Kur'an'ı Beğenmeyenler, Ona İman Edemezler

Kur'an, bir bütündür, ona iman edenler, onun tümünü almakla mükelleftirler. Kur'an'ın, bir bölümünü alıp bir bölümünü bırakmak, küfür ve şirktir. Hangi gerekçe ile olursa olsun, Kur'an'ın bir bölümünü alıp bir bölümünü bırakanlar, açık bir şekilde Rab'lerine isyan etmişlerdir. Bunlar, Kur'an'ı beğenmemiş, onun yerine başka şeyleri talep etmiş kimselerdir ki, onlar için şiddetli bir azap vardır.

"Onlara ayetlerimiz apaçık okunduğu zaman, bize kavuşmayı ummayanlar, 'Bundan başka bir Kur'an getir yahut onu değiştir' derler. De ki: 'Benim onu kendi tarafımdan değiştirmem olacak bir şey değildir. Şüphesiz ben, ancak bana vahyedilene tabi oluyorum, Rabb'ime karşı gelirsem, büyük bir günün azabından korkarım." (Yunus, 15)

Kur'an'a iman ettiklerini iddia etmelerine rağmen, sorunlarının çözümünü başka yerde arayan, hevalarından çözmeye çalışan ya da idaresi altında yaşadıkları beşeri sistemlerin yasalarını ölçü edinenler, Kur'an'a iman etmeyen, ona teslim olmayan kâfirlerdir.

"Onlara Kur'an okunduğu zaman secde etmiyorlar! Aksine kâfirler yalanlıyorlar ve Allah, içlerinde gizledikleri şeyi daha iyi biliyor. Bu yüzden onlara acıklı bir azabı müjdele!" (İnşikak, 21-24)

Kur'an'ı okuyup bilmelerine, duymalarına ve yüce Allah'tan geldiğine inandıklarını iddia etmelerine rağmen onun doğrultusunda hareket

etmeyenler, ondan kaçan kimselerdir. Onlara, ayetler okunduğunda, sanki onları kulaklarında ağırlık var da işitmemiş gibi dönüp giderler.

"Andolsun Biz bu Kur'an'da açıkladık, fakat bu, onların ancak kaçışlarını artırıyor." (İsra, 41)

"Onların, kalpleri üzerine, onu anlamalarını engelleyen perde ve kulaklarına da ağırlık koyarız. Kur'an'da, Rabb'ini tek olarak andığın zaman arkalarını dönüp kaçarlar." (İsra, 46)

Müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen kendilerine Allah'ın ayetleri hatırlatıldığında bazı kimseler **"bana ayet okuma"** diyerek şiddetli tepki gösterirler. Bunlar, Kur'an'dan rahatsızlık duyan kimselerdir.

"Onlar ki, beni anmağa karşı gözleri perdeliydi ve dinlemeğe tahammül edemezlerdi." (Kehf, 101)

Mü'minlere düşen sorumluluk, her konu ve durumda, önce kendi nefislerine Kur'an'ı okuyacaklar, onu gereğini nefislerinde yaşadıktan sonra insanlara ulaştıracaklar, onlara Allah'ın ayetlerini okuyacaklardır. Artık dileyen iman eder, dileyen sapar.

"Ve elbette Kur'an okumam da (emredildi); şimdi kim hidayete ererse artık o, kendisi için hidayete erer ve kim saparsa de ki: 'Elbette ben, ancak uyarıcılardanım!" (Neml, 92)

"Elbette bu bir öğüttür; dileyen kimse, Rabb'ine varan bir yol tutar." (Müzzemmil, 19)

Ayetler arasında hiçbir ayırım yapmadan Kur'an'a uyanlara, Rab'lerinden büyük bir mükâfat, Kur'an'ı kısımlara ayırıp bir kısmını alıp bir kısmını bırakanlar ve ondan kaçanlar için de acıklı bir azap vardır.

"Gerçekten bu Kur'an, en doğru yola iletir ve salih amel işleyen Mü'minlere, kendileri için şüphesiz büyük bir mükâfatı müjdeler." (İsra, 9)

Kur'an'a iman etmek, düşünce, söz ve davranışları, bütünüyle vahyin belirlediği esaslara uygun düzenlemek ve hiçbir sıkıntı duymadan ona teslim olmaktır. İşte gerçek Mü'minler ve gerçekten kurtulanlar onlardır.

Mealciler Kur'an Bize Yeter Diyen Peygamber İnkarcıları

Özellikle son 35-40 sene önce ortaya çıkan, Kur'an'ı küfür ve inkârlarına kalkan yapan örtülü inkârcılık olan mealcilik, internetin yaygınlaşması ile artış göstermiş, son on yılda da adeta virüs gibi birçok kimseye bulaşmış görünmektedir.

Bu örtülü inkârcı Mealciler, Kur'ani kavramların anlamlarını çarpıtıp değiştirmekte, Tevhidi esasları ve Kur'an'ın bir bölümünü alıp bir bölümünü gizlemekte, Rasulullah'(as)ı inkâr etmekte, namaz ve benzeri ibadetleri, çarpıtarak inkâr etmektedirler.

Mealcilik adı altında 1970'li yıllarda ortaya çıkan bu küfür ve şirk virüsü, **"namaz, salattır, salat duadır, dua da ayetleri okumaktır," "Rasul, bir postacıdır, görevini yapıp bırakmıştır, bizim için örnek olamaz"** diyen Tevhidden yoksun bir akımdır.

Kur'an'ı, küfür ve şirklerine kalkan yapan bu örtülü inkârcı mealcilik akımına tabi olanlar, ilk yıllarda zaman zaman belediye otobüslerinde, bazı işyerlerinde insanlara ayetler okur bırakırlardı. Kendileri bile anlamını bilmeden okudukları ayetleri duyan bazı kimseler, sırf ayet okuyorlar diye bu inkârcılara teşekkür ve dua ediyorlardı. Ancak ayetleri okuyanlar da, dinleyenler de, her türlü küfür ve şirklerini işlemekten geri kalmıyorlardı.

Mealcilik akımı, son yıllarda **"Kur'an bize yeter"** sloganik ifadesini kullanarak yine boy gösterdi. Bu akımın içerisinde eski Marksist solcular, Kemalistler, tağuti sisteme hizmet eden Samiri soylu belamlar ve onlara kanan zavallı cahiller, aleviler, kendi küfür ve şirklerini Kur'an'ı kullanarak gizlemeye çalışan kimseler bulunmaktadır.

"Kur'an bize yeter" diyerek başta Rasulullah (as)'ı inkâr eden, daha sonra Kur'ani kavramların anlamlarını değiştirmeye ve bozmaya çalışan bu küfür ehli müşrikler, Kur'ani ifade ile *"Gerçek kâfirler" (Nisa, 151)* aslında yeni değillerdir.

Bunların ataları, *-isim ve kişileri değişse de-* her rasul döneminde var olan, yüce Allah'a iman ettiklerini sözel olarak iddia etmelerine rağmen rasulleri inkâr ederek küfür ve şirk içerisinde bulunan kimselerdir.

Tarihin hemen her döneminde vahyi getiren rasuller, yüce Allah'a inandıklarını iddia eden kimseler tarafından dışlanmaya çalışılmış, getirdikleri Tevhidi esaslara karşı çıkılmıştır. Kur'an, önceki dönem inkârcılarının durumlarını şöyle verir.

"De ki: 'Sizi gökten ve yerden kim rızıklandırıyor ya da o işitme ve görmeye malik kılan kimdir ve ölüden diriyi çıkaran, diriden ölüyü çıkaran kimdir, kim işleri düzenliyor?' Hemen 'Allah' diyecekler, öyleyse de ki: 'Korunmuyor musunuz?" (Yunus, 31)

"Andolsun, onlara sorsan: 'Gökleri ve yeri kim yarattı, güneşi ve ayı kim boyun eğdirdi!' 'Elbette Allah' derler; o halde nasıl çevriliyorsunuz!" (Ankebut, 61)

"Andolsun onlara sorsan, 'Kendilerini kim yarattı!' elbette: 'Allah' derler; o halde nasıl çevriliyorlar!" (Zuhruf, 87)

"Kur'an bize yeter" diyen inkârcı mealciler, vahyi kabul ettiklerini iddia ederler, ancak Rasulün vahiyle belirtilen konumunu reddederler. Asıl itibarıyla Kur'an'ın bir bölümünü alıp bir bölümünü bırakan bu kimseler, vahyi direkt reddettikleri anlaşılmasın, ayetlerin bir bölümünü, işlerine gelmediği için bıraktıkları bilinmesin diye bu reddiyelerini Sünnet'i reddetme, ayetlerin anlamlarını değiştirme şeklinde ortaya koyarlar.

Rasulün Örnekliğini Kabul Etmeyenlerle İblis'in Benzerlikleri

Rasulullah (as)'ın örnek alınmasını isteyen yüce Allah'tır; O'nun bu emrine tabi olup Rasulullah (as)'ı örnek alanlar, kurtuluşa erecek, bu emre uymayanlara sapıklık hak olacaktır. Yüce Allah'ın bu hükmü, tıpkı Hz. Âdem (as)'ı yarattığında, meleklere buyurduğu hüküm gibidir. Melekler, derhal secde etmişler, İblis, secde etmemiştir.

"İşte onu düzenlediğim ve onun içine ruhumdan üflediğim zaman onun için hemen secdeye kapanın. Bunun üzerine meleklerin hepsi topluca secde ettiler; İblis hariç, o büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu." (Sad, 72-74)

Yüce Allah (cc), bir hüküm vermiş ve bu hükme uyulmasını emretmiştir. Bu hükme, tıpkı melekler gibi itiraz etmeden

uyanlar, kurtuluşa ermiş, kendi zanlarını ölçü ve ilah edinip bu hükme uymayanlar da tıpkı İblis gibi böbürlenerek kâfir olmuşlardır.

"(Rabb'in) dedi ki: 'Ey İblis, kudretimle yarattığım o şey için secde etmekten seni men eden nedir? Büyüklendin mi, yoksa yücelerden mi oldun?' Dedi ki: 'Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten, onu çamurdan yarattın." (Sad, 75-76)

Dikkat edilecek olursa, Hz. Âdem (as) için secde etmeyen İblis'e yüce Allah'ın, *"büyüklendin mi, yoksa yücelerden mi oldun?"* sorusuna karşılık İblis, *"ben ondan hayırlıyım; beni ateşten, onu çamurdan yarattın"* diyerek büyüklendiğini ifade etmiştir.

Yüce Allah (cc), kendisini razı etmek, ahirette umduklarına ulaşmak isteyen Mü'minler için Rasul'ün en güzel örnek olduğunu, onun örnek edinilmesini emretmiştir.

"Andolsun, sizin için Allah'ın Rasulü'nde, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman ve Allah'ı çok anan kimseler için, en güzel bir örnek vardır." (Ahzab, 21)

Kur'an'ın arkasına sığınan inkârcı mealciler de, yüce Allah'ın, Rasulün en güzel örnek edinilmesi hükmüne, içerik olarak şeytanın sözleri ile hemen hemen aynı anlama gelen ifadeleri kullanırlar ve **"onun Sünneti'nin kendi dönemini bağladığını, kendilerinin Kur'an'ı çok iyi anladıklarını"** iddia etmektedirler.

İblis, "kendisinin daha hayırlı olduğunu" iddia ederken, günümüz iblisleri de, **"kendilerinin Kur'an'ı çok iyi anladıklarını"** bu nedenle Rasulullah (as)'a tabi olmayacaklarını söylemektedirler. Sonuç olarak önderleri İblis gibi yüce Allah'ın emrine karşı çıkmış, tıpkı İblis gibi küfre sapıp lanetleneceklerdir.

Kur'an okuduklarını, Kur'an'dan başka kaynak kabul etmediklerini iddia eden İblis'in yolundaki mealci sapıklarda bir miligram akıl olsa, okudukları Kur'an'daki bu gerçeği görür ve hemen tevbe edip Rab'lerine yönelirler. Ancak kişi, bir kere hevasını ilah edinip her şeyi ona göre değerlendirerek sapmayagörsün; artık onun için hiçbir yardımcı bulunmaz.

Yüce Allah'ın, Rasulü'nün en güzel örnek edinilmesi hükmüne, çeşitli bahanelerle uymayanlar, tıpkı İblis gibi kendi zanlarına uyarak sapmışlar, kâfirlerden olmuşlardır.

Bunlar, yüce Allah'ın hükmünü tartışma konusu yapmışlardır ki bu durum onların, şeytana tabi olduklarının apaçık göstergesidir.

"İnsanlardan kimi, Allah hakkında ilmi olmaksızın tartışır ve her azgın şeytana tabi olur." (Hac, 3)

"Şüphesiz, kendilerine gelmiş hiçbir delil olmadan Allah'ın ayetleri hakkında tartışanlar, onların, göğüslerinde erişemeyecekleri yalnızca bir kibir vardır, o halde sen Allah'a sığın, muhakkak ki işiten, gören O'dur." (Mü'min, 56)

Yüce Allah (cc), bir hüküm koymuş, bunun uygulamasını Rasulü'nün şahsında örneklendirmiş, iman edenlere bir seçme hakkı vermemiş, konulan bu hükme uymalarını istemiştir. Mü'min erkek ve kadınlar, Rab'lerinin hükmüne tıpkı meleklerin, Hz. Âdem (as)'ın yaratılışı için secde ettikleri gibi teslim olmuşlardır.

Rasulullah (as)'a Yani Sünnete Tabi Olmayı Emreden Yüce Allah'tır

Aslında, Rasulullah (as)'ın durumu Kur'an'da net bir şekilde açıklanmıştır; yüce Allah (cc), ne Rasulü'nü kendi seviyesine çıkarıyor, ne de ona, gücünü aşan bir görev yükleyerek onun, başlı başına hareket etmesini sağlıyor. Kur'an, Rasulün bir beşer olduğunu, gaybı bilmediğini, çarşılarda gezdiğini, yiyip içtiğini haber vermekte, ancak bütün bunlara rağmen, onun, Mü'minler için en güzel örnek olduğunu da bildirerek, Mü'minlerin Rasule itaat etmelerini istemektedir.

Rasulullah (as), yüce Allah (cc)'tan kendisine indirilen hükümlere öncelikle kendisi teslim olmakla, teslim olduktan sonra da insanlara duyurmakla mükelleftir. Bu mükellefiyeti doğrultusunda hareket eden Rasulullah (as)'ın, gerek yaptığı işlerde, gerekse söylediği sözlerdeki hatalarını yüce Allah (cc) düzeltmiş, onun en güzel örnek olma özelliğini korumuştur. Bu korunan örneklik, Kur'an var olduğu sürece varlığını devam ettirecektir.

Yüce Allah (cc), yalnız kendisine kulluk ve itaat edilmesini istemekte, kendisinin yegâne Rab ve İlah olduğunu bildirmekte, kendisinden başka bir ilaha itaat edilmesini istememektedir. O, Kendisinden başkasına itaat edilmesini yasaklamış, itaat edenlerin küfre gireceklerini, Kendisinden başkasına sevginin insanı şirke düşürdüğünü, yalnız Kendisinden ve azabından korkulması gerekti-

ğini, Allah yolunda verilmesini aksi halde insanın fasık olacağını bildirmiştir.

Yüce Allah (cc), Rasul'ün en güzel örnek olduğunu, Rasul'e itaatin Kendisine itaat sayıldığını, en doğru yolun Kur'an ve Sünnet'e uymakla bulunacağını, ihtilafların Allah'a ve Rasulü'ne götürülmesini emretmiştir.

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Rasul'e itaat edin ve sizden olan emir sahibine de; şayet bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz artık onu, Allah'a ve Rasulü'ne döndürün. Gerçekten Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir." (Nisa, 59)

Yüce Allah (cc), Mü'minler arasındaki ihtilafın çözümü için Allah'a ve Rasulü'ne götürülmesini emretmektedir. Şimdi (haşa) yüce Allah (cc) kendisi bir hükmü çözmekte yetersiz kaldı da Rasulü'nü yardımcı olarak mı yanına aldı. Bunun nedeni, yüce Allah'ın, şari olarak hükmü koyması, Rasulün de o hükmü pratize etmesidir. Bu nedenle yüce Allah (cc), Rasulü'nün, en güzel örnek olarak alınmasını emretmektedir.

Rasulullah (as) ile ilgili olarak Kur'an'daki ayetlere bakıldığında, Sünnete tabi olmayı emredenin, yüze Allah'ın bizzat Kendisi olduğu görülür. Bu durumda Sünnete tabi olmak farzdır. Bunu bilmekten ve anlamaktan mahrum mealci inkârcılar, Rasul (as)'a uymanın şirk olduğunu iddia ediyorlar.

Yüce Allah (cc) Allah ve Rasulü'nün hüküm verdiği konularda, Mü'min olanların o işi kendi isteklerine göre seçme haklarının bulunmadığını, kendi isteklerine göre hareket edenlerin, Allah'a ve Rasulü'ne karşı geldiklerini ve sapıklığa düştüklerini bildirmektedir.

"Allah ve Rasulü, bir işte hüküm verdiği zaman, Mü'min erkek ve kadın için o işi kendilerine göre seçme hakkı yoktur, kim Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelirse, muhakkak apaçık bir sapıklığa düşer." (Ahzab, 36)

Buradaki ilahi muradı anlamayan inkârcı mealciler, bu ayetleri görmezden gelerek inkâra dayalı inat ve küfürlerini sürdürüyorlar. Yüce Allah'ın, "Allah ve Rasulü, bir işte hüküm verdiği zaman," hükmü ile Rasulü hüküm vermede kendisine ortak yapmamıştır. O, elbette Rasul'ü katmadan kendi hükmüne kesin teslimiyeti elbette ki emrederdi.

Rasule itaatin ve imanın, Kendisine itaat ve iman etmek olduğunu, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, Rasul'e karşı gelip Mü'minlerin yolundan başka bir yola uyanların cehenneme gireceklerini ve buna benzer daha nice uyarıları da bildirmektedir.

Sünneti kabul etmenin şirk olacağını iddia eden Mealciler, Kur'an'ı anlamaktan yoksun oldukları için Nisa, 150-151 ayetlerde yüce Allah'ın bildirdiği ilahi hükmün ne demek istediğini bile düşünmezler. Yüce Allah (cc), Kendisi ile rasullerinin arasını açmak isteyenlerin gerçek kâfirler olduğunu bildirmiştir.

"Şüphesiz, Allah'ın rasullerini inkâr edenler, Allah ile rasullerinin arasını ayırmak isterler ve 'Biz kimine iman ederiz, kimini inkâr ederiz' derler; bunun arasında bir yol tutmak isterler. İşte onlar, gerçek kâfirlerdir; Biz de kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır." (Nisa, 150-151)

Allah'ı ve elçilerini inkâr etmekle Allah ve Rasullerinin arasını ayırmak, elçilerin kimine inanıp kimini inkâr etmek arasında bir fark yoktur. Sonuç olarak inkârcıların hepsi aynı kategoriye girmektedir.

Okudukları Kur'an'ı anlamaktan mahrum inkârcı mealciler, elbette ki yukarıda verilen örnekleri anlamazlar; çünkü onlar, Kur'an'ın bütününe değil bir kısmına iman etmezler ve onlar, Kur'an'ı, Rab'lerini razı etmek için değil kendi arzularını tatmin etmek için okuyorlar.

Akleden kimseler iman eder, akıldan, düşünme yeteneğinden yoksun olan, hevalarını ilah edinenler elbette iman etmezler. Yüce Allah (cc), aklını kullanmayanların üzerine pislik bırakmaktadır.

"Allah'ın izini hariç, hiçbir nefsin iman etmesi mümkün değildir; O, akletmeyen kimselerin üzerine pislik bırakır." (Yunus, 100)

"Fakat kalplerinde hastalık olanlara gelince, onların pisliklerine pislik katmıştır ve onlar kâfir olarak ölürler." (Tevbe, 125)

Şirkten korunmak için hassasiyet gösterdiklerini iddia ediyorlar, ancak bilmeden kendilerini sorumluluk altına sokuyor, bu tavır ve davranışlarıyla Allah ve Rasullerinin arasını ayırıyorlar. Bilmeden içine düştükleri bu hal onları, şirk ve küfür içerisine sokuyor.

Rasulullah (as), Her Çağda En Güzel Örnektir

Yüce Allah (cc) Kur'an'da, onlarca ayette, Rasul'e iman ve

itaati emreder ve Rasule iman ve itaatin, bizzat Kendisine iman ve itaat olduğu bildirilir. Evrensel ve çağlarüstü Kur'an'da, birçok ayette Allah ve Rasul yanyana zikredilir.

Rasulullah (as) ve diğer rasuller, yalnızca kendi yaşadıkları dönemlerde değil, daha sonra gelen dönemlerde de Mü'minler için en güzel örnektirler. Kur'an, tüm bu Rasullerin örnek mücadelelerinden kesitler vererek örnekliklerinin, her dönem için geçerli olduğunu bildirir.

Rasulü yaşadığı çağla sınırlamak, Rasul ile ilgili tüm ayetleri o çağa mahkûm etmektir ki, böyle bir düşünce de hem Kur'an'a yapılmış en büyük hakaret, hem de Kur'an'ın bir bölümünü alıp bir bölümünü bırakmaktır ki, bu apaçık bir şekilde küfürdür.

Rasulün, yalnızca kendi döneminde bir başvuru mercii olmadığını, gelecek nesillerin de başvuru mercii olduğunu Nisa, 59. ayeti ortaya koymaktadır. Hangi dönemde olursa olsun, gerek iman edenler arasında, gerekse iman edenlerle idarecileri arasında vuku bulacak ihtilafların çözümünü yüce Allah (cc), Kur'an ve Sünnet'e havale etmektedir.

Şayet Rasulün gelecek dönemlerde örnekliği sözkonusu olmasaydı, yüce Allah (cc), ihtilafların çözümünü direkt kendi Kitabı'na havale ederdi. Oysa O, kâfirlerle Müslümanlar arasındaki ihtilafların çözümünü kendisine havale ederken, Mü'minler arasındaki ihtilafların çözümünü Kur'an ve Sünnet'e havale etmektedir. Yüce Allah (cc), kendisinden başka veli edinen kâfirlerle Mü'minler arasında vuku bulan ihtilaflar için şöyle buyurmaktadır.

"Eğer seninle mücadele ederlerse o halde de ki: 'Allah, yaptığınız şeyleri en iyi bilendir.' Allah, kendisinde ihtilaf ettiğiniz şeylerde kıyamet günü aranızda hüküm verecektir." (Hac, 69)

Kur'an, Mü'minler arasında herhangi bir konuda ihtilaf çıkmaması için Allah ve Rasulü'nün koydukları hükme kesin teslimiyetlerini ister, buna rağmen bir anlaşmazlığın ortaya çıkması durumunda ise, *"Allah'a ve Rasulü'ne döndürün, gerçekten Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir"* buyurmuştur.

Rasulullah (as), her çağın Mü'minleri için en değerli varlıktır

Yüce Allah (cc), Rasulullah

(as)'ın, Mü'minler için canlarından daha değerli olduğunu bildirir ve bu hüküm, Mü'min olan herkes için geçerlidir, Mü'min olmayanlar bu hükmün dışındadırlar. Mealciler, Rasulullah (as)'ın örnekliğini kabul etmedikleri için zaten Mü'min olmadıklarından Rasulullah (as)'ı canlarından yakın görmezler.

"Nebi, Mü'minlere canlarından yakındır, onun eşleri de onların anneleridir…" (Ahzab, 6)

Rasulullah (as), Mü'minler için canlarından yakındır ifadesi Kur'ani bir inceliktir; bu inceliği anlamak, samimi ve akli selim sahibi Mü'minlerin özelliklerindendir. Hevalarını ölçü edinenlerin, Kur'an'ın bu inceliğini kavramaları mümkün değildir. Buradaki inceliği düşünmekten yoksun olanlar, Rasul'ü reddetmekle bütün bu ayetleri reddettiklerini ya bilmeyecek kadar cahil ya da kasıtlı hareket eden hainlerdir.

Mealciler, Rasulullah(as)'ı Neden Kabul Etmiyorlar

Rasulullah (as)'ı kabul etmemeleri Mealcilerin, şirkten kaçınarak Tevhidi hassasiyet göstermelerinden değildir ki, onların zaten Tevhid diye bir kaygıları yoktur. Onlar, Rasulullah (as)'ın yaşadığı hassasiyetle İslâmi esasları yaşamaktan kaçındıkları, içerisinde bulundukları küfür ve şirkten çıkmak istemedikleri, putperest tağuti sisteme karşı onurlu bir karşı duruş sergilemekten korktukları için onu inkâr etmeyi kendileri için bir çıkış olarak görmüşlerdir.

Mealciler, rasulün, yüce Allah tarafından alınması emredilen en güzel örnekliğini inkâr etmekle ve Kur'an'ı ahlak edinen yaşantısını görmezden gelmekle, Hakkı batılla daha rahat gizleyerek kendi şirk ve küfürlerini gizliyor, haram üzerine olan gayri İslâmi ticaretlerini sürdürebiliyorlar. Bunlar, Müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen demokratlar ve ateistlerden farksız yaşantılarını birçokları da eşlerini yarı çıplak ilkeller gibi giydirebiliyorlar.

Mealciler, Rasulün, vahyi gerçekleri en güzel biçimde pratize etmesini, hevalarına ağır geldiğinden dolayı reddeder, kabul etmezler. Çünkü Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini aldıkları zaman ister istemez onun gibi hareket edecekler, onun gibi Rab'lerini razı etmek için çalışacaklardır. Bu ise, onların yapmak istemedikleri şeydir.

Bu inkârcı mealciler ve Samiri soylu belamlar, Rasulü devre dışı bırakarak İslâmi esaslar üzerinde istedikleri gibi konuşup hareket etmek istiyorlar. Bu nedenle de Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini bu konuda kendileri için engel gördüklerinden reddediyorlar.

Rasulullah(as)'ın Örnek Edilmesi Durumunda Yapılması Gerekenler

Her Durum ve Ortamda Tevhidi Anlatmayı İlk İş Edinmek

Rasulullah (as), *"kalk ve uyar"* emrini aldıktan sonra en zor şartlarda bile Tevhidi esasları hiç aksatmadan anlatmış, insanları, Rab'lerine gereği gibi iman ve kulluk etmeye, O'ndan başka tüm ilahları ve tağutu reddetmeye davet etmiş, putperestliğe savaş açmıştır.

Tevhid adına tek kelime söylemeyen, tağuti sistemi kendilerine bir sığınak olarak gören, tağuti sistemin puta tapan yöneticilerini her vesile ile övüp yücelten, onların Müslüman olduklarını iddia ederek putperestliği meşru gören Samiri soylu belamlar ve onların peşlerine takılan sürü zihniyetli kişiler, Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini elbette kabul etmezler.

Putperestliğe karşı çıkmak yerine putperestleri takdir edip öven Samiri soylu belamlar ve onların güdümünde olan şuursuz yığınlar, onurlu bir şekilde ortaya çıkıp Tevhidi esasları anlatmazlar. Onlar, ancak Hakkı batılla bulayıp gerçekleri gizlerler, bunun karşılığında tağuti sistemin beğenisini alırlar.

Tağuta kulluğu zillet içerisinde kabul eden, yüce Allah'ın lanet ettiği bu kimselerin, Tevhidi mücadele uğrunda canı da dâhil, her şeyini ortaya koyan Rasulullah (as)'ı örnek edinmeleri mümkün değildir. Bedel ödemeyi göze almayan Samiri soylu belamlar ve arkalarındakiler, kimi uydurma rivayetleri kullanarak Rasulullah (as)'ı reddederler.

Mal Biriktirmeden İnfak Etmek

İnfak, iman etmenin ve Tevhidi tasdik etmenin en önemli şartlarından biridir. Yüce Allah (cc), infak edenlerin, en güzel sözü tasdik ettiklerini, infak etmeyenlerin ise, en güzel sözü yalanladıklarını bildirmektedir.

"Kim verir korunursa ve en güzeli doğrularsa, ona en kolayı kolaylaştırırız; ama kim de cimrilik eder, kendini müstağni görürse ve en güzeli yalanlarsa, ona da en zoru kolaylaştırırız. Çukura

yuvarlandığında malının kendisine hiçbir faydası yoktur." (Leyl, 5-10)

Rasulullah (as), Tevhidi esasları insanlara duyurmaya başladıktan sonra Hicret ettiği güne kadar sahip olduğu ve kervan çıkaracak kadar çok olan malını Allah yolunda harcamış, Hicret edeceği zaman arkadaşı Hz. Ebu Bekir kendisine bir deve hediye etmiştir.

Malı, tapar derecede seven ve biriktirdikçe biriktiren, Allah yolunda mallarını vermeyi düşünmeyen Samiri soylu belamların, mealcilerin, böyle bir Rasulü en güzel örnek olarak kabul etmeleri elbette beklenemez. Onlar, ancak Kur'an'ı kullanarak, Allah'ın ayetlerini az bir değere satarak, dini ve Rasulullah (as)'ı istismar ederek para yığmasını bilirler.

İbadetleri, Kur'an'da Bildirildiği Şekil ve Zamanda Yapmak

Kur'an'da, yüce Allah'a yapılacak ibadetlerin nasıl olacakları konusunda apaçık hükümler bulunmaktadır. Rasulullah (as), tüm ibadetlerini vaktinde yapmış, bunu ümmeti olma şerefine ulaşan Mü'minlere de tavsiye etmiştir. İnfak konusunda en güzel sözü yalanlayan mealci inkârcılar, namazlar konusunda da dillerini eğip bükmektedirler.

Kur'an'ın tümünü kabul ettiklerini iddia eden mealciler, gece vitir namazı sözkonusu edildiğinde onun, Rasule farz olduğunu iddia edip Rab'lerinin bu hükmünü tanımaz, İblis gibi bu hükme iman edip gece kalkıp Vitir namazını kılmazlar. Rasulullah (as) ise, gece vitir namazı da dâhil, bütün namazlarını, hassasiyetle vaktinde kılmıştır.

Mealcilerden bir kısmı namazı tamamen reddederlerken, bir kısmı namazı iki rekât şeklinde ve gece namazını da inkâr ederek kılarlar. Namazı inkâr edip **"namaz salattır, salat ise duadır"** deyip bir ayet meali okuyarak namaz kıldıklarını iddia eden mealciler, samimi olsalardı, en azından Kur'an'da çokça geçen kıyam, rükû ve secde ayetlerinin gereğini yerine getirerek de olsa namaz kılarlardı.

Mealciler, ya doğru dürüst namaz kılmazlar, ya da vakit namazlarını kısaltarak ve iki vakte indirerek kılarlar, gece (Vitir) namazını da kabul etmezler.

Kur'an'ı hiç anlamayan, Rasulullah (as)'ın örnekliğini,

kıyam, rükû ve secde ayetlerini görmezden gelerek inkâr eden mealciler, cahil kimselerdir. Rasulü inkâr ederek namazı iki rekât kılan mealciler, "**namazın zaten önceki ümmetler zamanında da kılındığını**" iddia ederler. Bunlar, Kur'an'ı anlamış olsalardı, her dönemde vahyi gerçeklerin tahrif edildiğini bu nedenle de yeni Rasullerin gönderildiğini, bu Rasullerin, tahrif edilen gerçekleri anlatıp doğruyu bildirdiklerini de bilirlerdi.

Kur'an, Mekke müşriklerinin namaz kıldıklarını, ancak bu kıldıkları namazın tahrif edildiğini yazar. Mealciler, bu gerçekleri görmezden gelirler ve kıldıkları iki rekât namazın da Rasul vasıtasıyla geldiğini anlamazlıktan gelirler. Bu da, gösteriyor ki mealciler, dinlerinde ciddi olduklarından dolayı değil, hevalarını tatmin ettikleri için namazı iki rekât olarak kılıyor, gece namazını da reddediyorlar.

Kur'an'ın Tümüne İman Etmek

Rasulullah (as), kendisine gelen vahyin tümüne iman eder, bildirilen hükümleri olduğu gibi kabul ederdi. Sürekli olarak **"Kur'an bize yeter"** diyerek ayetlerin hepsini kabul ettiklerini iddia eden inkârcı mealciler, İsra ve Necm suresinde apaçık bir şekilde bildirilen Mirac'ı ve Kamer suresindeki Şakk'ul Kamer'i, tıpkı Mekkeli ataları gibi inkâr ederler.

Mealciler, inkârlarına, kendileri gibi Rasulullah (as)'a düşman olan ehlisünnetçi zındıkların Rasulullah (as) hakkında uydurdukları Mirac hadisi, Recm ayeti ve benzeri yalanları kullanıp inkârlarına devam ederler. Yani bu inkârcı gruptan ehlisünnetçiler, Rasulullah (as)'ın, hatta yüce Allah'ın üzerine iftira atarak, mealciler ise, Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini reddederek küfürlerini sürdürürler.

Mealci inkârcılar, Hz. Süleyman (as)'ın, Belkıs'ın tahtını göz açıp kapatıncaya kadar, ilim verilen bir Mü'min tarafından, ta güneşin battığı yerden getirtmesine iman etmezler. Çünkü onlar, materyalisttirler ve beş duyu ile hissedip dokunmadıkları şeylere iman etmezler.

Rasulün en güzel örnekliğini açıkça reddeden mealciler, Kur'an'ın apaçık hükümlerine rağmen Rasulullah'ın örneklik vasfının ve metodunun bugün için geçerli olamayacağını,

Kur'an'ın yeterli olduğu görüşünü savunurlar.

Aynı şekilde Rasulün en güzel örnek olarak alınmasını emreden Ahzab, 21 ve 36. ayetlerine uymayarak Kur'an'ın bu hükümlerini reddederler. Bu mealci inkârcılar, Rasulün hanımlarının, Mü'minlerin anneleri olduğunu, onlarla ve zorunlu durumlarda diğer hanımlarla perde arkasından görüşülmesini de kabul etmezler.

Rasulün örnekliğinin bugün için geçerli olmadığını ileri sürmek, Rasul ve ailesiyle ilgili ayetleri reddetmektir ki bu, Kitab'ın yarısına yakınını inkâr etmek, görmezden gelmektir, bu ise küfürdür. İşte mealciler, Kur'an'ın tümüne iman etmediklerinden küfre girmişlerdir.

"…Siz, Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz; sizden bunu yapan kimsenin cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka nedir, Kıyamet gününde de onlar, azabın en şiddetlisine itilirler. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir." (Bakara, 85)

Mealcilerin, Kitabın bir bölümünü alıp bir bölümünü görmezden gelmelerinin nedeni, Kur'an'ı bir bütün olarak aldıklarında ona, kesin teslim olmaları gerektiğini biliyorlar, bu ise, onların işine gelmemekte bu nedenle çeşitli yalan ve uydurmaların arkasına sığınarak Rasulullah(as)'ı inkâr etmektedirler.

Mealcilerin, Kur'an'ın tümünü kabul ediyoruz yalanları, Türkiye'deki kâfir sistem taraftarlarının dine saygımız var deyip Kur'an'ı öpüp başlarına koymaları, ancak Kur'an'a uygun yaşamamaları gibidir.

Mealciler, yalnız namaz konusunda değil, kadın erkek ilişkilerinde ve haremlik selamlık konularında da Rasule gelen ayetleri geçmişe mahkûm ederek reddederler. Onların, kendilerini tatmin etmek ya da başka düşüncelerini gerçekleştirmek için Kur'an hakkında söyledikleri sözlerin ve Sünneti inkârlarının Kur'ani bir mantığı yoktur.

Mealcilerin, her vesile ile söyledikleri **"Rasulullah (as)'a ve ailesine gelen ayetler bizi bağlamaz, yalnız onları bağlar"** mantığı yanlış ve hatalıdır. Böyle bir mantıktan hareket edilecek olsa, o zaman, Yahudilere gelen Yahudileri, Hıristiyanlara gelen Hıristiyanları, müşriklere gelen müşrikleri, kısacası kimin adına bir ayet gelmişse o ayetler onları bağlar.

Bu durumda Mü'minlere ancak, Mü'minlerden söz eden ayetler kalır ki, onların da sayısı en fazla iki yüz, üç yüz civarındadır. Bunlara bir o kadar da İslam ve Müslümanlıkla ilgili ayetler katılırsa, o zaman mealciler, Kur'an'ın ancak yüzde sekizine iman etmiş olurlar.

Rasulullah (as), Kâfir ve Münafıklara İtaat Etmemiş, Onları Dost Edinmemiştir

Yüce Allah (cc), Rasulü'ne, kâfir ve münafıklara itaat etmemesini, kendisine indirilen vahye tabi olmasını istemiş ve onlara sert davranmasını emretmiştir.

"Ey Nebi, Allah'tan sakın, kâfirlere ve münafıklara itaat etme; şüphesiz Allah bilendir, hâkimdir. Sana Rabb'inden vahyedilene tabi ol, şüphesiz Allah, yapmakta olduğunuz şeyleri bilir." (Ahzab, 1-2)

"Ey Nebi, kâfirlere ve münafıklarla cihad et, onlara karşı katı ol; onların barınacakları yer cehennemdir ve ne kötü bir varış yeridir." (Tevbe, 73)

"Öyleyse kâfirlere itaat etme ve onlarla cihad et, bununla (Kur'an) büyük bir cihad yap." (Furkan, 52)

Kendisine indirilen hükümlere uyarak hareket eden Rasulullah (as), tüm kâfir, müşrik ve münafıklara karşı vahyin belirlediği ölçüler içerisinde mücadele etmiştir. Oysa günümüzde Rasulullah (as)'ın bu en güzel örnekliğini terk edip **"Kur'an bize yeter"** diyen Samiri soylu belamlar ve inkârcı mealciler, Kur'an'a uyup onunla kâfir, müşrik ve münafıklara karşı Tevhidi esasları ortaya koyup taviz vermeden mücadele edecek yerde Kur'ani gerçekleri gizlemişler, ayetlere aykırı olarak kâfir, müşrik ve münafıklarla kolkoladırlar.

Hevalarını ilah edinen, putperest müşrik ve münafıklarla kolkola gezen ve onlar tarafından beslenen Samiri soylu belamların, onların peşinde sürüklenenlerin ve onların rüzgârına kapılanların, Rasulullah (as)'ı örnek edinip kâfir, müşrik ve münafık dostlarını terk etmeleri elbette mümkün değildir.

Rasulullah(as)'ın Sözlerini İnkâr Edenlerin Çelişkileri

İnkârcılardan bazıları, uydurma hadislere karşı çıkma adına Rasulullah (as)'ın örnekliğini ve sahih yollarla gelen hadislerini reddederler. Hakkın ve doğruların kabul edilmesi başkalarının iddialarına, doğru ya da yanlışlarına göre değil, tek ölçü olan Kur'an'a göre tespit edilir. Okudukları Kitab'ı anlamaktan mahrum

olanlar, yanlışlara karşı çıkarak doğruya ulaşacaklarını zannederler.

Hurafecilerin iddialarından hareketle tepkiselliği ilke edinen bu inkârcı kimseler, bilmelidirler ki, tepki ile din öğrenilmez, sevap kazanılmaz, ibadet edilmez. Bu tavırla, olsa olsa sapıklığın bir başka boyutu sergilenir.

Din, yüce Allah'ın Kitabı'nda bildirilenlerde ve bu dinin hayata pratize edilmesindedir. Bu pratize şekli de, en güzel örnek olan Rasulullah (as) ve altın nesli oluşturan sahabenin hayatlarındadır ki bu örnekliği de, tek kılavuz ve ölçü olan Kur'an bildirmektedir.

"Kur'an bize yeter" diyerek Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini kabul etmeyen inkârcı mealciler, adeta çelişkiler yumağıdırlar. Onlar, o miligramlık akılları ile tam bir Yahudi mantığı ile kelimeleri yerlerinden kaydırarak istedikleri gibi konuşma hakkını kendilerinde görüyorlar ancak bu dini insanlara ulaştırmak uğruna hayatı da dâhil, dünyevi tüm değerlerini ortaya koyan Rasulullah(as)'a, Kur'an üzerinde konuşma hakkı tanımıyorlar.

Rasul ve hadis inkârcıları, kendileri, yeterli gördüklerini iddia ettikleri Kur'an'la yetinmemişler, kimileri bir ayet üzerinde saatlerce konuşup o ayeti açıklamaya çalışırken kimileri, Kur'an'ı açıklamak için ciltler dolusu yazılar yazmaktadırlar.

Kendi cehalet ve dalaletlerine bakmayan bu inkârcı cahiller, iki-üç ayeti *–anlamadan–* okumakla, kendilerini neredeyse Rasulullah (as) ve onun güzide sahabesinden üstün görecek densizliğe düşmekte, ağızlarını her açtıklarında Rasul (as) ve sahabesine saldırmaktadırlar.

Mealci İnkârcılar, Düşünmekten Yoksun Kimselerdir

Şu bir gerçektir ki, inkârın ne mantığı ne de kuralı vardır; inkârcılar da bu kuralsız mantıkla, neyi niçin reddettiklerini düşünmeden inkâr ederler. Risalet tarihinde kâfirlerin inkârları her dönemde değişiklik gösterse de sonuçta hepsi Hakkı yalanlamışlardır.

Okudukları Kur'an'ı anlamaktan mahrum olanlar, daha Kitap nedir, Rasul nedir, hüküm nedir, Sünnet nedir, hadis nedir bilmeyen kara cahil zavallılardır. Bunlar, neye iman ettiklerini, neyi kabul ve reddettiklerini bile bilmekten acizler.

Rasulullah (as) ve sahabesine saldırmak, yüce Allah'ın izni ile Rasulullah'ın gösterdiği mucizeye şüphe ile bakmak müsteşriklerin öteden beri yapageldikleri şeylerdir. Bugün onlara, Kur'an'ı doğru dürüst okuyup anlamaktan mahrum olan cahiller de katılmışlardır.

Hurafeci müşriklerin, Rasulullah (as) ve ashabı ile ilgili gayri İslâmi rivayetlerde bulunmaları, Rasulullah'ın bize ulaşan örnek hayatına gölge düşüremez, düşürmemelidir de. İlimden ve Kur'an'dan uzak oldukları gibi terbiye, nezaket ve seviyeden de mahrum olan bu densiz cahil kimselerin ileri sürdükleri tüm delilleri yüce Allah (cc) yanında hükümsüzdür.

"O'na icabet edildikten sonra Allah hakkında tartışanların delilleri, Rab'leri yanında batıldır; onların üzerinde bir gazap ve onlar için şiddetli bir azap vardır." (Şûra, 16)

Tağuti sistemin karşısında kişiliklerini ayaklar altına alarak Hakkı batılla karıştıran, Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğini reddedip insanlarla Kur'an arasına giren bu Samiri soylu belamlar ve mealciler, Rasulullah (as)'a karşı söz ve davranışlarıyla adeta Kur'an'da çelişki varmış algısını oluşturmaya çalışıyorlar.

Kur'an'da çelişki yoktur. Tutarsızlık ve çelişki, Kur'an'dan bir tek ayet alıp o ayeti anlamadan, ayetin siyaksibakını, benzeri ayetleri bilmeden, üstelik bir de aldıkları o tek ayete kendi kuruntu ve arzularını da katanların kafalarındadır. Onların niyetleri ne olursa olsun, onları bağlar, ancak söyleyip yaptıkları şeyler, Kur'an'ın önünde gürültü koparmak, Kur'an'ın anlaşılmasını engellemektir.

"Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Eğer Allah'tan başkası tarafından (indirilmiş) olsaydı, onda birbirini tutmaz çok şey bulurlardı." (Nisa, 82)

Rasulullah(as)'ın En Güzel Örnekliğini Terk Etmek Küfürdür

Yüce Allah (cc), Kendisinin razı edilmesi, ahirette bunun karşılığının alınabilmesi için Rasulü'nün örnekliğinin alınmasını emretmiştir. Mü'minler, Rab'lerinin buyruğuna uyarak aralarında hiçbir ayırım yapmadan tüm rasulleri örnek edindikleri gibi Rasulullah (as)'ı da en güzel örnek alırlar. Bu, iman esaslarındandır, aksine hareket küfürdür.

Allah ve Rasullerinin arasını ayırmak; Allah'ın Kitab'ını kabul edip Rasullerinin sünnet-

lerini, örnek hayatlarını terk etmek demektir. Böyle bir davranışı Kur'an, küfür olarak nitelendirmektedir. Çünkü yüce Allah (cc), Kitabının uygulamasının en güzel örneklerini rasullerin uygulamalarında göstermiş, bu nedenle iman edenlere Rasule itaati emretmiştir.

"De ki: 'Allah'a ve Rasul'e itaat edin!' Eğer dönerlerse muhakkak ki Allah, kâfirleri sevmez." (Al-i İmran, 32)

Yüce Allah (cc), Rasule itaatin kendisine itaat olacağını, ondan yüzçevirenden de Rasulün sorumlu olmayacağını ifade ediyor. Rasule itaat ise, onun Sünnetine tabi olmaktır.

"Kim Rasul'e itaat ederse muhakkak ki Allah'a itaat etmiştir ve kim de yüzçevirirse, biz seni onlar üzerine muhafız göndermedik." (Nisa, 80)

Rasulü, en güzel örnek olarak alanlar, Allah'ın indirdiklerine tabi olmuşlardır, bu halleri üzerinde bulundukları sürece, Mü'minlerle de beraber olacaklardır. Aksi halde Rasulü dışlayarak Mü'minlerle beraber bulunmak mümkün değildir.

"Kim Allah'a ve Rasul'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın nimet verdiği nebiler, sıddıklar, şehitler ve salihlerle beraberdir ve onlar, ne güzel arkadaştır!" (Nisa, 69)

Rasulün Mü'minlere örnekliği, içerisinde yaşadığı toplumda Kur'an'ın yaşam biçimini pratize ederek göstermesi, daha sonraki Mü'minler için de en güzel örnekliği olan Sünnetidir. Rasul (as)'ın kıyamet günü Mü'minlere şehadeti (şefaati) de, Mü'minlerin Kur'ani gerçekleri Sünnetine uygun olarak yaşayıp yaşamadıkları şeklinde olacaktır.

"Her ümmet içinden, kendi aralarından, üzerlerine bir şahit getireceğimiz gün, seni de bunların üzerine şahit getireceğiz. Biz sana bu Kitabı, her şeyi açıklayan ve Müslümanlara hidayet, rahmet ve müjde olarak indirdik." (Nahl, 89)

Ellerin, ayakların, derilerin, dillerin, gözlerin, kulak ve gönüllerin şahitlik edecekleri günde Rasulullah (as) da Mü'minlerin, Sünnetine uygun hareket edip etmedikleri hususunda onlar üzerine şahitlik edecektir. Ancak o gün, mealcilerin yalancı oldukları ortaya çıkacak ve yaptıklarının cezasını çekeceklerdir. Mealciler, tevbe edip Kur'an'ın bütününe teslim olmaları halinde Müslümanlarla birlikte olabileceklerdir.

Rasulullah (as), Ümmet Arasında Vahdetin Simgesidir

Rasulullah (as)'ın, Kur'an'a

teslim olup onu ahlak edinmesi, Rabb'ine karşı kulluk görevlerini yerine getirmesi, Tevhidi esasları insanlara duyurması, küfür ve şirke karşı onurlu mücadelesi ile kendi dönemindeki Mü'minlere en güzel örnek ve önder olduğu gibi sonradan gelen Mü'minlere de en güzel örnektir. Aynı şekilde Rasulullah (as), Müslüman toplumun bir araya getirilmesi ve bir arada tutulması konusunda da vahdetin yegâne simgesidir.

Vahdetin temel simgesi, Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğine uygun yaşamakla ümmet arasında birliktelik sağlanacak, Mü'minler, ancak o zaman yekvücut olarak şirkin, küfrün, cehalet ve bağnazlığın karşısında başarı elde edebilecek Hakkı anlatabileceklerdir.

Rasulullah (as), bir beşer olarak elbette bazı hatalar işlemiştir. Ancak, kıyamete kadar gelecek bütün insanlığa örnek olacağı için, yüce Allah (cc), onun bu hatalarını ve varsa yanlışlarını anında düzelterek doğrusunu bildirmiştir ki her dönem Müslümanları tarafından en güzel örnek olarak alınabilsin.

Yüce Allah (cc), Rasulü'nün yanlışlıklarını anında düzeltmiştir. Örneğin; Rasulullah (as)'ın ifk olayındaki tavrını, Bedir esirlerinin durumunu, İbn-i Mektum'a karşı tutumunu anında düzeltmiş, doğrusunu bildirmiştir. Bunlar da gösteriyor ki, Rasulullah (as) Kur'ani hükümleri pratize ederken yüce Allah (cc) tarafından sürekli bir şekilde gözetilmiş, yanlışlık yaptığı anda düzeltilmiş ve ona en güzel örnek olma özelliği kazandırılmıştır.

Rasulün yaptığı iyi ve olumlu işlere yüce Allah (cc) müdahale etmemiş, onaylamış, hatta onun, Kur'an doğrultusunda ortaya koyduğu iyi işlere uymayanları uyarmış, dikkatlerini çekmiştir. Bunun en bariz örneğini Cuma olayında görüyoruz; Rasulullah (as), kendileri Mekke'de iken Medine'de Müslümanların, Yahudilerin Cumartesi, Hristiyanların da Pazar gününe karşılık Aruba günü toplanmalarına izin vermiştir.

Rasulullah (as)'ın, Medine'ye teşriflerine kadar toplanan Müslümanlar, bu güne (Arube gününe) toplanma (Cem olma, Cuma) günü adını vererek her hafta bu günde toplanmışlar, Rasulullah'ın Medine'ye teşrifleriyle toplanma devam etmişlerdir. Medi-

ne'ye gelen kervanı karşılamak üzere Müslümanların, mescidi terk etmelerine kadar da bu şekilde bir araya gelmişlerdir.

"Bir ticaret yahut eğlence gördükleri zaman ona akın ettiler ve seni ayakta bıraktılar. De ki: 'Allah'ın yanında bulunan, eğlenceden ve ticaretten daha hayırlıdır; Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır." (Cuma, 11)

Rasulullah (as)'ı hutbede ayakta bırakarak kervana koşmaları nedeniyle, yüce Allah (cc), Mü'minleri ikaz etmiş, yaptıkları yanlışlığı yüzlerine vurmuş; toplanmanın ticaretten daha hayırlı olduğunu bildirmiştir. Yani bu olaya kadar Cuma toplantısı, Rasulullah'ın tasvibi ve isteği ile olmuş, yüce Allah (cc) da bunu tasvip ederek uymayanları kınamıştır.

Yüce Allah (cc), namazın kılınış şekli, rekât sayısı ve namazdaki hareketler konusunda da hiçbir uyarıda bulunmamıştır. Eğer Rasulullah (as) namaz konusunda herhangi bir yanlışlık yapmış olsaydı, diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da, muhakkak uyarılırdı. Böyle bir uyarı Kur'an'da sözkonusu olmadığından, mütevatiren ulaşan namaz konusunda da Rasule uymak zorunluluğu sözkonusudur. Rasulullah'ın, en güzel örnekliği, Kur'an var olduğu sürece varlığını devam ettirecektir. Bu, yüce Allah (cc)'ın bizzat emridir.

Yüce Allah (cc) tarafından konulan hükümlerin pratize edilmesindeki uygulama biçimi olan Sünnet'e, bugün vahdet için daha çok ihtiyaç vardır, Sünnet, Müslümanlar için vazgeçilmez bir esastır. Sünnet, Kur'an'ın pratize edilişindeki uygulama biçimi olduğuna göre, Sünnet'in terki ile herkes kendi pratiğini esas kabul edecek, böylece bir yerine yüzbinlerce uygulama (sünnet) biçimi ortaya çıkacaktır ki bu durum da, Müslümanlar arasında birlik ve beraberlikten söz edilemeyecektir. Birlik ve beraberliğin olmadığı yerde ise, nelerin olacağı malumdur. Bu nedenle yüce Allah (cc), Rasulü'nü vahdetin simgesi haline getirmiştir.

Sünnet, Kur'an'dan Ayrı Bir Kaynak Değildir

Rasulün Sünnetini almak, Kur'an'dan başka ikinci bir kaynak kabul etmek demek değildir. Çünkü yüce Allah (cc), bizzat kendisi Kitabı'nda Rasule uymayı emrediyor. Rasule uymak Kur'an ayetleriyle emredildiğinden dolayı, Sünnet'e tabi olmak Kur'an'a

tabi olmaktır.

Özellikle bugün şu yanlış değerlendirme sözkonusudur; Kur'an'dan başka bir kaynağa itibar etmek insanı şirke götürür iddiası. Bu hem yanlış hem de Kur'an'ı yeterince anlamamaktan kaynaklanan bir iddiadır. Çünkü birincisi, Sünnet Kur'an'dan ayrı bir kaynak değildir. İkincisi, kimi kaynaklara başvurulmasını emreden yüce Allah'tır.

"Biz senden önce yalnız kendilerine vahyedilen erkeklerden başkasını göndermedik; eğer bilmiyorsanız zikir ehline sorun." (Enbiya, 7)

Ayette, bir meselenin zikir ehline sorulmakla açığa çıkacağını tavsiye eden yüce Allah'tır. O, bir şeyin gerçekliğini öğrenmek için diğer kaynaklara başvurulması gerektiğini bildirmektedir. Ancak bu başvurunun sınırını da yine Kur'an belirliyor.

"Eğer sen, sana indirdiğimiz şeyden kuşku içinde olursan, o halde senden önce Kitabı okuyanlara sor; andolsun ki, sana Rabb'inden Hak geldi, sakın şüpheye düşenlerden olma!" (Yunus, 94)

Bu Kur'ani gerçekler de gösteriyor ki, herhangi bir konuda kuşkuya düşen bir Mü'min, bu kuşkusunu gidermek için "Kitap okuyanlara soracaktır." Kitap okuyanlara Kur'ani bir gerçek sorulup alınan cevap doğrultusunda hareket ediliyorsa, Kur'an'ı hem okuyup hem de hayatında pratize eden Rasul (as)'a da elbette sorulur, sözüne tabi olunur.

Yüce Allah (cc) rasulün en güzel örnek olarak alınmasını emrettiği halde hangi sağlam mantık, Kur'an'ı en güzel biçimde anlayıp yaşayan Rasul (as)'ın Sünnetine başvurmayı şirk olarak değerlendirebilir. Yani, Kur'an okuyan herhangi bir kimseye bir şey sorup verdiği cevap doğrultusunda yaşamak normal, Kur'an'ı en güzel anlayıp yaşayan Rasul (as)'a sorup Sünnetine uygun yaşamak şirk! Bunu düşünmek bile başlı başına küfür ve şirktir. Bu iddiada ısrar edenler, Allah ve Rasul düşmanı, hain ve rezil kimselerdir.

Başka kaynaklara başvurunun şirk olduğunu iddia eden bu sakat anlayış, Kur'an'ı anlamamaktan kaynaklanan, daha doğrusu Kur'an'ı eksik ve yanlış anlamaktan, Kur'an'ın bir bölümüyle hareket etmekten kaynaklanan bir görüş ve iddiadır. Bu kimselerin amacı ne Allah'ı razı etmektir, ne de

İslam'ı yaşamaktır. Bunların tek amacı, dini bozmaktır. Eğer iddia edildiği gibi başka kaynaklara başvurmak şirki gerektirseydi yüce Allah kendisine şirk koşulmasını kesinlikle istemezdi.

Elbette inkârcı mantıkla bir yere varılamaz, o halde yapılacak en güzel hareket Rasulün Sünnetini esas almaktır. Kur'an inkârcılarını, Kur'an'ın bu terbiye edici uyarısına davet ediyor ve diyoruz ki: **Gelin, Kur'an'a hevanızı katmaktan vazgeçin; bu, size hiçbir şey kazandırmayacak, tam aksine çok şey kaybettirecektir.**

Farklı bir şey söyleme adına Kur'ani gerçekleri hevanızın batıl istekleri ile karıştırmayın. Kur'an, apaçık bir kitaptır ve hükümleri, aklıselim sahiplerince net anlaşılacak şekilde yüce Allah (cc) tarafından açıklanmıştır.

Şayet sizler akleder, geleneksel kültür kalıplarından sıyrılır, ön yargılarınızı bir kenara bırakır, farklı olma hastalığından kendinizi kurtarır ve yalnızca yüce Rabb'inizi razı etmeyi gaye edinirseniz, kesinlikle Kur'an'ı anlayacak ve doğruları bulacaksınız.

Ey Kur'an gerçeğini anlamayanlar, ileri sürdüğünüz iddialarınızın, Kur'ani hiçbir yanı yoktur ve bu mantığınız Kur'an gerçeğiyle de çelişmektedir. Yüce Allah'ın ayetlerinde çelişki yoktur, çelişki sizin mantığınızda ve tatmin olmayan hevanızdadır.

Sizler, neden konu ile ilgili tüm ayetleri alıp konuyu net olarak anlamak istemiyor, farklı söylem adına, bu Kur'ani gerçekleri karıştırıyor, ayetlerin bir kısmını alıp bir kısmını terk ediyorsunuz.

Kur'ani gerçekleri karıştırmak yerine, Rabb'inizi razı etmek için çalışsanız hem dünya hayatında mutlu olursunuz, hem de ahiret hayatında kurtuluşa erenlerden olursunuz. Gelin, tevbe edip yaptıklarınızdan vazgeçin, Kur'an'a gereği gibi yönelin. İşte doğru yol budur ve işte kurtuluş bundadır.

Sabır

Sabır kelime anlamı olarak, direnme, sebat etme, azim, dayanma gücü, zorlukları aşmada kararlılık, bir şeye karşı duyulan isteği gerçekleştirme konusundaki iştiyak ya da bir şeye karşı duyulan isteği frenleme, zorluklara, acı ve musibetlere karşı tahammül etme, zorluklara göğüs germe, metanet anlamlarını içermektedir.

Istılah olarak sabır, yüce Allah'ın bildirdiği hükümler doğrultusunda yaşamada sebat gösterme, bu uğurda başa gelenlere karşı direnme, Tevhidi esasların insanlara duyurulmasında ısrar etme, karşılaşılan her türlü zorluk ve sıkıntılara, başa gelen musibet ve acılara karşı dayanma gücü, yılgınlık göstermeme, haramlardan kaçınma, emredilenleri yapmada ısrar etme.

İnsan, Rabb'ine kulluk yapması için yaratılmış, bu kulluğun, nasıl ve ne şekilde yerine getirileceği, insanın hayatını kuşatan reel hayatta neler yapacağı konusunda kendisine yol gösterilmiş, belirlenen ölçüler içerisinde hareket etmesi ondan istenmiştir.

Kulluk görevi, insan hayatının ve nefsinin bütün alanlarını içine alacak şekilde yüce Allah (cc) tarafından düzenlenmiş, kişilerin kendi isteklerine bırakılmamış, insandan, kulluk görevini Rabb'i tarafından konulan kurallar doğrultusunda yerine getirilmesi istenmiştir. Bu kurallar içerisinde Tevhidi mücadele, cihad, namaz, infak, oruç, Hac gibi bilinen ibadetler yanında insanın karşılaşacağı tüm sorunlara karşı nasıl hareket edeceği, kendi nefsi de dâhil olmak üzere, insanlara daveti ulaştırırken neler yapacağı, ailesine, çevresine içerisinde bulunduğu sisteme ve topluma karşı sergileyeceği tutumu gibi hususlar da bulunmaktadır.

İnsan, Rabb'ine karşı kulluk görevini yerine getirirken başıboş bırakılmamıştır. Allah (cc) insana, kulluk görev ve sorumluluğu yüklemiş, dünya hayatının sonunda da Rabb'ine döndürülerek yaptıklarının karşılığı verilecektir.

"Yoksa Bizim sizi, boşuna yarattığımızı ve gerçekten bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız!" (Mü'minun, 115)

"İnsan, muhakkak başıboş

bırakılacağını mı sanıyor!" (Kıyamet, 36)

İnsan, dünyada yaşadığı süre içerisinde çeşitli denemelerden geçirilerek Rabb'inin koyduğu hükümlere karşı hangi tutumu takınacağı ve sabrı denenecektir.

"Yoksa siz, Allah, sizden cihat edenleri belirtmeden, sabredenleri belirtmeden cennete gireceğinizi mi sandınız!" (Al-i İmran, 142)

İnsan, kulluk görev ve sorumluluğunu yerine getirirken çeşitli denemelere tabi tutulmuş, konulan ilahi hükümlere karşı nasıl hareket edeceği, sabır gösterip göstermeyeceği denenmiş, böylece Rabb'inin hükümlerine karşı tutumunun ne olduğu açığa çıkartılmıştır.

"Gerçekten Biz insanı, zorluk içinde yarattık." (Beled, 4)

İnsan, Rabb'ine kulluğunu yerine getirirken kendisine belirlenen kurallar içerisinde hareket edecek, bu konularda karşılaşacağı sıkıntı ve zorlukları, Rabb'inin bildirdiklerinden taviz vermeden yerine getirecektir. Bu, elbette kimi zorlukları beraberinde getirmektedir. Bu zorlukların ne olduğu insana bildirilmiş, bunları aşması ondan istenmiştir.

"Ona iki açık yol gösterdik, fakat o, sarp yokuşa atılamadı; bilir misin nedir sarp yokuş! Köle azat etmek yahut açlık gününde yedirmektir, akraba olan yetime ya da hiçbir şey sahip olmayan yoksula, sonra iman edenlerden olmak, sabrı tavsiye etmek ve merhameti tavsiye etmektir." (Beled, 10-17)

Bazı kimseler, kendilerine bildirilen hükümlerin gereğini yerine getirmeyerek ya da inkâr ederek Rab'lerine isyan etmiş, kimileri, sabırla bildirilen hükümlerin gereğini yapmıştır.

Sabır, İbadetlerin En Zorudur!

İnsan, hayatını kuşatan her şeye karşı takındığı tutumla denenmekte, gösterdiği gayret ve samimiyeti ile sabrı ortaya çıkartılmaktadır. Bu nedenle sabır, her ibadette, her durumda, her ortamda, yani hayatın her safhasında bulunmakta, bu zorlu ibadeti başarması halinde insan müjdelenmekte, Rabb'inin lütuflarına mazhar olmakta, aksi halde hüsrana uğramaktadır.

Yüce Allah (cc), kullarının, her konu ve durumda sabırlı olmalarını tavsiye etmekte, bu sabrın, Allah için olması gerektiğini bildirmektedir.

"Rabb'in için sabret" (Müddessir, 7)

Sabretme, elbette kolay değildir; yaşanan olaylar, karşı-

laşılan sorunlar, çekilen sıkıntı ve ızdıraplar karşısında insanın metanetini koruyarak sabretmesi oldukça zor bir durumdur. Bu nedenle sabır, ibadetlerin en zoru, ancak sevabı en fazla olan ibadetlerden birisidir. Diğer ibadetlerden Tevhidi mücadele, namaz, oruç, Hac, infak, cihad vb. kimi sıkıntıları içerse de insana fazla bir zorluk yüklemeyen, hatta insana huzur ve mutluluk veren ibadetlerdir.

Tevhidi mücadelede, insanlara Hakkı anlatmak, onlarla kimi konuları tartışmak, sorularını cevaplamak, sorunlarını dinlemek, fikri planda insanları etkilemek, hatta onlardan bir şeyler öğrenmek insana zevk verir.

Namaz, abdestle bedeni yorğunluğu giderirken namazı kılmakla insanın ruhunu dinlendirir, iç dünyasına huzur verir, dua ve tevekkülle onu huzur deryasında adeta yüzdürür.

Oruç tutmakla insan, açlık ve susuzluk konusunda biraz sıkıntı çekse de bedeni rahatlama sağlaması, iftardaki coşku ve güzellik, sahurun kendine özgü büyülü havası, insana apayrı bir huşu ve zevk vermektedir.

Hac, hasreti çekilen Kıblegâh'a kavuşmanın, orada, en yakın noktada birebir bulunmanın coşkusu, Tevhidi mücadelenin ana merkezi durumundaki yerleri görmenin mutluluğu, Rasulullah (as) ve arkadaşlarının mücadele zeminlerini ziyaret etmek bambaşka bir duygudur.

İnfak, ihtiyaç sahiplerine yardım etmenin, onların mutluluğunu görmenin, onları sevmenin ve sevindirmenin, onların mutluluğunu görmenin, onları sevmenin doyulmaz hazzının verdiği güzellikler insanı, huzurlu ve mutlu eder.

Cihad, Tevhidi esasların ortaya konulmasındaki heyecan ve coşku, Allah yolunda savaşma aşkı, şehadet düşüncesi, insanın ruhunda tarifi mümkün olmayan güzelliklerin oluşmasını sağlamakta, insana, adeta gök kubbede dolaşma hazzı vermektedir.

Yukarıda sayılan bütün bu ibadetleri yaparken göğüslenen küçük sıkıntılar, yüce Allah'ı düşünmenin, O'na iman etmenin insanda uyandırdığı kalbi huzur ve mutlulukla adeta zevke dönüşmekte, insanda aşk ve coşku duygularını artırmaktadır.

Gerek yukarıda sayılan ibadetleri yaparken gösterilmesi gereken azim ve süreklilik,

gerekse yüce Allah'ın lütuf ve keremi ile insanın, fiziki ve psikolojik olarak kimi zorluklarla denemesi ve karşılaştığı sorunlara karşı sabretmesi elbette diğer ibadetlerle kıyaslanamayacak derecede zorlukları içermektedir.

İşte tüm bu zorluklara karşı insanın, Rabb'inin rızasını arzu ederek sabretmesinin zorluğunu bilen yüce Allah (cc), bu kullarını büyük mükâfatlarla müjdelemektedir. Bu mükâfatların en büyüğü ve güzeli, yüce Allah'ın, sabreden kulları ile beraber olmasıdır.

Allah, Sabredenlerle Beraberdir

Başlarına gelen her türlü olumsuz durumlarda, kulluk bilinçlerini unutmadan, yaratılış fıtratlarına uygun hareket edenlere, Rab'lerine tevekkül edip sabredenlere yüce Allah yardım edecek ve kendileri ile beraber olacaktır.

Yüce Allah (cc), sabredenleri, öncelikle kendileri ile beraber olduğunu müjdeleyerek sevindirmektedir. Bu müjde bile insanın, karşılaştığı tüm zorluk ve sıkıntılara sabretme ibadetini sürekli yaşama isteğini artırmaktadır.

"Ey iman edenler, sabırla salat/yardım isteyin, muhakkak ki Allah, sabredenlerle beraberdir." (Bakara, 153)

Yüce Allah (cc), başlarına gelen sıkıntı ve zorluklara sabreden, savaşta sabırla direnen Mü'minlerle, Muhsinlerle, Muttakilerle, bir de rasullerle beraber bulunduğunu bildirmektedir. Burada önemli husus, yüce Allah (cc), Mü'minleri zikrederken onların, bütün ibadetlerini saydıktan sonra onlarla beraber olacağını bildirirken sabır ibadeti için ayrıca sabredenlerle beraber bulunduğunu bildirmektedir.

"Allah'a ve Rasulü'ne itaat edin, ihtilafa düşmeyin, çünkü zayıf düşersiniz, gücünüz gider; sabredin, şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (Enfal, 46)

Mü'minlere, her konu ve durumda sabretmelerini tavsiye eden yüce Allah (cc), birlik ve beraberliklerini muhafaza etmelerini, birbirleri ile çekişmemelerini, ayrılığa düşmemelerini bildirmekte, beraberliği korumak için sabredenlerle beraber bulunduğunu ve ancak sabredip beraberliklerini koruyup kenetlenenlerin kurtuluşa ereceklerini müjdelemektedir.

"Ey iman edenler, sabredin, direnin, bağlanıp kenetleşin ve Allah'tan korkun, umulur ki kurtulursunuz." (Al-i İmran, 200)

"Bizi, gerçekten hidayete iletmişken neden Allah'a tevekkül etmeyelim ki! Bize yaptığınız eziyetlere sabredeceğiz, tevekkül edenler, Allah'a tevekkül etsinler." (İbrahim, 12)

Yüce Allah (cc), Mü'min kullarını, başlarına gelebilecek sıkıntılara, karşılaşacakları sorunlara karşı sürekli uyarmakta, Kendisine tevekkül ederek sabretmelerini istemekte, ancak bu durumda kendilerine yardım edeceğini bildirmektedir.

"Şimdi Allah, sizden (yükü) hafifletti, elbette sizdeki zaafiyeti bildi, böylece eğer sizden sabreden yüz kişi olsa, ikiyüze galip gelir ve eğer sizden bin kişi olsa, ikibine Allah'ın izniyle galip gelir. Allah sabredenlerle beraberdir." (Enfal, 66)

"Eğer Allah size yardım ederse, artık size galip gelecek yoktur ve eğer size yardımı keserse, O'ndan sonra artık size kim yardım edebilir! Mü'minler, Allah'a tevekkül etsinler." (Al-i İmran, 160)

Yüce Allah'a karşı kulluk görevlerini, Tevhidi mücadelelerini, kararlı bir şekilde sürdürerek başa gelen her sıkıntı ve zorluğa, Rab'lerine tevekkül edip sabredenler, işte onlar, Rab'lerinin övgüsüne mazhar olmuşlardır.

"Onlar, sabrederler ve Rab'lerine tevekkül edenlerdir." (Nahl, 42)

Kişinin, Açlık, Korku, Mal ve Canlardan Eksiltmekle Sabrının Denenmesi

Yüce Allah (cc) kullarının sabır ve metanetlerini, onların hayatını kuşatan her şey ile denemekte, böylece onların dirençlerini, artırmakta, onları, ateş ile su çemberinden geçirilerek mukavemeti artan demir misali çelikleştirmektedir.

"Yoksa siz, sizden önce geçenlerin durumu başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız! Onlara öyle yoksulluk ve sıkıntı dokunmuştu, öyle sarsılmışlardı, hatta Rasul ve onunla birlikte iman edenler: 'Allah'ın yardımı ne zaman?' dediler. İyi bilin ki, Allah'ın yardımı şüphesiz yakındır." (Bakara, 214)

İnsanın, çeşitli şekillerde sabrının denenmesindeki temel espri, onun, yaratılışın temel gayesi olan kulluk görevini hakkı ile yerine getirmesi, bunun dışında hiçbir şeyi öncelememesidir.

Mü'minlerin, karşılaştıkları ailevi, sosyal, siyasal her türlü sıkıntı ve zorluklara sabretmeleri zor olsa da, kendilerine yapılanlara karşılık verme konusunda içleri içlerine sığmasa da, avuçları kaşınsa da, yutkundukça gözlerinden aşağıya koşarak akan gözyaşlarını

durduramasalar da sabretmeleri gerekir. Onlar, kendilerine bunları reva görenlerin, kâfir zorbaların, yalancı belamların, müşrik, münafık ve fasıkların seviyelerine düşmeden vakarla sabretmelidirler.

Müslümanlar, karşılaştıkları tepki ne olursa olsun, sabretmeli, muhataplarının seviyesine düşmeden, İslâmi kişiliklerine yakışacak bir onur ve asaletle hareket etmeli, sokak ağzı ile muhataplarına cevap vermemelidirler.

Hayat elbette başıboş yaşanılacak bir oyun ve eğlence, yüce Allah'ın rızası da "Hadi" denince elde edilecek bir şey değildir. Kullarının, Kendisine karşı samimiyetlerini test eden yüce Allah (cc), bu testi, azimle sabrederek geçenlere yardım etmekte, onları övüp yüceltmektedir.

"Ve sizi korku, açlık, mallarınız, canlarınız ve ürünlerinizden eksiltmek gibi şeylerle deneriz; sabredenleri müjdele. Onlar, kendilerine bir musibet isabet ettiği zaman derler ki; 'Şüphesiz biz, Allah içiniz ve muhakkak O'na döneceğiz. İşte Rab'lerinden salavat/yardım ve rahmet onların üzerinedir ve işte hidayete erenler onlardır." (Bakara, 155-157)

İnsan, Rabb'ine varan yolda, kulluk bilincini sürekli ve canlı tutması için mutlaka sabırlı olup olmadığı konusunda denenecek, onun sabrının denenmesi, hayatında çok önemli olan ve birebir yaşadığı şeylerle olacaktır. Kur'an, bunları dört başlık altında toplamaktadır; korku, açlık, mal, can ve ürünlerin eksiltilmesi.

Korku Testi

Yüce Allah (cc), Kendi rızasını kazanmaları konusunda kullarını, çeşitli şekillerde onların, samimiyet ve azimlerini deneyerek ne kadar sabırlı olduklarını ortaya çıkarmaktadır ki, bunlardan biri de korku testidir.

İnsan, hayatını kuşatan her şeyden, onların kaybedilmesi, kendisine karşı çıkılması, tenkit ve eleştiriye uğraması, baskı ve zulüm görmesi, ihtiyaç içerisine düşülmesi gibi nedenlerle korkar. Bu korkular, Mü'minler için yüce Allah'ın korkusu önüne geçmediği sürece pek fazla bir tehlike arz etmez.

"Sabret, senin sabrın ancak Allah iledir ve onlara üzülme, kurdukları tuzaklardan da sıkıntıya düşme." (Nahl, 127)

Mü'minler, Allah yolunda yaptıkları mücadelede, tağuti sistemlerin zulüm ve baskılarından, sosyal hayatta içerisin-

de yaşadıkları yakın çevrelerinin kınama ve tenkitlerinden bu mücadelede kaybedecekleri değerlerinden hiçbir şekilde korkup çekinmemeli, bu dünyevi değerler onları Allah yolundan alıkoymamalı, sabırla Allah yolunda mücadelelerine devam etmelidirler.

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabanız, kazandığınız mallar, düşmesinden korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler, size Allah'tan, Rasulü'nden ve O'nun yolunda cihat etmekten daha sevgili ise o halde Allah emrini getirinceye kadar gözetleyin! Allah, fasık kavmi hidayete iletmez." (Tevbe, 24)

Ne anne babaların engellemeleri, çocukların isyankâr tutumları, kardeşlerin düşmanca tavırları, eşlerin hevalarının peşinde koşmaları, yakın akrabaların uzaklaşmaları ve ne de ticari kazanç ve güzel evlerin cazibeleri Mü'minleri, Allah yolundan alıkoyar.

Mü'minlerin, aile bireyleri ile denenmeleri, fiziksel ve psikolojik olarak sabır testine tabi tutulmalarıdır. Yüce Allah (cc), bu testi sabırla aşmaları halinde Mü'minlere büyük mükâfatlar vadetmektedir.

"Ey iman edenler, şüphesiz eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olan vardır, onlardan sakının; ancak affeder, yüzçevirir ve bağışlarsanız, elbette Allah, çok bağışlayan, çok merhamet edendir.

Doğrusu mallarınız ve evlatlarınız bir fitnedir ve Allah, büyük mükâfat O'nun yanındadır. Öyleyse Allah'tan korkun, gücünüz yettiğince dinleyin, itaat edin ve nefsiniz için en iyisinden infak edin. Kim, nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar, kurtulanlardır." (Teğabun, 14-16)

Kurtuluşun yolu ve sonucu bellidir; Allah yolunda, sahip olunan mal ve can gibi değerlerden infak etmek, Allah yolundaki çalışmalarda engel teşkil eden eş, çocuk ve mallara aldırış etmeden güç yettiğince sabırla mücadele etmek ve sonunda yüce Allah tarafından vadedilen büyük mükâfatlara ulaşmaktır. Sabretmeyenler, eş, çocuk ve mal endişesiyle mücadelelerini terk edenler ise işte onlar, hüsrana uğrayanlardır.

"Ey iman edenler, mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah'ı anmaktan alıkoymasın ve kim bunu yaparsa işte onlar, hüsrana uğrayanlardır." (Münafikun, 9)

Eş ve çocuklar, Mü'minler için en öncelikli sınavdır; yüce Allah (cc) Mü'minleri bu konuda uyarmakta, onlara aldananla-

rın hüsrana uğrayacaklarını bildirmektedir. Bazı eş ve çocuklar, Mü'minlerin, Allah yolundaki çalışmalarına direkt karşı çıkmamalarına rağmen, evde çıkardıkları huzursuzluklarla ve takındıkları olumsuz tavırlarla onların, Allah yolundaki çalışmalarında daha verimli olmalarını engellemektedirler.

Yüce Allah (cc), Tevhidi çalışmaları engellemedikleri halde evde çıkardıkları sorunlar nedeniyle Mü'minlere sorun çıkaran eşler konusunda da Hz. Muhammed (as)'ın eşlerini örnek vermektedir.

"Ey Nebi, eşlerine de ki: 'Eğer siz, dünya hayatını ve süsünü istiyorsanız, o halde gelin size eşyalarınızı vereyim ve sizi güzel bir boşama ile boşayayım; gerçekten siz, Allah'ı, Rasulü'nü ve ahiret yurdunu istiyorsanız, elbette Allah, sizden güzel hareket edenlere büyük bir mükâfat hazırlamıştır." (Ahzab, 28-29)

Mü'minler, bilinçli ya da bilinçsizce kendilerini Allah yolundan alıkoyan eş ve çocuklarına karşı vahyi bilinci kuşanarak hareket edecek, eşlerinin, hatalarında ısrar etmeleri durumunda onları boşayacaktır. Mü'minlerin, kimi nedenlerle ve kaygılarla kendilerini Allah yolundan alıkoyan eşlerine, kimi endişelerle sabretmeleri hiçbir şekilde mümkün değildir.

Mü'minlerin Tevhidi mücadelelerine direkt engel olmadıkları halde, dünyevi arzuları peşinde koşan eşlerle ilgili hüküm açıktır; bunların, tevbe etmemeleri durumunda boşanmaları gerekir. Ancak yaptıklarına pişman olmaları durumunda, Teğabun, 16. ayette belirtildiği üzere, onları bağışlayacaktır.

Bazı eşler de, Tevhidi çalışmalara yeterince iman etmeyerek, dünyevi kaygıları öne çıkartarak engel olmaktadırlar. Rasuller de, eş ve çocuklarıyla ilgili bu sınavı yaşamışlar, ancak onlar, emrolundukları gerçekleri duyurmaktan geri kalmamışlardır.

"Allah, kâfirlere, Nuh'un karısını ve Lut'un karısını misal verdi; ikisi, kullarımızdan iki salih kulun (nikâhı) altında idiler, ancak ikisine ihanet ettiler, kocaları Allah'tan hiçbirşeyi onlardan savamadı: 'İkiniz, ateşe girenlerle beraber girin' denildi." (Tahrim, 10)

Bu durumda olan eşler, zaten küfür ve şirk içerisinde bulunduklarından, Mü'minlerin, böyle olan eşlerini derhal boşamaları gerekir. Babalarının yolunda olmayan evlatların

hükmü ise, Hz. Nuh (as)'ın oğluna karşı sorumluluğu gibidir. Yüce Allah (cc), babasının getirdiği Tevhidi esasları kabul etmeyen çocuğun, Hz. Nuh (as)'ın ailesinden olmadığını bildiriyor.

"Nuh Rabb'ine seslendi, dedi ki: 'Rabb'im, şüphesiz oğlum benim ailemdendir ve elbette senin sözün haktır ve sen hükmedenlerin hâkimisin!'

(Rabb'i) dedi ki: 'Ey Nuh, şüphesiz o senin ailenden değildir; gerçekten o, iyi olmayan bir iş yaptı, öyleyse hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme, ben seni cahillerden olmaktan sakındırıyorum!" (Hud, 45-46)

Ne eş, ne çocuklar, ne de mal gibi dünyevi hiçbir şey, yüce Allah'tan, O'nun yolunda mücadele etmekten ve Rasulullah (as)'ın, Tevhidi mücadele metoduna uymaktan daha önemli ve değerli değildir. Allah yolunda başa gelebilecek her türlü zorluk ve sıkıntı, sabır ve metanetle atlatılmalıdır.

"Allah kuluna kâfi değil mi! Seni O'ndan başkalarıyla korkutuyorlar, Allah kimi şaşırtırsa artık ona hidayet veren olmaz."(Zümer, 36)

Yüce Allah (cc), kullarına seslenerek, yalnızca kendisinden korkulmasını istemekte ve ancak bu durumda güzelliklere ulaşacaklarını bildirmektedir.

"(Tarafımdan) de ki: 'Ey iman eden kullarım, Rabb'inizden korkun, güzel davranan kimseler için bu dünyada güzellik vardır. Allah'ın yeri geniştir, gerçekten sabredenlerin mükâfatları hesapsız ödenecektir." (Zümer 10)

Açlık Testi

Allah yolunda açlık da, Mü'minler için önemli bir testtir. Onlar, yoksulluk endişesi ile helal olmayan hiçbir kazanca el uzatmadıkları gibi, yoksullaşma ve aç kalma endişesiyle de Tevhidi mücadeleden, Rab'lerine karşı kulluk görevlerinden hiçbir şekilde geri duramazlar.

Aç kalma korkusu ile harama bulaşmamak duygusuyla sabretmek, Mü'minlerin çok önemli bir vasfıdır. Onlar, hayatlarında çok büyük sıkıntılar çekerler, yoksul olur, aç kalırlar ancak kendilerini Rab'lerinin yanında sıkıntıya sokacak herhangi bir yolla kazanç elde etmeyi, rahat bir hayat sürme adına, tağuta müracaatı öngören senet sepet imzalayarak evlerine taksit ile bir şey almayı düşünmezler, tağuta müracaat ederek haklar elde etmezler, yoksulluklarına sabrederler.

"Onlar, Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir, kendilerine isabet

eden şeye sabrederler, namazlarını kılarlar ve kendilerini rızıklandırdığımız şeylerden infak ederler." (Hac, 35)

Mü'minler, çocukları konusunda da çok hassas davranır, gelecekleri temin etme adına onları, gayri İslâmi, gayri ahlaki işlerde çalıştırmazlar. Çünkü bu, onları öldürmekle eş anlamlı bir davranıştır.

"Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin, onları ve sizi biz besliyoruz; şüphesiz, onları öldürmek büyük günahtır." (İsra, 31)

Mü'minler, açlık ve fakirlik korkusuyla kendilerine verilen emanetlere ihanet etmezler, hakları bulunmayan malları almazlar. Bütün zorluklara karşı Mü'minler, sabreder, Rab'lerine tevekkül ederler.

"Erginlik çağına erişinceye kadar en güzel bir tarz dışında yetimin malına yaklaşmayın, ahde vefa gösterin, zira ahitten mesulsünüz." (İsra, 34)

Mü'minler, sosyal hayatın içerisinde herkesin alabildiğine lüks yaşadığı bir dönemde, diğer kişilere özenerek daha iyi bir hayat yaşama adına bankalardan kredi çekerek Allah'a ve Rasulü'ne savaş olan faize bulaşmazlar. Onlar, toplumda kınanmak ya da aşağılanmak duygusu taşımadan ellerindeki imkânlar ölçüsünde hareket eder ve yaşarlar.

Yüce Allah (cc), Sabreden Kullarını Sevmektedir

Sabrın, en çok gösterilmesi gereken yerlerden biri de hiç kuşkusuzdur ki, Allah yolunda yapılan savaşta direnmek, sabredip sonuna kadar mücadele etmektir. Bu sabır Mü'minlere, yüce Allah'ın sevgisini kazandırmakta, Rab'lerinin kendileri ile beraber bulunmalarını sağlamaktadır.

"Nice peygamberle beraber birçok rabbaniler çarpıştılar; Allah yolunda isabet eden şeylerden yılmadılar, zayıflık göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever." (Al-i İmran, 146)

Davette Sabır ve Sebat Esastır

Davet görevi, ağır bir sorumluluktur; sabır, fedakârlık ve süreklilik ister; bu nedenle bu sorumluluğu çok az insan yüklenmiştir. Bunlar da, ancak Kur'ani ölçülere teslim olan, Tevhidi ilkeler içerisinde hareket eden, şirk toplumlarının kınama ve eleştirilerine aldırış etmeyen, İslâm karşıtı tağuti sistemlerin baskı ve zulmünden korkmayan kimselerdir.

Davet aşamasında, Müslüman için mücadelenin en zorlu yanı, hiç kuşkusuzdur ki sabır-

dır. Müşriklerin yalan, iftira, hakaret ve saldırılarına, küfür ve şirk düzeninin baskı, işkence ve zulmüne, belamların gerçekleri ters yüz edip saptırma ve Hakkı gizleme faaliyetlerine, münafık ve fasıkların fitne ve fücurlarına, onların seviyelerine düşerek karşılık vermeden, Kur'an'ın belirlediği ölçüler içerisinde sabretmek.

"Onların söyledikleri şeylere sabret ve onlardan güzel bir ayrılışla ayrıl." (Müzzemmil, 10)

Müslümanlar, şirk ve küfür cephesinin tüm saldırı, hakaret, iftira, baskı ve zulümlerine aldırmadan emrolundukları şekilde hareket edip bütün zorluklara göğüs gererek Tevhidi gerçekleri ortaya koymalıdırlar. Hiç kimse ilahi mesaja kulak vermese bile Müslüman birey, davetini sürekli bir şekilde duyurup Rabb'ine tevekkül ederek yoluna devam etmelidir.

Yüce Allah (cc), Tevhidi mücadelenin, davet ve uyarı görevinin hiçbir şekilde kesintiye uğramamasını istemekte ve bu görev ve mücadelenin davetçilerin ölümüne kadar sürdürülmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

"Andolsun ki, onların söylediklerine senin göğsünün daraldığını biliyoruz; o halde sen, Rabb'ini hamd ile tespih et ve secde edenlerden ol ve sana yakin gelinceye kadar Rabb'ine kulluk et!" (Hicr, 97-99)

Tağuti küfür sisteminin desteğindeki seviyesiz kişilerin, kafalarını örümcek bağlamış çağın gerisinde kalmış zavallıların, İslâmi gerçekleri saptırmak için tağuti sistem tarafından makam ve mevki ile ödüllendirilip görevlendirilmiş ajanların, zorbaların tehdit, hakaret ve iftiralarına karşı Müslüman sabretmelidir. Bu sabır, ilahi hüküm uyarınca her şeyi en güzel şekilde düzenleyen yüce Allah'ın takdir ettiği zamana kadar sürmelidir.

Kur'an'da, davetçiden sürekli sabretmesi istenmektedir; yüce Allah (cc), uyarı görevinin zorluklarına dikkatleri çektikten sonra davetin sabırla yapılmasını emretmekte, sabırsızlığın davetçinin aleyhinde olacağını, Hz. Yunus (as)'ı örnek vererek bildirmektedir.

"Sen Rabbinin hükmüne sabret, balık sahibi (Yunus) gibi olma; hani o, sıkıntıdan yutkunarak dua etmişti." (Kalem, 48)

Davetin belli bir süresi yoktur, bu süre, ancak davetçilerin ölümü ile noktalanacaktır. Bir iki anlatmadan sonra, inanmıyorlar diye daveti bırakmak Hz.

Yunus (as)'ın yaptığını yapmak olur ki bu durumu yüce Allah (cc), *"balık sâhibi (Yunus) gibi olma"* buyurarak yasaklamaktadır. Davet, tıpkı Hz. Nuh (as) gibi 950 sene de sürse, devam edecek sürekli anlatılacak, şirk içerisinde yüzen insanlar ve saptırıcıları, vahyin nuruna davet edileceklerdir.

Davet görevi, insanın hayatını kuşatan bir sorumluluk ve görev olduğu, davetçilerin son nefeslerine kadar daveti sürdürmeleri gerektiği konusunda yüce Allah (cc), Hz. Nuh (as)'ı örnek vermektedir.

"Andolsun biz, Nuh'u kavmine gönderdik, onların arasında bin seneden elli yıl eksik kaldı, sonunda haksızlık etmekte olan insanları Tufan yakaladı." (Ankebut, 14)

İlahi mesaj, evrensel ve çağlarüstü bir niteliğe sahiptir, bir defada anlatılıp bırakılacak bir görev değildir. Bu nedenle davet ulaştırılan insanlarla bir anda bağı koparıp gitmek doğru değildir. Azim ve sabırla davet ortaya konulmalı ve sürdürülmelidir.

"Ey Oğlum, namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten nehyet ve sana isabet edene sabret; muhakkak bunlar kesin yapılacak işlerdendir." (Lokman, 17)

Bir mücadele süreklilik ister, sürekliliği olmayan bir çalışma, hiç yapılmamış gibidir. Bir mücadelenin yıllarca sürdürülüp son yıllarda bırakılması halinde boşa gideceğinden sahibine hiçbir şey kazandırmaz. Bu nedenle başlatılan bir mücadele ve uyarı görevi, hiçbir şekilde kesintiye uğratılmadan sürdürülmelidir.

Hangi gerekçe ile olursa olsun, Tevhidi mücadeleyi yarıda bırakmak daveti yarıda bırakan kişiler için ağır bir sorumluluk getirecek ve kişiyi, kıyametin o zorlu gününde hesabını veremeyecek bir duruma sokar. Yüce Allah (cc), Sur'a üflendiği günün kâfirler için kolay olmadığını bildirirken bu aynı zamanda daveti yarıda bırakanlar için de bir uyarıdır.

Sabırsızlık, Gerçeği Öğrenmeye Engeldir

Yüce Allah (cc), Mü'min kullarına her halükârda sabretmelerini bildirmekte, ancak bu durumda Kendi yolunda mücadele edilebileceğini ve rızasının kazanılacağını bildirmiştir.

"Sabrederek nefsini, sabah akşam rızasını isteyerek Rab'lerine çağıran kimselerle beraber tut ve gözlerin, onlardan sapmasın. Kalbini, bizi anmaktan alıkoyduğumuz, hevasına uyan ve işi, hep aşı-

rılık olan kişiye, dünya hayatının ziynetini isteyerek itaat etme." (Kehf, 28)

Kur'an'da, sabırsızlığın, gerçeği öğrenmeye engel olduğu, Hz. Musa (as) ile kendisine ilim verilen adamın kıssasını örnek vererek açıklanmaktadır.

"(Musa), dedi ki: 'İşte aradığımız şey; böylece izlerinin üzerini takip ederek geri döndüler.

Nihayet, kullarımızdan bir kul buldular ki, biz ona katımızdan bir rahmet vermiştik ve ona tarafımızdan bir ilim öğretmiştik. Musa ona dedi ki: 'Sana öğretilen doğru şeyden, bana öğretmen konusunda sana tâbi olabilir miyim?'

(O da): 'Ancak sen benimle beraberliğe sabretmeye güç yetiremezsin ve iç yüzünü kavrayamadığın bir şeyde nasıl sabredecek-sin?

(Musa) dedi ki: 'İnşaAllah, beni sabredici bulursun ve senin emrine asi olmam.'

(O) dedi ki: 'O halde eğer bana tabi olacaksan ben sana anlatıncaya kadar bir şey hakkında bana soru sorma.'

Bunun üzerine gittiler, nihâyet bir gemiye bindikleri zaman onu deldi. (Musa): 'Halkını boğmak için mi gemiyi deldin, gerçekten sen çok tehlikeli bir iş yaptın!' dedi.

(O da) dedi ki: 'Demedim mi, sen gerçekten benimle beraberliğe sabretmeye güç yetiremezsin' dedi.

(Musa) dedi ki: 'Unuttuğum şeyden ötürü beni cezalandırma ve bana bu işimde bir güçlük çıkarma.'

Yine gittiler, nihâyet bir çocukla karşılaştılar, (O kul) hemen onu öldürdü. (Musa): 'Bir can karşılığı olmaksızın temiz bir canı mı öldürdün! Doğrusu sen, görülmemiş bir iş yaptın!' dedi.

(O) dedi ki: 'Ben sana dememiş miydim sen gerçekten benimle beraberliğe sabretmeye güç yetiremezsin'

(Musa) dedi ki: 'Eğer bundan sonra sana bir şey sorarsam, artık bana arkadaş olma, doğrusu benim tarafımdan sana bir özür ulaşmıştır.'

Yine gittiler, nihâyet bir kasaba halkına vardıklarında oranın halkından yemek istediler, fakat onları misafir edinmekten kaçındılar; derken orada yıkılmağa yüz tutan bir duvar buldular; hemen onu doğrulttu. (Musa): 'Şayet dileseydin buna karşılık bir ücret alırdın,' dedi.

Dedi ki 'Bu, benimle senin aramızın ayrılmasıdır, sana sabretmeye güç yetirmediğin şeylerin yorumunu haber vereceğim.

Evvela o gemi, denizde çalışan yoksulların idi, onu kusurlu yapmak istedim, onların ilerisinde her

(sağlam) gemiyi zorla alan bir kral vardı. O çocuğa gelince, onun annesi babası Mü'min kimselerdi, onlara azgınlık ve küfür sardırmasından korktuk. Bu yüzden istedik ki Rab'leri, onun yerine onlara ondan daha hayırlısını, daha temiz ve daha merhamete yakınını versin.

Duvar ise şehirde iki yetim çocuğun idi, altında onlara ait bir hazine vardı ve babaları da salih bir kimse idi. Rabb'in istedi ki ikisi güçlü çağlarına ulaşsınlar ve Rabb'inden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Bunları, ben kendi görüşümle yapmadım, işte bu, sabretmeye güç yetirmediğin şeylerin yorumudur." (Kehf, 67-82)

Mü'minler, gerek bir ilim meclisinde, gerekse bir şeyi öğrenme konusunda olsun, sonuna kadar beklemeli, konu bittikten sonra soruları varsa sormalıdırlar. Hz. Musa (as) sabretmiş olsaydı, belki çok daha fazla şeyler öğrenecekti, ancak sabırsızlığı, diğer öğrenecekleri-ne kavuşmasını engelledi.

Sabretmek, Rasullerin Vasfıdır

Sabır, rasullerin vasıflarındandır; onlar, yüce Allah yolunda, Tevhidi esasların duyurulması sırasında, karşılaştıkları tüm zorlukları, sabır zırhı ile aşarak Rab'lerini razı etmişlerdir. Yüce Allah (cc), sabretmenin rasullerin vasıflarından olduğu örneğini vererek Mü'minlerin de sabırlı olmalarını istemektedir.

"O halde sabret sen de, azim sahibi rasullerin sabrettikleri gibi; onlar için acele etme. Onlar, vadedildikleri şeyi gördükleri gün, (sanki) gündüzün bir saati dışında kalmamış gibi olurlar. (Bu), bir tebliğdir; öyleyse fasık kavimden başkası mı helak edilecektir." (Ahkâf, 35)

"Sabret, onların dedikleri şeylere ve güç sahibi Davud'u hatırla; doğrusu o, çok yönelirdi." (Sad, 17)

Her rasulün bir konuda en güzel örnekliği bulunduğu gibi, Hz. Eyyüb (as) da, sabrın simgesi, en güzel örneğidir; uzun zaman boyunca uğradığı hastalığa karşı gösterdiği sabır ve metaneti, kullardan çok az kimse gösterebilir.

"Ve eline bir demet sap al, böylece onunla vur ve sakın yeminini bozma; gerçekten Biz onu, sabreder bulduk; nimet verilmiş bir kuldu; daima (bize) yönelirdi." (Sad, 44)

Tevhidi esasları kendi toplumlarına ulaştırmaya çalışan Risalet önderleri de, bu zorlu mücadelelerini, sabrederek başarabilmişler ve Rab'lerinin rahmetine mazhar olmuşlardır.

"İsmail, İdris, Zülkifil'i de; hepsi de sabredenlerdendi; onları rahmetimize soktuk, çünkü onlar salihlerdendi." (Enbiya, 85-86)

"Zekeriya da; Rabb'ine dua etmişti: 'Rabb'im, beni tek bırakma! Sen, vârislerin en iyisisin." (Enbiya, 89)

Tevhidi gerçeklerin ortaya konulması sırasında, inkârcı kâfirler, Hakkı batılla bulayan Samiri soylu bel'amlar, İslâm hakkında olmadık seviyesiz sözler sarf eder, gerçekleri gizleyip batılın yayılmasına neden olurlar, Müslümanlara en seviyesiz şekilde hakaret edip saldırırlar. İşte bu durumda bile onlara karşı en güzel bir biçimde karşılık verilmeli, çünkü yüce Allah (cc) bunu istemekte ve bu konuda en güzel örnek edinmemizi istediği Rasulullah (as)'dan örnek vererek böyle hareket etmemizi bildirmektedir.

"Kötülüğü en güzel şeyle sav, Biz, onların vasıflandırmalarını en iyi bileniz ve de ki: 'Rabb'im, şeytanların dürtüklemelerinden sana sığınırım." (Mü'minun, 96-97)

"Sana getirdiğimiz gerçek ve en güzel açıklama dışında onlar, sana hiçbir misal getiremezler." (Furkan, 33)

Davet zincirinin günümüz halkasını oluşturan Müslüman davetçiler, bu kutlu halkanın tüm özelliklerini üzerlerinde taşımalıdırlar ki, davet görevlerinde kendilerinden öncekilerin yoluna uyup onlar gibi daveti ortaya koyabilsinler. Küfür ve şirk cephesinin tahrikleri, Müslümanları üzerinde bulundukları doğru yoldan kaydırmamalıdır.

Sabır, Davetin Sürekliliğini Sağlar

Fedakârlık ve süreklilik, davet görevinin vazgeçilmez iki temel unsurudur, bunlardan birisinin yokluğu, davet işlevinin yitirilmesine sebep olur. Bu iki temel unsurun sabırla bütünleşmesiyle davet görevi istenilen düzeye ulaşır. Risalet tarihinde davet görevini üstlenen Risalet önderleri ve onların yolunda giden Tevhid erleri hep bu çerçevede hareket etmişlerdir.

Tüm zorluklara, baskı ve işkencelere rağmen nebevi davet, gece gündüz denilmeden her ortam ve şartta sabırla ortaya konulmuş, insanların daveti kabul edip etmediklerine bakılmaksızın gizli ve açık bir şekilde sürdürülmüştür. Risalet önderi rasuller ve Tevhid erleri, hayatlarının sonuna kadar bıkıp usanmadan, korkup saklanmadan tüm değerlerini ve hayatlarını ortaya koya-

rak Tevhidi esasları insanlara duyurmaya çalışmışlardır.

Tevhidi mücadelenin, birey ya da devlet anlamında hedefine ulaşması ancak sabretmekle mümkün olabilir. Her türlü zorluğa, çile, sıkıntı ve tepkiye karşı yalnızca Allah için sabredip mücadeleyi ve uyarı görevini, tahriklere, hevai arzu ve isteklere kapılmadan sürdürmekle istenilen amaca ulaşılabilir. Zaten yüce Allah'ın, davet görevini üstlenenlerden de istediği bundan başka bir şey değildir.

İslâmi davet, yüce Allah'ın belirlediği ölçüler içerisinde ortaya konulur, Müslümanlar, belirlenen esaslara göre hareket etmekle mükelleftirler. Onlar, davet sırasında, Risalet tarihinde örnekleri görüldüğü üzere, birçok zorluk, sıkıntı ve tepki ile karşılaşacaklardır. Bütün bu tepki ve zorluklar Müslüman davetçileri yollarından alıkoymamalı, davalarından taviz verdirmemeli ve belirlenen ölçüler dışında bir metoda başvurmamalıdırlar.

Davet, sabır gerektiren zorlu bir görevdir; bu görevi üstlenen Müslümanlar, görevlerini yerine getirirlerken hiçbir şeyden yılmayacak, her türlü zorluğa karşı sabırla mücadelelerini sürdüreceklerdir. İsterse davete hiç kimse icabet etmesin, onlar, yılmadan, usanmadan, durup dinlenmeden, gece gündüz demeden, gizli ve açık bir şekilde anlatmalıdırlar.

Risalet tarihinde davetçilerin, çok büyük sıkıntı ve zorluklarla karşılaştıkları açıktır. İnsanlar, kendilerine gelen ilahi mesajı reddetmişler, daveti ortaya koyan davetçilere, akıl almaz hakaretlerde bulunmuşlar, en vahşi şekilde onlara saldırmışlar, işkenceler yapmışlardır. Onlar, karşılaştıkları tüm zorluklara rağmen hiçbir şekilde durmamışlar, susmamışlar, sabırla yollarına devam etmişlerdir.

"Sen Rabb'inin hükmüne sabret, balık sâhibi (Yunus) gibi olma" uyarısı doğrultusunda hareket eden Hz. Muhammed (as), müşriklerin kendisine ve arkadaşlarına karşı yaptıkları onca zulüm ve baskıya rağmen Mekke'de, onüç yıl boyunca durup dinlenmeden daveti ortaya koymuştur. Bu süre içerisinde davetine çok az icabet edilmesine rağmen o, hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmamış, gevşememiş ve daveti bırakmamıştır. Her şeyden önemlisi de kendisine düşmanlık yapıp saldıran kişilere ve

her vesile ile defalarca gitmiş onları, Tevhidi esaslara davet etmiştir. Hz. Muhammed (as), kabul etmiyor ve kendisine saldırıyorlar diye muhataplarından yüz çevirmemiştir.

Sabredenler, Kurtuluşa Ererler

Yüce Allah (cc), rızası için yapılan hiçbir şeyi karşılıksız bırakmadığı gibi sabredenleri de karşılıksız bırakmamış, onlara sabretmelerinin karşılığını hesapsız vermiş, başlarına gelen her türlü sıkıntı ve musibetlere karşı sabredenlerin kurtuluşa ereceklerini müjdelemiştir.

"Şüphesiz Ben, bugün onlara sabretmelerinin karşılığını verdim; işte onlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." (Mü'minun, 111)

"Andolsun asra, muhakkak ki insan hüsrandadır; iman edip salih amel işleyen, Hakkı tavsiye eden ve sabrı tavsiye edenler başka." (Asr, 1-3)

Her asırda, insanların hüsranda olduğu bir dönemde, çeşitli sıkıntılara katlanarak Allah yolunda Hakkı tavsiye etmekte ısrar edip sabredenler, Rab'lerini razı etmiş, kurtuluşa ermişlerdir.

Sabredenlere Mükâfatları İki Defa Verilir

Sabır, acı bir ilacın içilmesi gibidir ki, sonunda şifa ve sıkıntılardan kurtuluş vardır. Yapılan her türlü hakaret, iftira, saldırı ve baskılara, zulüm ve işkencelere karşı sabretmek, karşılık vermeden durmak elbette çok zor bir durumdur. Ancak âlemlerin Rabb'i "Onların dediklerine sabret" diye emretti mi, Müslümanlar için akan sular durur ve psikolojik hiçbir sıkıntı, bedeni hiçbir rahatsızlık duymadan isteyerek sabrederler.

"Zulme uğradıktan sonra Allah yolunda Hicret edenleri, dünyada güzelce yerleştireceğiz; şayet bilmiş olsalardı ahiret mükâfatı daha büyüktür. Onlar, sabrederler ve Rab'lerine tevekkül ederler." (Nahl, 41-42)

"İşte onlara, sabretmelerinden dolayı mükâfatları iki defa verilir ve onlar, kötülüğü güzellikle savarlar, rızıklandırdığımız şeylerden infak ederler." (Kasas, 54)

Sıkıntısı gibi mükâfatı da çok olan sabır kuşanmak, bu sabırla sürekli bir şekilde bilenmeli, bilgilenmeli, olgunlaşmalı, pişerek direnç kazanılmalı, dopdolu bir bilince ulaşılmalıdır. İşte bu durumda yüce Allah (cc) yapılanları mükâfatlandıracaktır.

"Sabret, şüphesiz Allah, iyilik yapanların ecrini zayi etmez." (Hud, 115)

Yüce Allah'ın rızasını ve müjdelediği cenneti kazanmak, makamların en yücesine ulaşmak için sabretmeli, böylece hem önceki elçilerin vasfı kazanılmalı, hem de bu zorlu yollarda onca çile ve sıkıntılara karşı sabreden önceki rasullerle ve Tevhid erleri Müslümanlarla buluşmak için sabredilmelidir.

Başa gelen onca bela, çekilen her türlü sıkıntı ve eza, Allah yolunda Tevhidi esasların anlatılması uğrunda karşılaşılan zorluklara sabretmek elbette oldukça zordur, ancak bu zorluğun bedeli de o oranda büyüktür. Bu mükâfatların en büyüğü de hiç kuşkusuzdur ki, yüce Allah'ın sabredenlerle beraber bulunması, onları sevmesi ve dünya hayatının sonunda onlara mükâfatlarını kat kat vermesidir.

"İşte onlar, sabrettiklerinden dolayı yüksek mevkilerde mükâfatlandırılacaklar, orada yaşama selamıyla karşılanacaklar. Orada ebedi kalacaklardır, ne güzel kalınacak makamdır!" (Furkan, 75-76)

Mü'minler, elbette yaşadıkları hayatta her şey ile imtihan edilerek sabırları denenmekte, böylece Rab'leri tarafından sevilmekte, O'nun yanında dereceleri artmakta, büyük mükâfatlarla müjdelenmektedir.

"Onlar, Rab'lerinin yüzünü arzu ederek sabrederler, namazlarını kılarlar, rızıklandırdığımız şeylerden gizli ve açık infak ederler, kötülüğü güzellikle savarlar. İşte onlar, dünya akıbetleri onlarındır." (Rad, 22)

"Kendilerine ilim verilmiş kimseler: 'Yazık size, iman eden ve iyi amel işleyen kimse için Allah'ın sevabı daha hayırlıdır ve buna ancak sabredenler kavuşturulur' dediler." (Kasas, 80)

Sonuç olarak Mü'minler, üzerinde bulundukları Allah yolunda ve Tevhidi mücadelelerinde, başarı elde edebilmeleri, Rab'lerinin rızasına, sevgi ve mükâfatlarına ulaşabilmeleri ve en önemlisi de Rab'lerinin kendileri ile beraber bulunabilmeleri için Rab'lerine dua etmeli, O'ndan yardım istemelidirler.

"…Rabb'imiz, üzerimize sabır boşalt, ayaklarımızı sabit kıl ve o kâfirler kavmine karşı bize yardım et" (Bakara, 250)

بسم الله الرحمن الرحيم

Kıyâmet Sûresi

İnsan, gerek yaratılışındaki fıtratı ve sonradan gönderilen ilahi vahiy yoluyla kendisine yüklenilen mükellefiyeti gereği, gerekse düşünen, konuşan, hareket eden biri olması hasebi ile sorumluluk taşıyan bir varlıktır. Sorumluluğunun bilincinde yaşayan, yaptıklarının hesabını vereceğini bilen, duyguları ile değil aklıyla hareket eden insanlar, hem istikrarlı bir hayat sürmekte, hem huzurlu ve mutlu olmakta, hem de geleceğe umutla bakabilmektedirler. İşte bunlar, ahiret hayatında kurtuluşa eren, orada da mutlu olan kimselerdir.

Heva ve hevesini ölçü edinen, yaratılışlarının asıl gayesini ve sorumluluklarını unutan, yaptıklarının hesabını vereceklerini düşünmeyen ve dünya hayatını önceleyen kimseler ise, hem dünya hayatında huzursuz ve mutsuzdurlar, hem de ahiret hayatında ziyana uğrayan ve cehennem azabına müstahak olan kimselerdir.

İnkâr, sadece var olan gerçekleri yalanlamak ve kabullenmemek değildir; inkâr, aynı zamanda var olan gerçekleri önemsememek, bu gerçekleri yaşamının dışına itmek ve ikinci plana atmaktır da. Bu nedenle, yaşamlarını vahyi esaslara göre düzenlemeyen, bu esasları önceleyip dünyevi tüm değerlerinin üstünde tutmayan kimseler, bu gerçeklerin var olduğunu iddia etmiş olsalar bile, vahyi esasları inkâr edip kabul etmeyen kimseler gibi inkârcıdırlar.

Vahyi esaslar doğrultusunda yaşamayan kimseler için ne varsa dünya hayatında vardır ve onlar, ölmeyecekmiş gibi dünya hayatında zevk ve sefa içerisinde bir yaşam sürerler, ahireti ve hesap vermeyi akıllarına bile getirmezler.

Her şeyin bir başlangıcı olduğu gibi, bir sonu da vardır. Bu kural, insan için de, dünya için de geçerlidir ve her insan, er-geç ölecek ve yaptıklarının hesabını tek tek verecektir. Hesap verme bilinci, insanı her zaman duyarlı ve ölçülü hareket etmeye sevk eder. Duyarlı

ve sorumlu hareket eden kimsenin hata yapma ve yanılma payı, yaşamında çok az yer tutar ki bu, insan için dünya ve ahirette bir başarı ve kurtuluştur.

Yaptıklarının hesabını vereceklerini düşünmeyenler, yaşamlarında ölçüsüz ve duyarsızdırlar. Bu nedenle, sürekli hata ve günah işleyerek hem kendilerini küçültürler hem de günahlarının artması nedeniyle ahiret hayatında ziyana uğrarlar.

Kıyamet suresi, yüce Allah'a hesap vereceğini unutan, sorumluluk bilincini yitiren insanın, dünya hayatında nasıl başıboş bir hayat sürdüğünü, davranış ve yaşayışında ahireti inkâr edişini gözler önüne sermekte ve unların ahiretteki çırpınışlarını ve zavallılıklarını haber vermektedir.

Bu sure, sorumluluklarını bildikleri halde bu sorumluluklarını yerine getirmeyenlerin, ahiret hayatında gerçekle yüzyüze geldiklerinde nasıl hayıflandıklarını, kendilerini nasıl kınadıklarını, pişmanlıklarını, zelil düşüşlerini ortaya koymakta, insanların böyle bir duruma düşmeden önce kendilerini düzeltmelerini istemektedir.

Bu sure, İslami gerçekleri kendi hevalarına uyduranları, dünya hayatında başıboş bir şekilde yaşamalarına rağmen, ahiret gününde mazeretler ileri sürmek için nasıl çırpındıklarını, ancak bu çırpınışlarının kendilerine hiçbir fayda sağlamadığını ortaya koymaktadır. Bu nedenle, insan bu duruma düşmeden önce dünya hayatında iman ettiğini iddia ettiği vahyi esaslara uygun hareket etmeli, hata ve aşırılıklarını bu ölçü içerisinde gidermelidir. Aksi halde kıyamet günü hiçbir mazeret kendisine fayda vermeyecek ve hüsrana uğrayacaktır.

Sorumsuzca yaşayan birisinin gerçekleri kabul etmesi oldukça zordur; bu kimse, istemese de kabul etmese de o reddettiği gerçeklerle er-geç karşılaşacaktır. Ancak o zaman iş işten çoktan geçmiş olacağı için geri dönüş ve yapılan hataların giderilmesi mümkün olamayacaktır. İşte kıyamet suresi, sorumsuzca yaşayanlara bu gerçeği anlatmakta, ölüm ve hesap verme gerçeğiyle yüzyüze gelinmeden önce vahyi ölçülere uygun hareket edilmesini istemektedir.

Surenin Açıklaması

1-2- *Hayır, yemin ederim*

Kıyamet gününe ve yo, yemin ederim kendini çok kınayan nefse ki,

Surelere yeminle başlamak, Mekki surelerin özelliklerinden birisidir; daha önceki birçok surede de ifade edildiği üzere yemin, anlatılan konuya kuvvet kazandırmak ve müşriklere bir uyarıda bulunmak içindir. Ayrıca yemin edilen konular ve objeler, surenin konusuyla çok yakından ilgili ve sureye adeta bir giriş niteliğindedir.

Bu surede, kıyamet gününe ve kendini kınayan nefse yemin edilmekte, kıyamet ve insan unsuru işlenmektedir. Bu nedenle de surenin konusu ile örtüşen iki objeye yemin edilmektedir.

Yemin ederim Kıyamet gününe ve yemin ederim kendini kınayan nefse. Kıyamet gününde, tüm gerçekler ortaya çıktığında insan, dünyada yaptıkları işlerin vahyi esaslarla uyuşmadığını, yüce Allah'ın rızasına uygun olmadığını, hevasını ölçü edindiğini açık bir şekilde görecektir. İşte o zaman insan, kendi nefsini kınayacak, yaptıklarına pişman olacaktır.

İnsanın, kıyamet günü nefsini kınamasının iki nedeni vardır; **birincisi**, dünya hayatında vahyi gerçekleri inkâr etmesi; **ikincisi** ise, vahyi esaslara iman ettiğini iddia etmesine rağmen bu vahyi esaslara uygun yaşamaması ve hevasını ölçü edindiği halde vahye uyduğunu zannederek hareket etmesidir.

İnkâr Nedeniyle İnsanın Kendisini Kınaması

İnsan, dünya hayatında ilahi hiçbir kurala bağlı olmadan kendisini yaratanı unutarak, başıboş yaşayacağını zannederek yaratılış gayesinden gafil olarak hayatını sürdürür, yaşamını, kendi arzuları doğrultusunda düzenler, hayatının merkezine nefsini alır, onun için çalışır.

Rabb'inden kendisine gönderilen vahyi esasları ve Risalet önderlerini söz ve davranışları ile yalanlayan insan, yeryüzünde ya kendi hevasını ölçü edinerek ya da kendisi gibi beşer olan başkalarının koydukları kuralları esas alarak yaşamını sürdürür. Böyle bir kimsenin, ahiret hayatı diye bir endişesi yoktur, ancak inkârcı kimsenin, ahiret inancı olmasa da sonunda o, yalanladığı hayatla karşılaşacaktır.

"Artık o, bir tek haykırıştan, işte o zaman onlar bakıyorlar ve derler ki: 'Yazık bize, bu din günü-

dür! Bu, kendisini yalanlamış olduğunuz hüküm günüdür!' 'Toplayın zulmedenleri, onların eşlerini ve tapmış olduklarını.' (Saffat, 19-22)

"O gün kabirlerden süratle çıkarlar; onlar, dikilenlere benzer gibidirler. Gözlerini korku, onları zillet kaplar; işte bu, vadedilmiş olan gündür." (Mearic, 43-44)

Hayat kısa ve geçicidir; dünya hayatındaki yaşamı sona eren insan, kıyamet günü acı gerçeklerle yüzyüze gelecektir. İşte o zaman dünyada Rabb'inden kendisine gönderilen vahyi esasları ve Risalet önderlerini reddedişine, onları yalanlayıp bu ilahi esaslara sırt dönüşüne, hevasını ve diğer insanların hevalarını ölçü edinişine pişman olacaktır. Ancak ne yazık ki o gün iş işten çoktan geçmiş olacak ve pişmanlığı kendisine hiçbir fayda sağlamayacaktır.

"Onlar, (insanları) ondan uzak tutuyorlar ve kendileri de ondan uzak duruyorlar; böylece yalnız kendilerini helak ediyorlar farkında değiller!

Şayet ateşin üzerinde durduruldukları zaman bir görsen; derler ki: 'Ah keşke biz geri döndürülseydik ve Rabb'imizin ayetlerini yalanlamasaydık, Mü'minlerden olsaydık!' (En'am, 26-27)

Bu ilahi gerçekler, yüce Allah'ı, O'nun gönderdiği vahyi esasları ve rasullerini yalanlayıp inkâr edenlerin, gerçeklerle yüzyüze gelişlerinde içine düştükleri acı durumu gözler önüne sermektedir. İnkârcıların zillet içerisindeki hallerinin, pişmanlıklarının ve çırpınışlarının Kur'an'da verilmesi, o gün gelmeden önce onların, akıllarını kullanarak gerçekleri görmeleri ve Rab'lerine iman edip O'nun gönderdiği Tevhidi esaslara teslim olmaları içindir.

Akıllı insan, kendisine fayda ve zarar verecek şeyleri bilir ve zararlı şeylerden kaçınarak yararlı şeylere yönelir ve kendisini zor duruma sokmaktan kaçınır. Yine akıllı insan, kendisinin, hayatın ve kâinatın başıboş olmadığını, bunları idare edip yöneten, nizam koyup gözeten bir varlığın olduğunu düşünerek, aklederek ve eşyanın tabiatına, kâinatın muazzam yapısına bakarak bilir.

Aklını devre dışı bırakmış, heva ve hevesini her şeyin önüne koymuş, beşeri yasaları ölçü edinmiş kimseler, düşünme yeteneğinden yoksun oldukları için Rab'lerine şirk koşup isyan eder, O'nun gön-

derdiği ilahi mesajı ve elçilerini yalanlayıp inkâr ederler.

İnsan, üç günlük dünya hayatı için gece gündüz demeden çalışır, çabalar, rahat bir yaşantı için uğraşır, didinir. Ancak ne gariptir ki, ebedi hayatı için hiçbir çaba sarf etmez. İşte bu anlamda insan, Kur'an'ın ifadesi ile 'zalim ve cahildir,' kısa bir yaşam için her şeyi yapan insan, ebedi hayatı için yapılması gerekenleri ihmal eder, bunları yapmayarak kendisine zulmeder, ebedi hayatında zillet içerisinde alçalır ve ebedi azaba duçar olur.

İnsanın, Zanla Hareket Nedeniyle Kendisini Kınaması

Vahyi esaslar ve rasullerin uygulamaları apaçık bir şekilde ortaya koyduğu halde bazı kimseler, bu gerçekleri olduğu gibi alıp kabul etmezler ve ya ifrata ya da tefrite saparak bu gerçekleri karıştırır, kendi zanlarını ya da önder edindikleri kişilerin arzu ve isteklerini ölçü edinir, dinden zannederek onlara tabi olurlar.

İslâm dışı şeyleri İslâm'dan zannederek bunlara şaşmaz esaslar gibi tabi olanlar, bu şekilde yüce Allah'ı razı edebileceklerini düşünürler, ancak kıyamet günü o apaçık gerçekleri gördüklerinde ise yapacakları bir şeyleri kalmadığından kendilerini kınamaya başlarlar.

Son pişmanlık, dünyada da ahirette de kişiye hiçbir zaman bir fayda sağlamaz. Bu nedenle insanın, kıyamet günü pişmanlık duyup nefsini kınamasının kendisine bir faydası dokunmayacaktır. Çünkü yüce Allah (cc), dünyada insanlara kitaplarını göndermiş, rasullerini de örnek olarak göstermişti. Ancak onlar, yüce Allah'ın kitabına ve rasullerine uyacakları yerde, kendi hevalarını ya da örnek edindikleri kimselerin istek ve arzularını veyahut beşeri sistemlerin kanun ve kurallarını ölçü edinerek sapmışlardı.

"İyi bil ki, hâlis din yalnız Allah'ındır; O'ndan başka veliler edinenler: 'Biz onlara, bizi Allah'a daha fazla yaklaştırmaları dışında itaat etmiyoruz' (derler); şüphesiz Allah, aralarında, ihtilaf ettikleri şeyde onlara hüküm verecektir. Allah, yalancı, kâfir kimseyi hidayete iletmez." (Zümer, 3)

"Onlar, kendilerine yardım edilir umuduyla Allah'tan başka ilahlar edindiler." (Yasin, 74)

"Allah'tan başka, yakınlık sağlamak için edindikleri ilahlar, onlara yardım etselerdi ya! Bilakis, onlardan kayboldular; bu, onların yalanları ve uydurmuş

oldukları şeylerdir." (Ahkâf, 28)

Yüce Allah (cc) tarafından bildirilen bu ilahi gerçeklere rağmen bazı kimseler, bu gerçekleri bir yana bırakarak, kendi zanlarından ya da önder edindikleri kişilerin arzu ve isteklerinden veyahut da idaresi altında yaşadıkları beşeri sistemlerin kanun ve kurallarını kullanarak Rab'lerini razı edebileceklerini zannederler. Ancak kıyamet günü bu zanlarının bir işe yaramadığını, zannın gerçek olmadığını gördüklerinde her şey bitmiş olacaktır.

Birçok kimse, yüce Allah'a, O'nun gönderdiği rasullere ve indirdiği vahyi esaslara iman ettiklerini iddia etmelerine rağmen, Kur'an'ı ve Rasulullah (as)'ın örnekliğini yeterince ya da hiç bilmedikleri için Kur'ani esaslar doğrultusunda yaşamamakta, İslâm adına yanlış düşüncelere sahip olmakta, yanlış davranışlar sergilemektedirler.

Kur'ani gerçeklere aykırı, Rasulullah (as)ın örnekliğine uymayan fiilleri işleyenler, bu gayri İslâmi tutum ve davranışlarını ya da söz ve düşüncelerini İslami zannetmekte, bu şekilde Rab'lerini razı edebileceklerini düşünmektedirler. Onların bu zanları, Kur'ani esaslara ve Rasulullah (as)'ın örnekliğine uymadığı için onların bu düşünce ve davranışları kendilerini yüce Allah'ın rızasına değil, tam aksine azabına sürüklemektedir.

Kıyamet günü onlar, kendilerini İslâm adına saptıranları ve o sapıtanlara uydukları için kendilerini kınayacaklardır. Ancak onların pişmanlıkları ve kendilerini kınamaları onlara hiçbir fayda sağlayamayacaktır.

Günümüzde İslâm adına ortaya çıkan ve bu halleri ile Rab'lerini razı edebileceklerini zanneden parti, dernek, vakıf ve tasavvufun, Kur'ani ve Peygamberi hiçbir delili ve örnekliği yoktur. Onların, İslâmi olduklarını kanıtlamak için ileri sürmeye çalıştıkları deliller ise, yüce Allah'a ve O'nun Rasulü'ne atılmış birer iftiradan başka bir şey değildir.

3-4- *İnsan, gerçekten kendisinin kemiklerini bir araya toplamayacağımızı mı sanıyor! Evet, onun parmak uçlarını bile düzenlemeye elbette kadiriz.*

Duyarsızlık ve vurdumduymazlık insanı sözlü ve fiili inkâra sürüklemekte, yüce Allah (cc) hakkında şüpheye düşürmektedir. Bunun sonucunda kişi, yaşamını gayri İsla-

mi bir tarzda düzene sokmakta, vahyi esaslara aykırı düşünüp yaşamaktadır.

Burada sözkonusu olan hem inkârcı kâfirler, hem de inandıklarını zannedip Tevhidi esaslar dışında kendilerince bir din uyduran kimselerdir. İnkârcılar, diriltilmeyeceklerini zannederlerken, din saptırıcıları durumundaki kişiler, her şeyin o derece inceden inceye sorgulanmayacağını, yüce Allah'ın rızası için bir şey yapıldığında bunun, O'nun tarafından kabul edileceğini zannederler.

Yüce Allah'ın gönderdiği Tevhidi esasları kendi hevalarına göre saptıranlar, sürenin bütünlüğünde de görüldüğü üzere, tıpkı inkârcı kâfirler gibi rahat bir şekilde günah işlemektedir. Duyarsız ve umursamaz bir tavır takınmak küfürle eş anlamlıdır ancak böyle kimseler, kendilerini doğru yolda zannederek hareket etmektedirler.

Kendilerini doğru yolda zanneden kimseler, gerçeklerle yüzyüze geldiklerinde, surenin 15 ve 16. ayetlerinde görüleceği üzere, kimi mazeretler ileri sürmekte ve bu mazeretleri tekrarlayarak kendilerini kurtarmaya çalışmaktadırlar. Onlar, inandıklarını iddia etmelerine rağmen ilahi mesajı kendi hevalarına göre değiştiren kimselerdir.

Kur'an'da, ahireti inkâr eden, dirilmeye inanmayan kâfirlerden de elbette söz edilmektedir. Bu inkârcılar, öldükten sonra bir daha diriltilmeyeceklerini iddia etmektedirler.

"Kâfirler, kesinlikle diriltilmeyeceklerini sandılar; de ki: 'Bilakis Rabb'ime andolsun mutlaka diriltileceksiniz, sonra yaptığınız size haber verilecektir ve bu, Allah'a göre kolaydır." (Teğabun, 7)

"Kâfirler dediler ki: 'Biz ve babalarımız toprak olduğumuz zaman mı, gerçekten biz mi çıkarılacağız?" (Neml, 67)

"Biz öldüğümüz, toprak ve kemik olduğumuz zaman mı, biz mi cezalandırılacağız?" (Saffat, 53)

Gerek inkâr eden kâfirlerin bu sözlü reddiyelerine, gerekse sözlü olarak inkâr etmedikleri halde yaşamlarını Kur'ani esaslar doğrultusunda düzenlemeyen, yaşam felsefeleri kâfirlerden farksız olan vurdumduymaz, sorumsuz, münafık, fasık ve müşriklerin fiili inkârlarına yüce Allah (cc) *'evet, onun parmak uçlarını bile düzenlemeye elbette kadiriz'* buyurarak cevap vermektedir.

Sözlü ya da fiili olarak inkâr eden kâfirler, şayet dirileceklerine gerçekten inansalardı, bunun için iman eder, iman ettikleri vahyi esaslar doğrultusunda hayatlarını düzenler ve böylece Rab'lerini razı etmeye çalışırlardı. Ancak onlar, inkârlarına, duyarsızlıklarına ve sorumsuzluklarına devam ederek yüce Allah'a karşı isyan ve küfürlerinde direttiler. Böylece yalnızca günahlarını artırarak azabı hak ettiler, kurtuluşun yerine helak olmayı seçtiler.

5-6- *Aksine insan, günah işlemeye devam etmek ister: 'Kıyamet günü ne zaman?' diye sorar.*

Dünya hayatının süsüne, mal ve makamına kendisini kaptıran insan, Rabb'ine kulluk yapıp O'nu razı edecek yerde, mala ve mevkie kul olup hevasını razı etmeye çalışırsa, ahireti unutmuş bir halde günah bataklığına saplanır. İnsanın dünya hayatını öncelemesi, kıyamet gününü yalanlaması anlamına gelmektedir. Müddessir suresinde ahireti yalanlayan kişilerin ifadeleri bunu açıkça ortaya koymaktadır.

"Dediler ki: 'Biz namaz kılanlardan olmadık ve yoksula da yediren değildik ve biz, boş şeylere dalanlarla beraber dalardık, ceza gününü yalanlardık, nihayet ölüm bize geldi." (Müddessir, 43-47)

Cennet ehlinin sorduğu *"sizi ateşe sokan nedir?"* sorusuna, cehennem ehlinin verdiği cevaplar oldukça düşündürücüdür. Yüce Allah'ı inkâr etmedikleri halde, namaz kılmamış, infak etmemiş, boş şeylerle uğraşmış ya da boş işlere dalanlarla zamanlarını geçirmişler, bu halleri nedeniyle hesap vereceklerini unutarak günlerini gün etmeye çalışmışlar, derken ölüm, onların tevbe etmelerine fırsat vermeden ansızın canlarını almıştır.

İnsan, dünya hayatında battığı günah bataklığını, yüce Allah'a yönelerek kurtulup selamete çıkmak yerine bu bataklık içinde kıvranarak daha çok batmaktadır. *"Aksine insan, günah işlemeye devam etmek ister."* Bu davranışı onun, kıyamet gününe gereği gibi iman etmediğini, kıyamet günü hesaba çekileceğini düşünmediğini göstermektedir.

Ahirete ve kıyamet gününe iman etmek, insanın o gün hesaba çekileceğini bilmesi, bu bilinçle hareket ederek Rabb'ini razı edecek davranışlarda bulunması ile mümkündür. Böyle yapmayanlar, sözel olarak ahirete iman ettiklerini iddia etseler de bu ancak boş

bir iddiadır. Eylem boyutu olmayan iddiaların yüce Allah (cc) indinde hiçbir değeri ve karşılığı yoktur.

İster sözel inkâr şeklinde, isterse vurdumduymaz bir tavır ve sorumsuzca yapılan davranışlar sonucu inkâr şeklinde olsun tüm inkârlara, küfür ve isyanlara rağmen kıyamet kopacak ve herkes yaptığının hesabını verecektir.

Ay Tutulması ve Güneşle Ayın Bir Araya Gelmesi

7-11- *Nihayet göz dehşetle açıldığı zaman, ay tutulur, güneş ve ay bir araya gelir, o gün insan der ki; 'Nereye kaçmalı' Kesinlikle bir sığınak yoktur.*

Kâinatta her şey bir denge ve düzen içinde yaratılmıştır; yaratılan her şey, bir düzen içerisinde, belirlenen dengeye göre hareket ederler. Güneş ve ay da bu dengenin bir parçası olarak kendilerine belirlenen düzen ve plan doğrultusunda hareket ederler. Yüce Allah (cc), güneş ve ay için bir yörünge tespit etmiş, onlar da kendilerine belirlenen yörüngede hareket ederler.

"Güneş kendi yerleştiği mekânda akıp gider; bu, Aziz, Âlim olanın takdiridir. Ve aya da menziller takdir ettik, nihayet o, eski hurma dalı gibi döndü. Güneşin aya erişmesi mümkün değil ve gece de, gündüzün önüne geçemez; hepsi yörüngesi içinde yüzmektedirler." (Yasin, 38-40)

Ay ve güneşin bir araya toplanması, yörüngelerinden çıkmaları, kendileri için belirlenen düzeni bozmaları demektir ki bu, kâinattaki tüm dengelerin bozulmasına ve kâinatın alt-üst olmasına neden olur. Kendi yörüngeleri içindeki hareketlerini terk edip bir araya gelen ay ve güneş, kendilerinin hareketiyle bir düzen içerisinde hareket eden tüm kâinatın dengesi alt üst olacak, kâinatta korkunç bir bozulma meydana gelecektir. Böylece Kur'an'ın konu ile ilgili surelerinde belirtilen kıyamet sahneleri meydana gelecektir.

Ay ve güneşin kıyamet saatinde bir araya geleceklerinin belirtilmesi, aynı zamanda Kamer suresinde geçen **'Şakkul Kamer'** inkârcılarına da bir cevaptır. **'Şakkul Kamer'** inkârcılarına göre, ayın yarılması mucizesi, Hz. Muhammed (as)'ın Rasul oluşunun bir mucizesi değil, kıyamet saatinde vuku bulacak bir olaydır.

Rasulullah (as)'a, yüce Allah (cc) tarafından verilen mucizeyi inkâr etmenin hiçbir gerçekliğinin bulunmadığı,

Kamer suresi tefsirinde geniş bir şekilde anlatılacaktır elbette. Ancak buradaki *"Güneş ve ay bir araya gelir"* gerçeği de **'Şakkul Kamer'** inkârcılarına bir cevap olduğu ve onların bu gerçek dışı iddialarını çürüttüğü de apaçık bir gerçektir. Çünkü Kıyamet saatinde parçalanacak olan ayın, güneşle bir araya gelmesi mümkün değildir.

Diğer taraftan o dehşetli günde, bilinçlerini yitirecek derecede korkuya kapılacak ve kelebekler misali sağa sola kaçışacak olan insanların, parçalanacağı iddia edilen ay olayını, o çılgınca kaçışları içerisinde durup seyretmeleri ve ilgili ayette geçtiği üzere *"Ve eğer bir ayet/mucize görseler yüzçevirirler ve derler ki: 'Süregelen bir sihirdir." (Kamer, 2)* diyerek inkâr etmeleri mümkün değildir. **(*)**

Kıyamet saatinin o dehşetli anında, Karia suresinde açıklandığı üzere, öyle korkunç şeyler olacaktır ki, bunun korkusu içerisinde yaşayanlar, en yakınları olan anne, baba, eş ve çocuklarından kaçarlarken, ayın yarıldığını görüp *'süregelen bir sihirdir'* demesi mümkün olmayacaktır/olamayacaktır.

İnsanı derinden etkileyen, vurdumduymaz bir halde ve sorumsuzca hareket ederek dünya hayatını gaye edinen kimselerin düşüncelerini altüst eden, zevk ve sefahat bataklığında kendilerinden geçenleri perişan eden kıyamet saati geldiğinde insanlar, çıldırmış bir halde iken, durup düşünecekleri bir saniyeleri bile olmayacaktır.

İşte o gün, gaflet uykusundan sıçrayarak uyanan, ancak uyandıklarında artık her şeyin bittiğini gören, kâinatta meydana gelen korkunç olaylar karşısında, bilincini yitirmiş bir halde tıpkı kelebekler gibi şuursuzca sağa sola kaçışan insanların, can havli ile söyleyecekleri tek söz: *'Nereye kaçmalı!'* olacaktır. Ancak o gün, *"Kesinlikle bir sığınak yoktur."*

Sıcak yuvalarında, köşk ve saraylarında gaflet içerisinde, Rab'lerinin emirlerinden uzak ve habersiz bir şekilde yaşadıkları esnada, Rab'lerini unutanlar, o dehşetli günde, alçalmış ve zillet içerisinde sığınacak bir yer arayacaklardır. Ancak o gün onlar için "Kesinlikle bir sığınak yoktur." o gün, tek sığınılacak yer ve güç, âlemlerin Rabb'idir.

12- *O gün, durulacak yer senin Rabb'inin huzurudur.*

Dünyada iken, Tevhidi esasları çarpıtanlar, bu esasları kabul etmeyip inkâr edenler, o dehşetli günde Rab'lerinin huzurunda toplanacaklardır. O gün gerçekler, bütün açıklığı ile ortaya konulacak, daha önce inkâr etmiş olanlar bu gerçekleri apaçık bir şekilde göreceklerdir.

"Rablerinin huzurunda başlarını öne eğdiklerine günahkârları bir görsen; 'Rabb'imiz, gördük ve işittik, bizi geri döndür, salih iş yapalım; kesinlikle biz, Mü'minler olduk!'" (Secde, 12)

"Eğer Rab'lerinin huzurunda durduruldukları zaman bir görsen: (Rab'leri) dedi ki: 'Bu gerçek değil miymiş?' Dediler ki, 'Evet, Rabb'imize andolsun (gerçektir)!' 'Öyleyse inkâr ettiğinizden dolayı azabı tadın!' dedi." (En'am, 30)

Ancak artık bu imanlarının kendilerine bir faydası dokunmayacak, hak ettikleri azaba sürükleneceklerdir. O müşrikler, dünya hayatında Rab'lerine ortak koştukları kişilerle beraber Rab'lerinin huzurunda bulunacaklar. Ancak orada ortakları ile araları açılacak ve birbirlerine düşecekler, Allah'a ortak koştukları kişilerle birbirlerini suçlayıp reddedeceklerdir.

"Hepsi Allah'ın huzuruna çıktılar; nihayet zayıflar, büyüklenenlere dediler ki: 'Şüphesiz biz size tabi idik; şimdi siz, Allah'ın azabından bir şeyi bizden kaldırabilir misiniz?' dediler ki: 'Allah bizi hidayete erdirseydi, biz de size hidayeti gösterirdik; biz sızlansak da, sabretsek de aynıdır; bize sığınacak bir yer yoktur!' dediler." (İbrahim, 21)

Dünya hayatında değer verilip öncelenen dünyevi değerler, yüce Allah'tan başka ilah edinilen önderler o gün onlardan ayrılacak, herkes tek başına kendi hesabını verecek ve bu hesabın sonunda herkes, kazandıklarını alacaklardır.

"Önceden çağırmakta oldukları şeyler, kendilerinde uzaklaşıp kaybolur ve onlar, kendileri için kaçacak bir yer olmadığını anlamışlardır." (Fussilet, 48)

"O gün Allah'a teslim olurlar ve uydurdukları şeyler kendilerinden uzaklaşıp kaybolur." (Nahl, 87)

Yüce Allah'ın huzurunda söz değiştirilmez; O, gönderdiği Kitaplarında ve son Kitabı Kur'an'da ne buyurmuşsa, o gün onları insanların karşısına çıkaracak ve herkese hak ettiği karşılığını tam olarak verecektir. Bu nedenle insanların yaptıkları her şey ortaya konulacak, tartıya girecek ve insanlara

gösterilecektir.

13-14- *İnsana, takdim ettiği ve ertelediği şeyler o gün haber verilir; Bilakis insana, kendi nefsi gösterilir.*

O gün kitap ortaya konulur, kişilerin neleri, nasıl, neye göre yaptıkları sorgulanır; Rasul ve şahitler getirilir, onlar, dünya hayatında içinde yaşadıkları toplum hakkında şahitlik yaparlar.

"Yer, Rabb'inin nuru ile parlar, Kitap konulur, nebiler ve şahitler getirilir ve aralarında adâletle hükmedilir; onlara hiç haksızlık edilmez." (Zümer, 69)

"Her ümmetin bir elçisi vardır, rasulleri gelince aralarında adaletle hükmolunur, onlara zulmedilmez." (Yunus, 47)

İnsanların dünyada yaptıklarının kaynağı sorulur, yapılanların neye göre yapıldığı, yapılmayanların hangi gerekçelerle yapılmadığı tek tek sorgulanır. Rasullere, ümmetlerine neler söyledikleri, ümmetlerin yaptıklarının, kendi yaptıklarına uygun olup olmadığı, şahitlere de içerisinde yaşadıkları topluma, ilahi mesajı ulaştırıp ulaştırmadıkları ve Tevhidi esasları anlatıp anlatmadıkları sorulacaktır.

"Kendilerine elçi gönderilenlere soracağız ve elçilere de soracağız." (A'raf, 6)

O gün, mazeretler geçerli olmayacak, pişmanlıklar fayda vermeyecek, her şey, onlara gönderilen Kitaba göre sorgulanacaktır. Yüce Allah (cc) yapılması gerekenleri gönderdiği kitaplarında açıklamış, bunun dışında yapılanları kabul etmeyeceğini bildirmişti. O gün yüce Allah'ın daha önce bildirdiklerinin sağlaması yapılacak ve yalancılar ortaya çıkarılacaktır.

"Her ümmeti toplanmış görürsün; her ümmet, kendi Kitabına çağırılır: 'Bugün yapmış olduğunuz şeylerle cezalandırılacaksınız! İşte Kitabımız, aleyhinize gerçeği söylüyor, muhakkak ki biz, yapmış olduğunuz şeyleri yazıyorduk." (Casiye, 28-29)

"Artık kim, zerre ağırlığınca hayır yapmışsa, onu görür Ve kim zerre ağırlığınca şer yapmışsa onu görür." (Zelzele, 7-8)

"Her nefis, takdim ettiği ve ertelediği şeyi bilir." (İnfitar, 5)

O gün, gizli bir şey kalmayacak, her şey apaçık bir şekilde ortaya konulacak, insanlar, dünya hayatında yapıp yapmadıkları her şeyi bizzat görecekler. İşte o gün, herkesin kitabı eline verilecek, herkes kendi hesabının, ceza ve mükâfatının ne olduğunu görecektir.

"Her insan grubunu, imamlarıyla çağırdığımız gün, artık kimin kitabı sağından verilirse işte onlar, kitaplarını okurlar ve kıl kadar zulmedilmeyecekler." (İsra, 71)

Kitapları sağlarından verilenler kurtuluşa ermiş, dünya hayatında Rab'lerini razı etmek için yaptıkları uğraşıları netice vermiş, Rab'lerini razı etmenin karşılığını almışlardır. Ancak dünya hayatlarında günlerini gün edinen, Kur'an'ı ahlak edinmeyen, Tevhidi esaslar doğrultusunda yaşamayanların kitapları sol taraflarından verilecektir.

"Kitabı sol tarafından verilen kimseye gelince der ki: 'Ah, keşke bana kitabım verilmeseydi ve keşke hesabımı hiç bilmeseydim;" (Hakka, 25-26)

Kitapları sol taraflarından verilenler, kendi hesaplarını ve cezalarını orada açıkça görecekler. İşte o zaman onlar, çırpınmaya, mazeretler ileri sürmeye başlayacaklar, özürler ortaya atacaklar ve kendilerini temize çıkarmaya çalışacaklardır.

15-19- *Ve şayet o, özürler ortaya atsa, ona, 'Acele ile dilini tekrarlama onun için' (denir). Şüphesiz, onu toplamak ve okumak bize düşer; o halde onu okuduğumuz zaman onun okunuşuna uy, sonra elbette onu açıklamak da bizim üzerimizedir.'*

Gerçeklerle yüzyüze gelindiğinde insan ne yapacağını şaşırır; mazeretler ileri sürmeye, yaptıklarını doğru yaptığını, niyetinin temiz olduğunu söylemeye başlar. Ancak o gün, gerçekleri ortaya koyan yüce Allah'tır ve O, aldanacak, aldatılacak biri değildir. Yüce Allah (cc), insanlara doğru yolu bildirmiş, onlardan buna uymalarını istemiştir. Bildirilen esaslara uyanlar, doğru olanlardır, bu yolun dışında kendilerince bir yol oluşturanlar yalancılardır.

"Allah onların hepsini tekrar dirilteceği gün, size yemin ettikleri gibi O'na da yemin edecekler ve kendilerinin bir şey üzerinde sanacaklardır. Dikkat edin, gerçekten onlar yalancılardır." (Mücadele, 18)

Rab'leri tarafından kendilerine doğru yol bildirildiği halde bu Hak yolu, kendi heva ve heveslerinden değiştirip bozmalarına rağmen, kendilerini hâlâ doğru yol üzerinde sanmaları ne büyük bir gaflet ve ne büyük bir aldanıştır. Ellerinde, Rab'leri tarafından kendilerine gönderilen Kitap olmasına rağmen bu Kitaba bakmadan kendi hevalarından

hüküm koyanlar, din ihdas edenler, aslında şeytana tabi olmuş kimselerdir.

"Gerçekten onlar (şeytanlar), onları yoldan çevirirler, ancak onlar hidayette olduklarını sanırlar." (Zuhruf, 37)

"Bir topluluğu hidayete iletti, bir topluluk üzerine de sapıklık hak oldu; çünkü onlar, şeytanları Allah'tan başka veliler edindiler ve kendilerinin de hidayette olduklarını sanıyorlar." (A'raf, 30)

Gerçeklerin, bütün açıklığı ile ortaya çıktığı, Kitabın ortaya konulup rasullerin ve her dönem şahitlerinin hazır bulundurulduğu o günde, Kur'an dışında kendilerince bir yol edinen kimseler, edindikleri yanlış yolun doğru olduğunu, kendilerinin şirk koşmadıklarını söyleyip duracaklar, ancak bu çırpınış ve yalvarmalar onlara hiçbir fayda sağlamayacaktır.

"Sonra onlar fitnelik yapamayacaklar, yalnızca: 'Rabb'imiz Allah'a andolsun, biz müşriklerden olmadık' diyecekler." (En'am, 23)

Rab'lerinin bildirdiği Tevhidi esaslara aykırı hareket edenler, gerçeklerin ortaya konulduğu günde suçüstü yakalanmış gibi suçluluk psikolojisinden kurtulmak için çırpınmakta, kendilerini temize çıkarmaya çalışmaktadırlar. Yeniden iman etme istekleri ise artık çok geç kalınmış bir istek olarak reddedilecektir.

"Dehşete düştükleri zaman bir görsen, kaçmadan yakın yerden yakalanmışlar ve 'Ona iman ettik' derler, onlar için uzak yerden nasıl (mümkün) olur! Önceden onu inkâr etmişlerdi, uzak yerden gayb hakkında atıp tutuyorlardı." (Sebe, 51-53)

Ellerindeki fırsatları zamanında değerlendirmeyen kimseler için artık fırsat kaçmış, son pişmanlıklar sahibine fayda sağlamamıştır. O halde o duruma düşülmeden önce fırsatlar değerlendirilmeli, vakit kaybedilmeden yüce Allah'ın indirdiği Kur'ani esaslara, O'nun belirlediği ölçüler içerisinde iman edilmelidir.

"Ona (denir ki): 'Acele ile dilini tekrarlama onun için' şüphesiz, onu toplamak ve okumak bize düşer; o halde onu okuduğumuz zaman onun okunuşuna uy, sonra elbette onu açıklamak da bizim üzerimizedir."

Meal ve tefsircilerin bir kısmı, bu ayetlerin Rasulullah (as)'a bir hitap olduğunu iddia etmektedirler. Bu kimseler, 18. ayette geçen okuma (kara'na) ifadesini Kur'an olarak çevir-

mekte, hatta bazıları ayette iki defa geçen okuma (karae) ifadesine bir ekleme yaparak üç defa geçmiş gibi çevirmektedirler ki bu, büyük bir sorumluluktur.

"O halde onu okuduğumuz zaman onun okunuşuna uy."

Bu ayette geçen okumanın, Rasulullah (as) ile uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü bu ayetler, kıyamet günü hesabıyla yüz yüze gelen insanların çırpınışlarını ortaya koymakta, onlara hitap etmektedir. Bunlar, Taha suresi 114. ayetinden hareketle bu hitabın Rasulullah (as)'a olduğunu iddia etmektedirler. Taha, 114. ayette sözkonusu olan Kur'an'dır, Kıyamet suresindeki bu ayette sözü edilen Kur'an değil, kişinin mazeretlerini sıralamasıdır.

"Şüphesiz, gerçek hükümdar olan Allah, yücedir; sana vahyedilen tamamlansın diye önceden Kur'an'ı (okumada) acele etme ve de ki: 'Rabb'im, ilmimi artır." (Taha, 114)

"Sana okutacağız, böylece unutmayacaksın," (Âlâ, 6)

Kıyamet suresindeki bu hitabın Rasulullah (as)'a ait olmadığı ile ilgili birçok neden vardır. **Birincisi**, bu ayette geçen ***"taharrik"*** ifadesi, hareketlendirmek, kımıldatmak, tahrik etmek anlamlarına gelmektedir ki bu ifade, genelde zor durumda kalan bir kimsenin, sıkıntı içerisindeki durumunu göstermektedir. Taha 114. ayetindeki ifade tahrik değil acele etmedir, bir şeyi yapmakta ısrarcı olmak, onu bir an önce yapmak durumunu göstermektedir.

İkincisi, kıyamet, 18. ayetinde geçen kara'nahu ve kur'ane ifadeleri okumayı; Taha, 114. ayetinde geçen el-Kur'an ifadesi Kur'an'ı ifade etmektedir.

Üçüncüsü, kıyamet suresi, 19. ayetinde geçen *"sonra onu açıklamak bize düşer"* ayeti, mazeretlerini sıralayıp kendisini doğru yol üzerinde zanneden kişinin yaptıklarının kendisine açıklanacağı ifade edilirken Nahl, 44. ayetinde Kur'an'ın Rasul (as) tarafından açıklanacağı bildirilmektedir.

"Açık kanıtlarla ve Kitaplarla (gönderdik); ***sana da o Zikri indirdik ki, kendilerine indirilen şeyi insanlara açıklayasın****, umulur ki düşünürler." (Nahl, 44)*

Yüce Allah (cc), Kur'an'ı açıklama görevini Rasulullah (as)'a verirken kıyamet günü insanların, dünyada söyleyip yaptıklarının o gün kendilerine

açıklanacağı ve bunu neden yaptıkları kendilerine anlatılacaktır.

Dördüncüsü, ilgili ayetlerin siyak ve sibaklarına bakıldığında, orada geçen ayetlerin bambaşka ortamlardaki durumları bildirdiği görülmektedir. Kıyamet suresinde konu, tamamen kıyamet ve hesap ile ilgili iken, Taha ve Nahl surelerinde konu gönderilen vahiy ile ilgilidir.

Kur'an'ın verdiği mesajdan ve içeriğinden habersiz olan kimselerin Kur'an'a yüzeysel yaklaşmaları, geleneksel tefsir anlayışını takip etmeleri, kendilerine ulaşan bilgileri, düşünüp taşınmadan, aynen almaları sonucunda Kur'ani birçok hükmün anlamı çarpıtılmış ve değiştirilmiştir. Kıyamet suresindeki bu ayetler de bu çarpıtmalardan nasibini almıştır.

20-21- *Kesinlikle; evet siz, çabuk geçeni seviyorsunuz ve Ahireti bırakıyorsunuz.*

Ve yüce Allah (cc), insanlara *"acele ile dilini tekrarlama onun için"* buyruğu, dünya hayatında yaptıklarını iyi göstermeye, yapmadıklarını gizlemeye, kendilerini doğru göstermeye çalışanların durumlarını açıklıyor, neyi nasıl yaptıklarını yüzlerine karşı okutuyor. Sonra bunları niçin yaptıklarının nedenini açıklıyor.

"Kesinlikle evet siz, çabuk geçeni seviyorsunuz ve Ahireti bırakıyorsunuz."

İnsanlar, dünya hayatını çok sevdikleri için ahireti bırakıyor, ahirete yaraşır biçimde hareket etmiyorlardı. Rab'lerinin kendilerine bildirdiği esaslar dâhilinde hareket etmeyenler, kendi yanlarından oluşturdukları kuralları, şeytan (aleyhillanen)in de aldatması ile Allah'ın dini zannederek ona uyuyorlardı. Hesap gününde de, uydurdukları din anlayışını, Hak dinin sahibi olan yüce Allah'a, dillerini eğip bükerek doğru göstermek için çırpınıyorlar.

Gerçekler, bütün açıklığı ile ortaya çıktığında, Rab'lerinin bildirdiği esaslar doğrultusunda hareket edenler, o gün güleç ve sevinçlidirler. Onlar, Rab'lerinin kendilerine vadettiği mükâfatlara ulaşmışlar, bu yüzden yüzlerinde sevincin verdiği parlaklık ile Rab'lerine hamd etmektedirler. İşte bu, büyük bir sevinç ve kurtuluştur.

22-23- *Yüzler o gün sevinçli, mesut, Rabb'ine bakar.*

Yüce Allah (cc), dünya hayatında gönderdiği Kitabı

ahlak edinerek hareket edenlere, ahiret hayatında en güzel karşılıkları vermekte, onları cennetle mükâfatlandırmaktadır. Bu nedenle bu mükâfatlara ulaşanlar, sonsuz bir mutluluk içerisinde sevinçlidirler.

"İyilik edenlere daha iyisi ve fazlası vardır; onların yüzlerini karalık ve zillet kaplamaz, işte onlar, cennet halkıdır, orada sürekli kalacaklardır." (Yunus, 26)

Yüce Allah'ın sözü yerini bulmuş, herkes hak ettiği karşılığı almıştır; Rab'lerinin rızasını kazananlar, Rab'lerinin kendilerine verdiği ile sevinirlerken hevalarına göre hareket edip Rab'lerine şirk koşup isyan edenler, aşağılanmış bir halde zillet içerisinde olacaklardır.

"Kötülükler kazanmış kimselere, kötülüğü kadar ceza verilir ve onların yüzlerini zillet kaplar; onları, Allah'tan koruyacak hiç yoktur, onların yüzleri, karanlık gecenin parçalarıyla kaplanmış gibidir. İşte onlar, cehennem ehlidirler, orada sürekli kalacaklardır." (Yunus, 27)

İnsanların gerçeklerle yüzyüze geldiğindeki durumu, tıpkı suç işlerken suçüstü yakalanan kişinin durumu gibidir; ne yapacağını bilmez, utançtan yüzü kararır, yerin dibine geçmek ister, yalvarıp yakarır, kendisini temize çıkarmaya çalışır. *"Birtakım özürler ortaya atmaya ve acele ile dilini tekrarlamaya"* başlar. Ancak bütün çırpınışları boşa gittiğinde ve gerçekler yüzüne okunduğunda kişi, utancından morarır, yüzünü zillet kaplar.

24-25- *Yüzler de var ki o gün asıktır; bel kıranın kendisine muhakkak yapılacağını anlar.*

Alacağı cezayı gören kişi, bir kurtuluşu olmadığını, artık yapacağı bir şeyin kalmadığını anlar ve morarmış yüzünü asar. Çünkü dünyada yaptıklarının karşılığını görecek, Rabb'ine koştuğu şirk ve içerisinde bulunduğu küfrün karşılığını alacaktır. Zillet içerisinde geçen bir ömrün sonunda aşağılanmış bir halde cehenneme sürükleneceğini görmenin verdiği bir sıkıntı ile yüzü moraracak, suratı asılacaktır.

Küfrü yaşam tarzı alarak Rab'lerine şirk koşanların sıkıntı ve morarmaları, kendilerine ölüm geldiğinde daha dünyada iken başlayacaktır. Ölümün o soğuk yüzünü hissettiklerinde bu zorlu durumdan kurtulmak için çırpınmaya başlayacaklar, ancak nafile! Zevk ve sefa içerisinde sürdürdükleri sefil hayatları artık

sona ermiş, kabul edip kendilerini düzeltmedikleri ölümle yüzyüze gelmişlerdir.

26-27- *Kesinlikle köprücük kemiklerine ulaştığı zaman ve denir ki: 'Kim tedavi edecek?'*

Hayatlarını, zevk ve sefa içerisinde geçirip Tevhidi esaslara sırt dönenler, hatırlarına getirmedikleri, getirmek istemedikleri ölümle artık yüzyüze gelmişler, çırpınmaktadırlar. Kaçtıkları şey nihayet davetsiz bir şekilde gelmiş ve hevalarını ilah edinenleri teslim almıştır.

"Ölüm sarhoşluğu gerçekten geldi; işte bu, senin ondan kaçtığın şeydir." (Kaf, 19)

"Ellerinin önceden takdim ettiklerinden dolayı (ölümü) hiç temenni etmezler, Allah zalimleri bilir." (Bakara, 95)

İnsanlar istemeseler de ölüm onları bulacak, verilen emanet geri alınacaktır. Zalimlere, Rab'leri daha önce ölümün ansızın geleceğini haber vermiş, tevbe ederek Kur'an'a uymalarını istemişti. Ancak onlar, onu önemsemedikleri için yüce Allah'ın, rahmetine sığınmamış, azgınlık içerisinde günlerini gün etmeye, Kur'ani esasları kendi hevalarına uydurmaya çalışmışlardı. İşte şimdi verilen süre bitmiş, tevbe etme zamanı kalmamıştır.

"Kötülükler yapıp kendilerine ölüm geldiğinde nihayet: 'Ben, gerçekten şimdi tevbe ettim' diyenlerin ve kâfir olarak ölenlerin tevbeleri geçerli değildir, işte onlar için acı bir azap hazırlamışızdır!" (Nisa, 18)

Zalimler, geriye dönüşü olmayan yola girmişler, yüce Allah'tan başka sevdikleri her şeyi terk ederek kendilerine hazırlanan sona gelmişlerdir, ancak o sona gitmek istemiyorlar. Kişi istemese de artık dönüşü olmayan yola girilmiş, dünyadaki misafirlik süresi bitmiştir.

28-30- *Ve gerçekten bunun, ayrılık olduğunu anlar ve bacak bacağa dolaşır; o gün, sevk Rabb'inedir.*

Suçluluk psikolojisi insanı sürekli gergin yapar, kişi, yaptıkları ile yüzleşmek, onların sonucunu görmek istemez; bu nedenle de diretir. Bu durum, ölüm anında da kendisini gösterir, insan, korkunç bir debelenme içerisine girer, morarır, bu halden kendisini kurtaracak birini arar.

Kâfirlerin, müşriklerin, münafık, fasık ve belamların, mürtet ve zalimlerin ölümü, yüce Allah'a iman edip Kur'ani esaslar doğrultusunda yaşayan Mü'minlerin ölümlerinden çok

farklı ve çok korkunç olacaktır.

"Yoksa kötülükleri işleyen kimseler, kendilerini, iman edip salih amel işleyen kimseler gibi yapacağımızı mı sandılar, yaşamaları ve ölümleri onlarla bir mi olacak; ne kötü hüküm veriyorlar!" (Casiye, 21)

Hayatı, yalnızca Rab'lerini razı etmekten ibaret bilen Mü'minler, dünyada sorumluluklarını yerine getirmenin ve Rab'leri yüce Allah'ın rahmetine güvenmenin verdiği huzur ile misafir kaldıkları dünya yurdunu terk edip asıl yurtlarına gitmenin verdiği sevinçle ölümü karşılarlar.

"Melekler, onların, tertemiz kimseler olarak canlarını alır: 'Size selam sizin üzerinize olsun, yaptıklarınıza karşılık cennete girin' derler. (Nahl, 32)

Zalimlerin ölümü, üç nedenle çok zor olacaktır; **birincisi**, amaç edinip bütün değerlerini verdikleri dünyadan ayrılmak istememeleri nedeniyle; onlar için dünyadan ayrılmak çok zordur, gitmemek için çırpınıp dururlar. **İkincisi**, yüce Allah'ın hükümlerine aykırı hareket ettikleri, zulme karşı zillet içerisinde boyun büktükleri, Hakkı batılla bulayıp gerçekleri gizledikleri için, kıyamet günü başlarına gelecekleri hissetmeleri nedeniyle ve **üçüncüsü**, yaptıkları zulüm ve Rab'lerine koştukları şirk ve isyanları nedeniyle melekler tarafından ölüm acıları katlanacaktır.

"Bak, melekler, canlarını alırken yüzlerine ve arkalarına vurdukları zaman nasıl olacak!" (Muhammed, 27)

"Şayet kâfirlerin canlarını aldıkları zaman melekleri bir görseydin; yüzlerine ve arkalarına vurarak, 'Yangın azabını tadın!"(Enfal 50)

Zalimlerin ölümleri sırasında, çevrelerine toplananların, onlar için Kur'an okumaları, tekbir getirmeleri de onları kurtaramayacak, ölümün acılarını onlardan hafifletmeyecektir. Onlar, sapasağlam iken ne Kur'an okumuşlar, ne de Kelime-i Tevhidi söylemişlerdi. Artık onlar için yapılacak hiçbir şey kalmamış, unuttukları Rab'lerine doğru son yolculukları başlamıştır.

31-33- *Tasdik etmedi ve teslim olmadı, lakin yalanladı, döndü sonra böbürlenerek halkına gitti.*

Kendilerine gelen Tevhidi esasları tasdik etmeyip isyan eden, ilahi mesajın kendilerine bildirdiği hayat tarzını reddedip böbürlenerek kendi arzuları peşinde koşanlar, ilahi mesaj

doğrultusunda hareket etmeyerek azgınlık yolunu seçmişler, kibir ve azgınlıklarını artırmışlardı.

Hakkı tasdik etmeyen kimseler, ilahi mesaja teslim olmayı kendileri açısından zül kabul ederler, ilahi mesajı hayat tarzı olarak alanları hakir görürler. Tarihi süreçte bu azgınların birçok örneği görüldüğü gibi günümüzde de bunlar oldukça fazladırlar. Bunlara, Allah'ın ayetleri okunduğunda, kulaklarında ağırlık varmış gibi duymazlar, kibirli bir şekilde yollarına devam ederler.

"Ona ayetlerimiz okunduğu zaman büyüklük taslayarak sırtını döner; sanki işitmemiş, sanki kulaklarında ağırlık var! Acıklı bir azabı ona müjdele." (Lokman, 7)

"Allah'ın ayetlerinin kendisine okunduğunu işitir, sonra sanki onu işitmemiş gibi büyüklük taslamakta ısrar eder; onu, acıklı bir azap ile müjdele." (Casiye,8)

Günümüzde de, yüce Allah'ın ayetleri kendilerine okunduğunda, **"1400 yıl önceki Arap gelenekleridir"** diyenler, insanları beşeri küfür sistemlerin yasalarına teslim olmaya çağıranlar, demokrasiyi İslâm'a tercih edenler, kibir ve azgınlığı yol edinen, küfür ve şirki yaşam tarzı olarak alan kimselerdir. Bu kimseler, çok sevdikleri dünya hayatının aldatıcı zevkleri içerisinde kendilerinden geçerek asıl gidecekleri ahiret hayatını unuturlar.

34-35- *Yakındır sana (azap) artık yakındır, sonra yakındır sana (azap) artık yakındır!*

Yaratılış gayelerini unutanlara, azap elbette yakındır; çünkü onlar, Rab'lerinden gelen Tevhidi esasları yalanlamışlar, onu tasdik edip belirlediği hükümler doğrultusunda hareket etmemişlerdir. Yoktan var edildikleri, hiçbir şeye sahip olmadıkları halde Rab'lerinin kendilerine bahşettiği onca nimete nankörlük etmişler, Rab'lerine şükretmemişlerdir.

Kendilerini Hak yol üzerinde sanıp Rab'lerinin indirdiği tevhidi esaslar doğrultusunda hareket etmeyenlere azap yakındır. Çünkü onlar, tağutu reddedip yalnızca yüce Allah'ın indirdiği esasları ölçü edinmemişler, Hak yol üzerinde bulunduklarını zannedip Hakkı batılla bulayarak insanları saptırmışlardı. Onlar, yaptıklarının hesabının tek tek sorulacağını düşünmeyip insanları saptıran belamlara ve onlara uyanlardır.

İlahi hiçbir kuralı kabul etmeden kendi hevalarını ölçü, arzularını ilah edinerek Rab'lerine şirk koşup isyan edenlere azap yakındır. Onlar, kendilerinin her şeyi yapmaya kadir olduklarını zannetmişler, istedikleri her şeyi elde edebileceklerini, her şeyin kendi istedikleri gibi olacağını düşünmüşlerdi. Onlar, insanın istediği gibi hareket etsin diye başıboş bırakılmadığını, ona yaratılışı ile beraber tabi olacağı kuralların da bildirildiğini unutmuşlardı.

***36-** İnsan, muhakkak başıboş bırakılacağını mı sanıyor!*

İlk yaratılışından itibaren insana uyacağı kurallar açıkça bildirilmiş, yaratılış gayesinin ne olduğu ne yapıp yapmayacağı kendisine haber verilmiştir. Bu nedenle insan, başıboş bırakılmamış, yaratılış gayesi doğrultusunda hareket etmekle sorumlu tutulmuştur.

"Yoksa Bizim sizi, boşuna yarattığımızı ve gerçekten bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız!" (Mü'minun, 115)

İnsan, başıboş bırakılmamış, ona, Rabb'ine kulluk sorumluluğu yüklenmiş, daha sonra Rabb'inin kendisine bildirdiği Tevhidi esasları insanlara ulaştırma görevi verilmiş, nihayet yeryüzüne düzen vermesi için görevlendirilmiştir. Bütün bunların sonucunda kendisine belirlenen kurallardan hareket ederek Rabb'ini razı etmesi istenmiştir.

"Yüce Rabb'inin adını tespih et; O ki, yarattı, düzene koydu, takdir etti, peşinden hedefini gösterdi." (Âlâ, 1-3)

"Şüphesiz biz insanı, karışık bir nutfeden yarattık, onu imtihan ediyoruz, onu işitici, görücü kıldık. Şüphesiz Biz, ona yolu gösterdik; ya şükredici olur ya da nankör." (İnsan, 2-3)

Başıboş bırakılmayan insana görev ve sorumlulukları bildirilmiş, hedefi gösterilmiştir. Bu hedef, yalnızca Rabb'ine kulluk etmektir. İnsan gibi, kâinatta var olan hiçbir şey, başıboş bırakılmamış, boşuna yaratılmamış, her şey belli bir gaye ile yaratılmış, her şeye yapacakları işler ve takip edecekleri yol bildirilmiştir.

"Göğü, yeri ve ikisi arasındakileri boşuna yaratmadık; bu, kâfirlerin zannıdır; bu yüzden vay kâfirlerin haline ateşten dolayı!" (Sad, 27)

"Biz gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunanları eğlence diye yaratmadık!" (Duhan, 38)

Her şeyi yerli yerince yaratıp görev ve sorumluluklarını bildiren yüce Allah (cc), insanı

da, belli bir nedenle yaratmış ve ona da görev ve sorumluluğunu bildirmiştir.

"Ben cinleri ve insanları, bana kulluk dışında (bir nedenle) yaratmadım." (Zariyat, 56)

Yüce Allah'a kulluk, ancak O'nun koyduğu hükümler doğrultusunda hareket etmekle mümkündür. Bu hükümler dışındaki her yol, her hareket, insanı Rabb'ine isyana sürükler ve aşağıların aşağısına düşürür. Bu nedenle yüce Allah (cc), kendisine kulluk yapmaları için yarattığı kullarına, kulluk görevlerini yerine getirirlerken nelere dikkat edeceklerini, nasıl hareket edeceklerini, nelerden sakınıp neleri yapacaklarını da çok açık bir şekilde bildirmiştir.

Bazı kimseler, zaman içerisinde yaratılış gayelerini unutmuş, şeytan aleyhillanenin de saptırmasıyla azgınlaşarak Rab'leri yüce Allah'a şirk koşup isyan etmişlerdir.

"Kesinlikle insan, tuğyan eder; kendisini müstağni gördüğünde."(Alak, 7-8)

"Düşünmüyor mu insan, bizim kendisini nasıl bir nutfeden yarattığımızı da, şimdi o, apaçık bir hasım oldu!

Kendi yaratılışını unutarak bize bir örnek verdi, dedi ki: 'Şu çürümüş kemiklere kim hayat verecek!" (Yasin, 77-78)

Hiçbir güce sahip olmayan insanlar, yaratılışlarını, yaratılış amaçlarını unutarak Rab'lerine isyan ediyorlar. Yüce Allah (cc), nankör müşriklere yaratılışlarını hatırlatıyor ve kendisinin her şeyi düzenlediğini bildiriyor.

37-39- *Kendisi dökülen meniden bir nutfeden değil miydi? Sonra alaka oldu (Rabbi onu) yarattı, düzenledi; ondan iki çifti; erkeği ve dişiyi var etti.*

Rab'lerine şirk koşup O'nun tarafından gönderilen ilahi mesajı yalanlayan, Tevhidi esaslara iman etmeyen zavallı kimseler, Rab'leri karşısındaki durumları, bir örümcek ağından daha zayıf olan varlıklarını düşünmeden, Rab'lerine isyan etmekte, O'nun gönderdiği vahyi esaslara teslim olmaktan kaçıyorlar.

Rab'lerine isyan edenler, küfür, şirk ve isyanla hayatlarını sürdürmekte ve yeniden diriltileceklerini düşünmek bile istememektedirler. Ancak onlar düşünmeseler de yüce Allah (cc) onları diriltecek, Kendisine karşı yaptıkları nankörlüğün, koştukları şirkin ve isyanlarının hesabını soracaktır. Onların yaptıkları her şey ortaya konu-

lacak, mazeret belirtmelerine, yalvarmalarına, sızlanmalarına bakılmadan, hak ettikleri cezaları verilecektir.

40- *Bu(nu yapan) ölüleri diriltmeğe kadir değil midir?*

Kıyamet suresi, bir bütün olarak kıyamet günündeki durumu ortaya koymaktadır. Bu nedenle kâfir, müşrik, münafık ve topyekûn suçluların, Şakkul kamer de dâhil olmak üzere, her türlü sorularına cevap vermektedir. Aynı şekilde onların, dillerini depreterek, mazeret belirtmelerini bildiren ayetteki ifadelerin, kıyamet günü hesap zamanı olduğunu açıklığa kavuşturmaktadır. Bu ifadeler, Rasulullah(as)'ın Kur'an okurken acele etmesi ile ilgili değil, suçluların kıyamet günü yaptıklarını temize çıkarma telaşlarıdır.

"Ona (denir ki): 'Acele ile dilini tekrarlama onun için' şüphesiz, onu toplamak ve okumak bize düşer; o halde onu okuduğumuz zaman onun okunuşuna uy, sonra elbette onu açıklamak da bizim üzerimizedir."

Sure, ilk ve son ayeti arasındaki bağlantı ile tam bir bütünlük ortaya koymaktadır.

Yüce Allah (cc) en doğruyu bilen ve söyleyendir.

(*) Şakkul Kamer mucizesi için Kamer suresi, 1-3. Ayetlerin açıklamalarına bakınız.

Mücâhede Yayınları Kitapları ve
Kur'âni Mücahede Dergileri
artık E-Kitap ve E-Dergi formatında...
Kitap ve dergilerimizi internet üzerinden okuyabilir,
dilerseniz PDF formatında kaydedebilirsiniz.
www.mucahede.com adresini ziyaret ediniz.

Şiir Köşesi

Sen Nasıl Müslümansın!

Ağzını açtığında Müslümanım diyorsun,
Kur'an'ı anlayarak açıp okumuyorsun,
Kur'an'dan haberin yok, Tevhidi bilmiyorsun,
Rabb'ine isyanında sınır tanımıyorsun.

Ne Kitabı bilirsin, ne Rabb'inin hükmünü,
Boşuna harcıyorsun o güzelim ömrünü,
Sen şeytana aldandın, terk ettin Hak sözünü,
Kibir ve gururunla görmüyorsun önünü.

İki ayet okudun kendini âlim sandın,
İman etmek yerine sen nefsine aldandın,
Vahye uyacak yerde lanet şeytana kandın,
Uyan artık ey gafil bu halinle sen yandın.

Rasulü kabul etmez, Sünnetine uymazsın,
Sünneti hadis sanır, onu da yalanlarsın,
Birkaç ayet okursun, ayeti anlamazsın,
Müslümanım diyerek kendini kandırırsın.

Rasulü tanımayan, ayeti inkâr eder,
Şeytana tabi olur, onun peşinden gider,
İmandan çıkmıştır o, küfür ve şirke girer,
Yüce Allah da onu, acı azaba sürer.

Tevhid, şirk, iman, küfür nedir biliyor musun?
Putperestlik küfürdür derken ne anlıyorsun,
Tevhidi mücadele için ne yapıyorsun,
Gerçekleri terk edip Hak yoldan sapıyorsun.

Şirk ve küfür yuvası vakıf ve derneklerde,
Tevhidi inkâr eden belamlar şirk içinde,
Hiçbir tepki vermeden oturursun o yerde,
Belamları dinlersin Müslümanlığın nerde.

Hak hukuku bilmezsin, yetim hakkını yersin,
Bazen namaz kılarsın, sonra günah işlersin,
Tevhidi hiç bilmezsin, tağuta oy verirsin,
Müslümanım diyorsun şirk içinde gezersin.

Açgözlülük yaparak gemini yürütürsün,
Onun bunun hakkını sessizce yürütürsün,
Kul hakkıdır demezsin her şeyi götürürsün,
Bu kafayla sen ancak ateşe sürülürsün.

Müslümanım diyerek ibadetler yaparsın,
Tağuta oy vererek Rabb'ine şirk koşarsın,
Şirke küfre girerek doğru yoldan saparsın,
Bu halinle ey gafil, sen tağuttan yanasın.

Hayır, infak yapmazsın mazlumları ezersin,
Fakir fukara demez haklarını vermezsin,
Helâl haram demeden her türlü haltı yersin,
Bir de hiç utanmadan ben Müslümanın dersin.

Ana baba hakkını inkâr eden nankörsün,
Kur'ani gerçekleri görmez adi bir körsün,
Yaptığın nankörlükler, mezara kadar sürsün,
Diriltildiğin günde gerçekleri görürsün.

Şu haline bir bak da yazık etme kendine,
Gittiğin yol Hak değil yönel artık Hak dine,
Tağutu inkâr edip iman et sen Rabb'ine,
Yoksa yuvarlanırsın cehennem ateşine,

Ey isyankâr ey cahil, ey nankör ve ey zalim,
Birkaç ayet okuyup kendini sanma âlim,
Bu dünya hayatında İslâm'a dön sağ salim,
Bu halinle ölürsen sonun azabı elim

Kur'âni Mücâhede ile internet üzerinden canlı olarak **interaktif iletişim**e geçebilirsiniz.
Bunun için yapmanız gereken tek şey **PALTALK** adlı programı indirip ilgili servise kayıt olmak.
Ayrıntılı bilgi için lütfen web sitemizi ziyaret ediniz.

www.mucahede.com

Kur'âni Dâvetin Gür Sesi

www.mucahede.com